KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BİNDEST YEKBİN

JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMAR: 17 · KANÛN 2001 · BIHA: 250.000 TL

Devrim! Sosyalizm!

EMPERYALİST, GERİCİ, HAKSIZ SAVAŞA HAYIR!

İÇİNDEKİLER

Kurtuluş için tek yol: Devrim, sosyalizm!	3
11 Eylül olayı ve Güney Kürdistan'daki gelişmeler	10
11 Eylül saldırıları, Afganistan'a saldırı ve Almanya'nın tutumu	13
Yabancılar kanunu kaldırılsın! Herkese kalma hakkı!	15
Kürtçe eğitim kampanyası	17
Varlığı inkâr edilen bir halk: Süryaniler	20
Köye geri dönüş devam ediyor... (mu?!)	25
Kitlesel göçe ve sürgüne tabi tutulan bütün halk grupları için geri dönüş hakkı savunulmalıdır!	26
Kürdistan'da dinsel hakimiyet...	29
Şeyh Ubeydullah Nehri ve din	30
"Aydınlanma" değil, uyutma!	31
Sonu gelmeyen töre: Başlık parası!	33
Bolşevizmi güçlendirme kampanyasına sen de katıl!	34
Okuyucu mektupları	35
Ji Alêksandropol Stravropolê	38

Değerli okurlar;
Artık STÊRKA BOLŞEWÎK'e İnternet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı STÊRKA BOLŞEWÎK'i İnternet üzerinden de okuyabilirsiniz.

İnternet adreslerimiz:
E-Mail: h.inan@wanadoo.fr
Tel.& Fax: 0033 / 388 607404

stêrka bolşewîk

V.i.S.d.P. & Navnişan Pevnvîsî / Yazışma Adresi:
K. İnan · 12 Rue de Rome · Boite Postale
No: 287 · 67000 France
Biha / Fiyatı
150.000 TL · 3 EUR

http://perso.wanadoo.fr/bolshevik-partisan

NE EMPERYALİZM, NE DİNİ GERİCİLİK!

Kurtuluş için tek yol: Devrim! Sosyalizm!

EMPERYALİST, GERİCİ, HAKSIZ SAVAŞA HAYIR!

11 Eylül'de, New York'taki ABD emperyalizminin gücünün sembolü olan Dünya Ticaret Merkezi (DTM) ve dünyada yürüyen bir dizi gerici-karşıdevrimci, emperyalist savaşın planlama ve yönetim merkezi durumunda olan Washington'daki ABD "Savunma" Bakanlığı (Pentagon) binalarına, kaçırılmış uçaklarla yapılan intihar eylemleriyle bütün dünya sarsıldı. DTM'nin ikiz kuleleri ve Pentagon'un bir bölümünün yanarak çökmesiyle birlikte ABD emperyalizminin yenilmezlik, güçlülük mitosu da çöktü. Beş binden fazla insan bu eylemler sonucu hayatını kaybetti.

Biz komünistler, hangi niyetle yapılırsa yapılsın, ayrım yapmadan geniş kitleleri de hedefleri içine alan askeri eylemleri, yanlış, amaca hizmet etmeyen eylem biçimleri olarak reddediyoruz.

Emperyalizme, faşizme, her türlü gericiliğe karşı mücadelede belirleyici olan, devrimin gerçek öznesi olan işçi sınıfının ve emekçi yığınların devrim davasına sahip çıkmasıdır. Emperyalizmi gerçekten yıkacak olan budur. Yoksa ne kadar iyi planlanırsa planlansın, ne kadar iyi gerçekleştirilirse gerçekleştirilsin, küçük örgütlü grupların kitlelerden kopuk, hatta onları da hedefler içine alan eylemleri, sonuçta emperyalistler tarafından kullanılır, onlara yarar; en iyi halde devrimci enerjinin yanlış alanlarda kullanılması anlamına gelir. 11 Eylülde Washington ve New York'ta gerçekleştirilen eylemler de, ayrım yapmadan adeta tüm Amerikalıları düşman gören bir anlayışın ürünü olarak gerçekleştirilen, sonuçta emperyalizmin yeni saldırılarına bahane yapılan yanlış eylemlerdir.

New York ve Washington eylemleri, emperyalist dünyada, ezilenlerin bir bölümünün çaresizlik içinde, seslerini duyurabilmek için yanlış eylem biçimlerini seçmesinin de bir ifadesidir. Bu barbarca eylemi doğuran, sonuçta evet emperyalizmin barbarlığıdır!

Eğer insanlar sesini duyurabilmek, protestosunu

dile getirebilmek için intihar eylemleri düzenleme durumunda kalıyorsa, bu durumu ortaya çıkaran düzen sorgulanmalıdır.

Bu sistemin adı emperyalizmdir. Bu sistem terörcü ve barbar bir sistemdir. Bu sistem dünyayı adım adım barbarlığa sürüklemektedir. Bu barbar sistem, kendi muhalifleri arasında da kendini üreten barbarlık biçimlerinin temel sebebidir.

Bu saldırı eylemleri, başta ABD emperyalisleri olmak üzere tüm emperyalistler tarafından, dünya hegemonyası için dalaşta, ezilen halklara ve tüm emekçilere karşı yönelen yeni saldırıların bahanesi yapıldı 11 Eylül eylemi emperyalistlere, kendi işçi sınıflarını "terörizme karşı mücadele adına" kendi peşlerine takmak için yeni malzemeler, fırsatlar sundu ve onlar bunu tepe tepe kullandılar, kullanıyorlar.

11 Eylül'deki saldırılar sonucunda bütün kapitalist-emperyalist ülkelerde egemen sömürücü sınıflar için ihtiyaç duyulan yeni "dış baş düşman" da böylece bulundu: Terörizm! Özellikle de "İslami Terörizm"!

Buna göre: Terörizm bütün insanlığın yeni belâsı ve baş düşmanıdır! Teröristler özgür ve demokratik sistemin düşmanıdırlar ve özgürlüğün ve demokrasinin nimetlerinden, açıklığından, hoşgörüsünden yararlanarak onu ortadan kaldırmaya çalışmaktadırlar. Terörizm insanlık dışıdır. Yalnızca terör eylemlerini gerçekleştirenler değil, onları haklı gören ve gösterenler; teröristlere yardım edenler, onları barındıranlar vb. de suçludur. Bundan böyle terörizme karşı topyekün saldırılacaktır! Sorun burada artık insanlığın ve uygarlığın ortak değerlerinin, uygarlık ve insanlık düşmanlarına karşı ortaklaşa savunulmasıdır! Terörizm insanlığa karşı savaş açmıştır! Şimdi savaş hali söz konusudur! Bu savaşta tarafsızlık vb. olamazdı!

Böyle bir dış baş düşman, ülke içindeki emekçi sınıfların gerçek baş düşmanın her zaman ülke içinde olduğu ve bunun ülkenin egemenleri olduğu gerçeğinin üzerini örtmeye yarar. Böyle bir dış baş düşman, ülke içinde sömürücü egemen sınıfların, sömürdükleri emekçileri kendi peşlerine takabilmelerinin en önemli araçlarından biridir.

Emperyalistler açısından "terör" ve "terörizm" gerçekte, kendi doğrudan kontrolleri altında olmayan herkes, her harekettir. Emperyalizmin doğrudan kontrol ve denetimi altında olmayan, "Batı"nın "değer"lerini sorgulayan her şey, herkes, her hareket önümüzdeki dönemde terörist damgasını yiyip tüm emperyalist dünyanın ortak saldırı hedefi haline gelebilir. Şimdilik "kotü" Usame bin Ladin'ın ve onu ABD'ye kayıtsız koşulsuz teslim etmeyi reddeden islamcı faşist Taliban rejimi şahsında somutlaştırılmıştır.

CIA'nın, revizyonist kampın varlığı şartlarında "komünizme karşı mücadele" adına, "İslamcı özgürlük savaşçıları" olarak yetiştirip desteklediği bu örgütler, sosyalemperyalist Rusya çöktükten sonra işlevlerini yitirmiş ve kontrolden çıkmıştır Şimdi bunlar artık emperyalizm açısından rahatsız edici düşman örgütler halıne gelmiştir. Emperyalizm kendi yarattığı canavarları yok etmeye yönelmektedir şimdi.

ABD emperyalistleri intikam, sarsılan prestijlerini düzeltme ve son dönemde dünya hegemonyası dalaşında AB'ye karşı yitirdikleri kimi mevzileri yeniden ele geçirme peşinde. Onlar şimdi bütün dünyanın gözü önünde açıkça "bir vuruş değil, koordineli ve uzun süreli bir askeri operasyon" olacağını açıkladıkları emperyalist bir saldırı savaşını ilan ederek hazırladılar.

Yaklaşık bir ay çalınan savaş davulları, 7 Ekim'e gelindiğinde Afganistan halkı üzerinde bomba, füze vb. olarak patlamaya başladı. "Terörizme karşı mücadele" adına yürütülen bu haksız, gerici, karşıdevrimci savaş, emperyalizmin kendi doğrudan kontrolünde olmayan hiçbir örgüt ve rejime hayat hakkı tanımama hakkını nasıl kendinde gördüğünü, halklara karşı nasıl saldırdığını, "insani değerler", "demokrasi", "hukukun üstünlüğü" vb. lafların, Afganistan halkının başına yağdırılan bombaların üzerini örten palavradan başka bir şey olmadığını, hedefin Afganistan halkı şahsında bütün ezilen halklar olduğunu çok açık gösterdi.

Emperyalistlerin halklara karşı giriştiği ve girişeceği her saldırıyı gerekçelendirmek, her kapıyı açan sihirli bir anahtar vb. olarak sunduğu yeni dış baş düşmanın bulunmasının dışında, 11 Eylül'ün en önemli sonuçlarından biri de bütün emperyalist-kapitalist ülkelerde savaş düzenine geçilmiş olmasıdır.

Anda ABD emperyalistleri, en yakın müttefikleri olan İngiliz emperyalistleri ile birlikte, Afganistan halkına karşı savaş yürütüyor. Her gün binlerce ton bomba Afganistan halklarının kafasına yağdırılıyor. ABD emperyalistleri, "bizden yana olmayan, terörizmden yanadır, insanlığın baş düşmanından yanadır ve insanlık adına onlar da cezalandırılacaktır" yollu tehditlerle, şimdiye dek uygulanan ambargoların kaldırılması (Pakistan), borç ödeme ertelemeleri (Türkiye) gibi rüşvetlerle, dünya devletlerinin büyük çoğunluğunu kendi arkasında hizaya sokmayı başarmıştır.

Avrupa Birliği içindeki emperyalist devletlerin, başta Alman emperyalizmi olmak uzere esas dertleri dünyanın yeniden paylaşılması süreci içinde, şimdi Afganistan'da oynanan oyunda seyirci ve salt destekçi statüsünden çıkıp aktif oyuncu statüsüne geçebilmektir. Bu yüzden de bunlar bir yandan özlemle ABD'nin doğrudan askeri destek çağrısını beklerken, diğer yandan da kendi parlamentolarında şimdilik 3900 kadar Alman askerini Afganıstan'a göndermeyi kararlaştırarak savaşa askeri güç olarak da

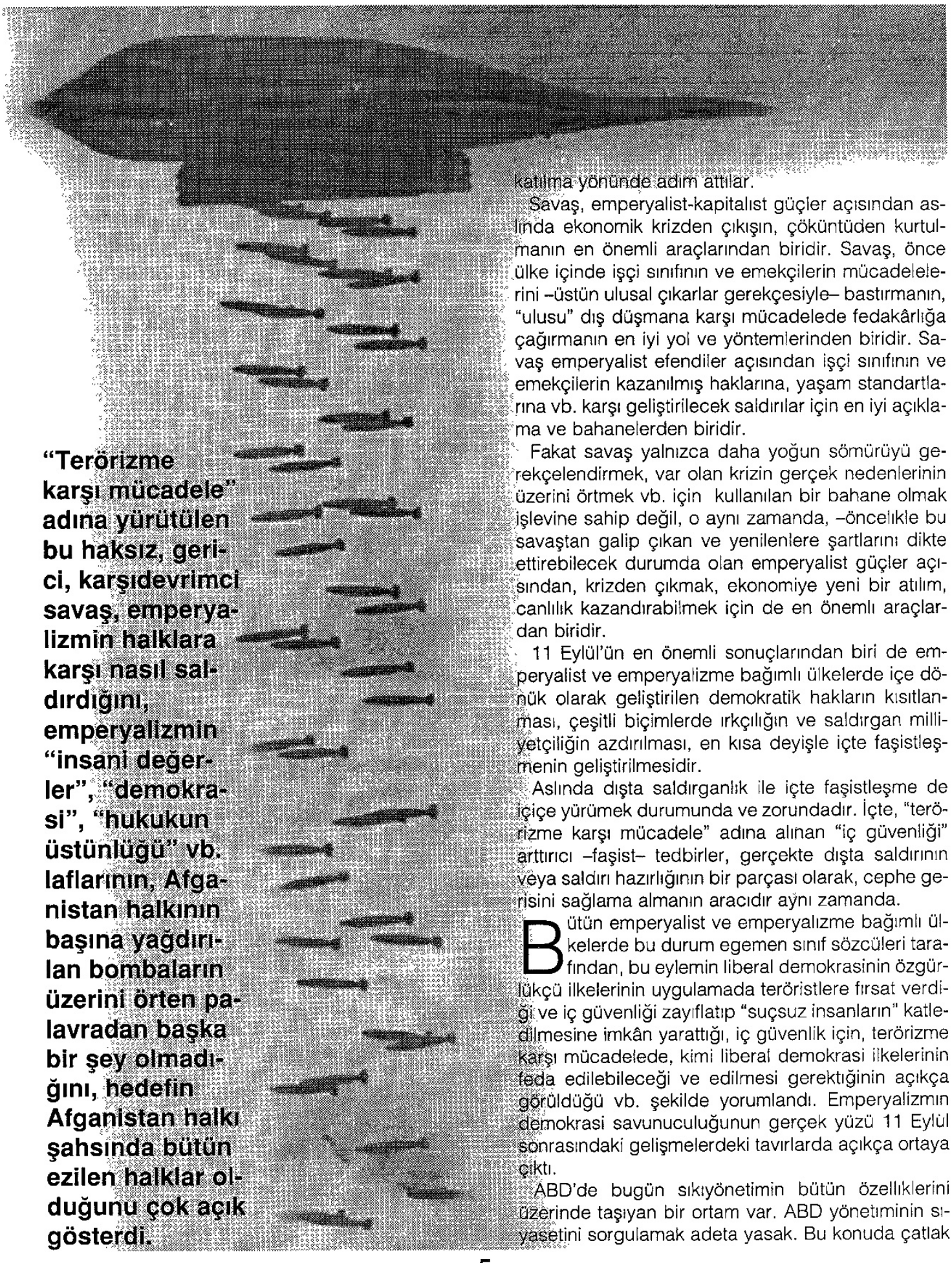

"Terörizme karşı mücadele" adına yürütülen bu haksız, gerici, karşıdevrimci savaş, emperyalizmin halklara karşı nasıl saldırdığını, emperyalizmin "insani değerler", "demokrasi", "hukukun üstünlüğü" vb. laflarının, Afganistan halkının başına yağdırılan bombaların üzerini örten palavradan başka bir şey olmadığını, hedefin Afganistan halkı şahsında bütün ezilen halklar olduğunu çok açık gösterdi.

katılma yönünde adım attılar.

Savaş, emperyalist-kapitalist güçler açısından aslında ekonomik krizden çıkışın, çöküntüden kurtulmanın en önemli araçlarından biridir. Savaş, önce ülke içinde işçi sınıfının ve emekçilerin mücadelelerini –üstün ulusal çıkarlar gerekçesiyle– bastırmanın, "ulusu" dış düşmana karşı mücadelede fedakârlığa çağırmanın en iyi yol ve yöntemlerinden biridir. Savaş emperyalist efendiler açısından işçi sınıfının ve emekçilerin kazanılmış haklarına, yaşam standartlarına vb. karşı geliştirilecek saldırılar için en iyi açıklama ve bahanelerden biridir.

Fakat savaş yalnızca daha yoğun sömürüyü gerekçelendirmek, var olan krizin gerçek nedenlerinin üzerini örtmek vb. için kullanılan bir bahane olmak işlevine sahip değil, o aynı zamanda, –öncelikle bu savaştan galip çıkan ve yenilenlere şartlarını dikte ettirebilecek durumda olan emperyalist güçler açısından, krizden çıkmak, ekonomiye yeni bir atılım, canlılık kazandırabilmek için de en önemli araçlardan biridir.

11 Eylül'ün en önemli sonuçlarından biri de emperyalist ve emperyalizme bağımlı ülkelerde içe dönük olarak geliştirilen demokratik hakların kısıtlanması, çeşitli biçimlerde ırkçılığın ve saldırgan milliyetçiliğin azdırılması, en kısa deyişle içte faşistleşmenin geliştirilmesidir.

Aslında dışta saldırganlık ile içte faşistleşme de içiçe yürümek durumunda ve zorundadır. İçte, "terörizme karşı mücadele" adına alınan "iç güvenliği" arttırıcı –faşist– tedbirler, gerçekte dışta saldırının veya saldırı hazırlığının bir parçası olarak, cephe gerisini sağlama almanın aracıdır aynı zamanda.

Bütün emperyalist ve emperyalizme bağımlı ülkelerde bu durum egemen sınıf sözcüleri tarafından, bu eylemin liberal demokrasinin özgürlükçü ilkelerinin uygulamada teröristlere fırsat verdiği ve iç güvenliği zayıflatıp "suçsuz insanların" katledilmesine imkân yarattığı, iç güvenlik için, terörizme karşı mücadelede, kimi liberal demokrasi ilkelerinin feda edilebileceği ve edilmesi gerektiğinin açıkça görüldüğü vb. şekilde yorumlandı. Emperyalizmin demokrasi savunuculuğunun gerçek yüzü 11 Eylül sonrasındaki gelişmelerdeki tavırlarda açıkça ortaya çıktı.

ABD'de bugün sıkıyönetimin bütün özellıklerini üzerinde taşıyan bir ortam var. ABD yönetiminin siyasetini sorgulamak adeta yasak. Bu konuda çatlak

seslerın susturulması için her türlü araç kullanılıyor.

11 Eylül, emperyalıstlerarası yeniden paylaşım dalaşında da andaki durumun tespiti ve ileriye dönük perspektifler açısından önemli bir fırsat oldu.

11 Eylül her şeyden önce ABD emperyalizminin işine yaradı. ABD emperyalizmi 11 Eylül eyleminin yarattığı ortamı, dünya hegemonyası dalaşında kendisinin hâlâ en büyük güç olduğunu göstermek ve gücünü pekiştırmek için kullandı, kullanıyor.

11 Eylül eylemi, ABD emperyalizmine, dış politikada büyük bir inisiyatif fırsatı sundu. Dünyanın andaki en büyük haydutu, en büyük saldırgan gücü, yalnızca kendi kamuoyu önünde değil, bütün dünyada "saldırıya uğrayan mazlum" görüntüsüyle, "terörizme karşı mücadele" adına, beğenmediği, işine gelmeyen her kişi ve rejime saldırma fırsatına kavuştu.

Bütün emperyalist güçler –tabii kendi hesaplarıyla da– terörizme karşı savaşın herkesin görevi olduğu tezini kabul edıp ABD'nin kurduğu "anti terör cephesı"nde yerlerini aldılar. ABD'nin bu savaşta "lider ülke" konumunu resmen kabul ettiler. Bununla birlikte ortak bir terörist tanımının olmadığı şartlarda, teröristin kım olduğunun tanımlanması hakkının pratikte ABD'ye aıt olduğunu da kabul etmiş oldular.

ABD'nın talebi üzerine, NATO kurulduğundan bu yana ilk kez NATO anlaşmasının 5. maddesi yürürlüğe sokuldu. Bu 5. madde "saldırıya karşı ortak savunma"yı öngören bir madde. Buna göre, saldırıya uğrayan bır NATO ülkesi, kendini savunma hakkına sahiptir. Diğer NATO ülkeleri de bir NATO ülkesine karşı girişilen saldırıyı kendilerine karşı yapılan bir saldırı olarak kabul ederler. Saldırana karşı savunma konumunda olan ülkenin taleplerini yerine getirirler! Bu madde aslında "saldırı"yı bir devletin bir başka devletin askerı güçlerının saldırısına uğraması biçımında yorumlayan bir maddedir. Bu açık olmasına ve ABD'nin bir devletin saldırısına uğramadığı açık olmasına rağmen, ilk kez bu madde işletilmiştir. Bu maddenin işletılmesının pratık anlamı şudur: ABD şimdi istediği kişiye, ülke rejimine "bu teröristtir" diye saldırabılir. ABD'nin bu "savunma" saldırısına, onun istediği desteği vermek, bütün NATO üyesi ülkelerin yükümlülüğüdür.

Sadece NATO anlaşmasının 5. maddesinin işletilmesi ile kalınmadı. BM Güvenlik Konseyi de, terörizme karşı mücadelenin bütün üye ülkelerin yükümlülüğü olduğu kararını aldı.

Buna bağlı olarak BM de, ABD'nin Afganistan'a karşı gırıştiği saldırı harekâtını destekler duruma geldi. ABD'nın Afganistan halkına karşı barbarca savaşı böylece "terörizme karşı uluslararası savaş" olarak meşrulaştırıldı.

Yani 11 Eylül, ABD'nin uluslararası alanda daha da güçlenmesinin çıkış noktası ve fırsatı oldu.

ABD 11 Eylül saldırısı ertesinde, yıllardan beri kendı kesin kontrolü altında olmayan bir bölgede, Afganistan ve Orta Asya'nın müslüman nüfus ağırlıklı cumhuriyetlerinde gücünü arttırma ve bu alana yerleşme planlarını gerçekleştirmek için somut girişimde bulunma, savaş yürütme, bu savaşı da "terörizme karşı mücadele" adına ve diğer emperyalist güçlerin de görünürdeki desteğiyle yürütme fırsatı buldu. Aslında yürüyen "terörizme karşı savaş" vb. değil, bu maske altında ABD'nin Orta Asya'ya yerleşme savaşıdır! Alandaki enerji hatlarının kontrolünü ele geçirme savaşıdır. Bu savaşta, bu savaşın ne kadar genişletileceğinde vb. anda inisiyatif her bakımdan ABD emperyalizminin elindedir.

Yani emperyalistlerarası dünya hegemonyası dalaşında ABD 11 Eylül'ü iyi kullanarak anda birinci güç olduğunu bir kez daha göstermiş ve dünyayı kendi istediği biçimde şekillendirme noktasında belirli avantajlar sağlamıştır. O, saldırısında görünürde bütün emperyalist dünyanın desteğini de almıştır.

Anda "terörizme karşı mücadele" adına birleşen emperyalizmin ve gericiliğin cephesi sağlammış gibi görünüyor. 11 Eylül sonrası ABD emperyalizminin oluşturmaya soyunduğu "antiterör cephesi" içinde bütün emperyalistler ve gericiler birleşmiş görünüyor. Görüntü, sanki emperyalistler ve gericiler arasındaki çelişmeler sertliğini yitirmiş, ikinci plana ıtılmiş gibıdır. Fakat yalnızca görüntü böyledir. Gerçekte emperyalist güçler arasındaki –kaynağı dünya hegemonyası dalaşı olan– çelişmeler varlığını koruyor. Emperyalist güçler geçici ittifaklar içinde, esasta rakibi olarak gördükleri "dost"larına kazık atmak ıçin fırsat kolluyorlar.

Görünürdeki birlik, gerçekte konjonktürel ve geçici, kendi içinde çelişmeler taşıyan, çelişmelerin üzerinin örtülmeye çalışıldığı bir birlik. Bu birlik daha sonraki daha büyük çatışmaların tohumlarını içinde taşıyan sahte bir birlıktir. İttifak içinde yer alanların tümünün kendi özel hesapları var.

Anda yürüyen savaşın bir tarafında başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist ve emperyalizme bağımlı gerici güçler var. Savaş öncelikli olarak ABD emperyalizminin savaşı olarak yürüyor.

ABD şu an Afganistan'da yürüttüğü savaşın hedefini, New York ve Washington saldırılarının arkasında olduğunu iddıa ettiği ve terörist olarak nitelendirdiği El Kaide örgütünün çökertılmesi, örgütün başı Usame bin Ladin'in ölü veya diri yakalanması olarak açıklamıştır.

Afganıstan'daki Taliban rejimi, Usame bin Ladin konusunda ABD talebini (Usame ve El Kaide savaşçılarını ABD'ye kayıtsız, koşulsuz teslim etme) yerine getırmedığı gerekçesiyle, teröristleri desteklemekle suçlandı ve bu "suç"tan dolayı savaş hedefi haline geldi. Yani andaki Taliban rejiminin yıkılması, yerine başka bir rejimin kurulması da açıklanan savaş he-

defleri arasındadır. Taliban rejiminin yıkılması hedefine büyük ölçüde yaklaşıldı. Şimdi, Almanya'nın Bonn kentinde yapılan toplantıda Taliban sonrası hükümetin belirlenmesi tartışmaları yürüyor.

ABD'nin ilan edilmemiş gerçek savaş hedefleri ise başkadır. Bu savaş hedeflerinin tümü bir tek kavram içinde ifade edilebilir: Dünya hegemonyası.

ABD dünya hegemonyasına oynadığından, dünya üzerinde ABD hegemonyasına karşı her gerçek ve potansiyel direnişi de bastırmayı, kendi asli görevlerinden biri olarak görüyor. Bu bağlamda kendini "Batı" uygarlığının en ileri değerlerinin temsilcisi olarak gören ABD'nin, şimdi bu değerleri sorgulayan ve kendi değerlerinin daha üstün olduğunu savunan ve ABD'nin kontrolünde olmayan (daha doğrusu onun kontrolünden çıkmış olan, bir zamanlar Usame bin Ladin de, Taliban da ABD'nin sevgili ve yararlı çocuklarıydılar) silahlı, örgütlü, siyasi İslamcılara saldırması, bir yandan kendine anda kafa tutma cüretini gösteren bir gücü yok ederek cezalandırma; diğer yandan fakat kendine karşı çıkma cesareti gösterebilecek başkalarına da gözdağı verme işlevlerine sahiptir. Savaşta savaş hedefi "teröristler" olarak gösterilmesine rağmen, saldırılan bir bütün olarak Afganistan halklarıdır. Savaşta öldürülen, sürülen, açlıktan ölenlerin büyük çoğunluğu sivil halktır. Eğer terörizm "sivil halkı hedefleyen eylemler"se –ki yer yer emperyalistler terörizmi böyle tanımlıyor– o zaman bu savaş terörist bir savaştır.

ABD Afganistan halklarına karşı terörist bir savaş yürütmektedir. Anda Afganistan halkını cezalandıran savaş emperyalizme karşı mücadele cüretini gösteren ve gösterecek olan tüm ezilen halklara karşı bir saldırı ve gözdağı nitelığinde bir savaştır.

Dünya hegemonyası mücadelesinde andaki savaşta ABD emperyalizmi, şu anda kendi kontrolünde olmayan Afganistan'ı kontrol altına almak, orada ABD'ye açık düşmanlık yapmayacak bir dost rejim oluşturmak, Afganistan'ı kontrol ederek, özellikle Orta Asya'daki müslüman ağırlıklı nüfusa sahip ülkeler üzerinden gelen enerji hatlarının kontrolünü eline geçirmek istemektedir. Afganistan'da Taliban rejiminin yıkılması ile, aynı zamanda Taliban'ın temsil ettiği tipte İslamın Pakistan'da ve komşu Orta Asya ülkelerinde gelişmesinin de önü kesilmek istenmektedir. Bu hedeflere varıldıktan sonra, sırada vurulacak başka hedefler vardır.

Neresinden bakılırsa bakılsın, savaşın bu yanında haklı en küçük bir yan yoktur. Savaş bu yanından bakıldığında emperyalist bir saldırı savaşıdır.

Savaşın diğer yanında anda savaşan güç olarak Usame bin Ladin'in El Kaide örgütü, Afganistan'daki Taliban rejimi vardır. Usame bin Ladin saldırı başladığı anda tüm müslümanları ABD'ye karşı "cihad"a çağırmış; ve ABD Afganistan'a saldırısını durdurana, Filistin'de Filistin halkı özgürlüğüne kavuşana ve Irak'a karşı ambargo kaldırılana dek her yanda Amerikalılara ve İngilizlere karşı eylemler geliştirilmesini istemiştir. Bu cihad çağrısında ilk kez New York ve Washington eylemlerine açıktan sahip çıkar bir tavır da takınılmış; benzer eylemlerin gerçekleştirileceği tehditi daha sonra bir El Kaide sözcüsü tarafından getirilmiştir. Savaşın bu yanı bağlamında söylenecek olan şudur:

Savaşın bu yanının dünya hegemonyası dalaşında ABD emperyalizminin anda ilk yok etmek, teslim almak istediği güç olduğundan yola çıkılarak, onun antiemperyalist olduğu, bu yüzden saldırı hedefi olduğu, veya antiemperyalist savaşımda bir müttefik olabileceği, anda ABD emperyalizmine karşı mücadelede desteklenmesi gerektiği vb. sonuçları çıkarılabilir. Bu sonuçlar, düşmanımın düşmanı dostumdur biçimindeki yanlış yaklaşımın işaretidir.

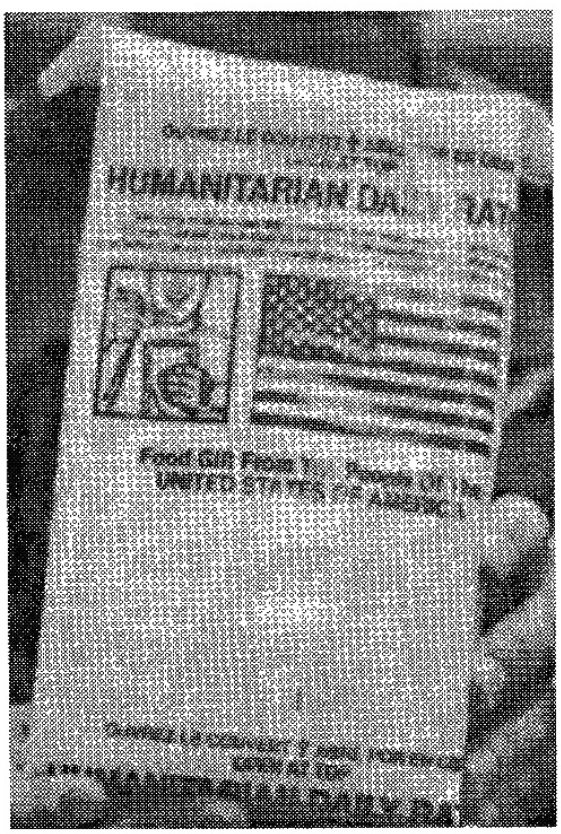

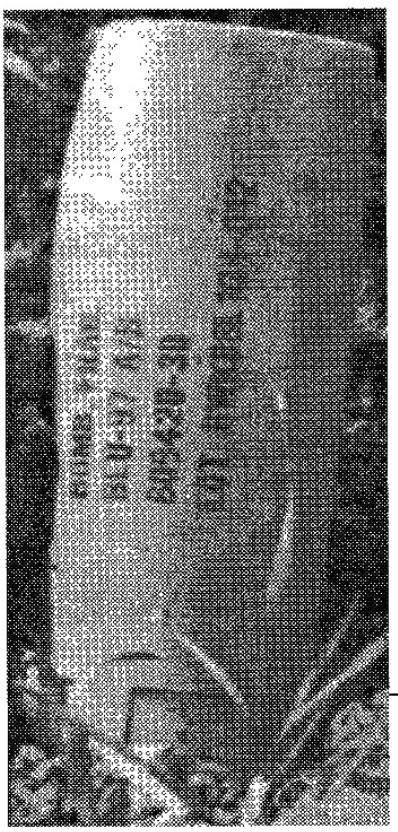

Bir parça yiyecek maddesi, yanında bir bomba... ABD emperyalizminin insani yardımı böyle oluyor...

Evet ABD anda El Kaide örgütünü yok etmek, Usame bın Ladin'i cezalandırmak, Taliban rejimini yıkmak istemektedir. O bunları emperyalist amaçları için yapmak istemektedir. Onun Taliban'a, El Kaide'ye saldırma hakkı yoktur. Onun saldırısı emperyalıst bır saldırıdır, bu saldırıya karşı çıkmak, saldırının derhal durdurulmasını talep etmek, bunun için mücadele etmek gereklidir. Fakat ABD'nin emperyalıst saldırısına karşı çıkarken, hiçbir şekilde Usame bin Ladın, Taliban ve benzerinden yana, onların davasının ve savaşının haklılığını savunan bir pozisyona düşülmemelidir.

Sonuçta Usame bin Ladin'in savunduğu ve yaymayı görev gördüğü, Taliban'ın Afganistan'da uyguladığı İslami rejimin kendisi saldırgandır, emperyalist yayılmacıdır, ırkçı/antisemıttir; içte hiçbır muhalefete izin vermeyen açık terörcü faşıst bir rejimdir. Emperyalizme karşı bir alternatif değildir. Esasında emperyalizmle karşılaştırma içinde bile gericiliğin en koyusunu temsil eden bir sistemdir. Ve bir çok halde de bu akımın temsilcileri bizzat emperyalizmın elinde oyuncak durumundadırlar.

Böyle ele alındığında savaş iki taraflı haksız bir savaştır. Anda saldırganın ABD emperyalizmi olması, savaşta ulusal haklı bir momentin de bulunması (Afganistan'ın işgalıne karşı) savaşın iki taraflı gerici savaş niteliğini değiştırmıyor.

Biz Afganıstan halkına büyük felaketler getiren bu savaşın derhal durdurulmasından yanayız. Afganistan halkının yanındayız. Bu, Taliban'ın veya Usame bin Ladin'in yanında olduğumuz anlamına gelmiyor. Bizım desteğimiz ancak Afganistan'dakı gerçek antiemperyalist güçlere olur. Biz onların yanındayız!

Biz ne emperyalizm, ne dıncı gericilik, tek yol, tek çözüm, devrim ve sosyalizm dıyoruz.

FAŞİST TC'NİN KONUMU:

Faşist Türk devleti, gelişmeleri bir yandan kaygı ile, diğer yandan da fakat avantaj elde edilecek büyük fırsatlar yakalama hesabıyla izliyor.

Türk hakim sınıfları 11 Eylül sonrası ABD'nin başını çektiği "terörizme karşı mücadele" yaftalı emperyalist saldırı ittifakında yerini aldı. Türk hakım sınıfları 11 Eylül saldırılarını ve sonraki gelişmeleri kendi menfaatleri için çok yönlü olarak kullandılar, kullanıyorlar.

Önce, faşist TC New York ve Washington eylemlerini –döktüğü timsah gözyaşlarına rağmen– bir fırsat olarak kavrayıp derinden ve içten içe bir sevinç duydu. Öyle ya, nihayet TC'nin yıllardır "terörızm" konusunda soyledıkleri doğrulanıyor, emperyalist dünyanın patronu ABD terörü en uç biçimlerinde kendi ülkesinde yaşıyor ve nihayet o ve onunla birlikte bütün dünya topluluğu da, terörizmin baş düşman olduğunu kabul ediyordu. Yapılan bir çok açıklamada belirtilen "üzüntüler"e ilaveten "nihayet dediğimiz noktaya geldiler" düşünceleri de açıkça ifade edildi.

Faşist Türk devleti, bu gelişmeyi önce Kuzey Kürdistan'da ve Türkıye'de halklara karşı uygulanan faşist-terörıst savaşın dünya kamuoyu nezdinde –en başta da şimdiye dek yeterince destek almadıklarını düşündükleri emperyalist patronlar nezdinde– aklanması için kullandılar, kullanıyorlar, kullanacaklar. Artık emperyalist patronların bır bölümünün TC'yi baskı altına almak ıçin ileri sürdükleri "insan hakları" vb ile kaygılar, şimdiye kadarkı kadar gürültülü bir biçimde getirilmeyecek. TC faşistlerı şimdi çok daha rahatlıkla, TC'deki bütün faşist uygulamaları, siz kendinize bakın diyerek savunabilecekler.

11 Eylül'den bu yana, artık her rezılliğin ve üstünün örtülmesi için ve her sıkıntının açıklanması için yenı bir bahane var: Terörizme karşı uluslararası savaş var ve TC bu konuda üzerine düşeni yapma görevine sahip. TC'nin çok çektiği bu belaya karşı savaş tabii ki halklarımızdan fedakârlık ister!!!

Faşist Türk devleti, şu anda Afganistan'a karşı yürüyen savaşta, NATO uyesi olarak açıkça savaş tarafı. Adana'daki İncirlik üssü, ABD'nın Afganistan'a saldırısının merkezi üslerinden bırı olarak kullanılıyor. Türkiye hava sahası ABD uçaklarının serbest kullanımına açılmış durumda Hükümet meclisten gerektiği zaman gerekli gördüğü görevler için, zaman sınırı olmaksızın, sayı sınırı olmaksızın asker gönderme yetkisini aldı.

Savaşın ilk hedefinin Afganıstan olduğu belli olduğu andan itibaren, Türk hakim sınıfları, kendi kontrgerilla savaşı deneyimlerinden yararlanılması gerektiği görüşlerını yoğun bır bıçimde yaygınlaştırdılar. TC askerlerinin müslüman bır ülkeden gelen askerler olarak, Taliban'ın yıkılması ertesinde Afganistan'da önemli bir rol oynayabileceği konusunda propagandalara giriştiler, Kuzey İttifakı ıçınde adeta TC'nin beşinci kolu gibi hareket eden General Dostum güçleriyle, TC arasındaki ıyi ilişkilerin kullanılmasının önemı üzerinde durdular vb. Kendi istekleri gerçekte anda yürüyen savaşta doğrudan cephede savaşacak asker göndermek değil. İlkönce yalnızca General Dostum güçlerine eğitim verecek uzmanlar göndermekten yana tavır takındılar. Taliban güçlerinin, Kuzey İttifakı ve uluslararası emperyalist ittifak güçleri tarafından askeri yenilgiye uğratıldıktan sonra kurulması gündeme gelecek "barış güçleri" içinde yoğun olarak yer almak da Türk hakim sınıflarının planları içindedir. Bu hizmetler karşılığı emperyalist güçlerden, en başta da tabii ABD'den Ecevit'ın deyımıyle "küllıyatli miktarda" malı yardım, borç silinmesi, borç ertelenmesi vb. bekliyorlardı. Ayrıca tabii TC egemen sınıfları açısından Afganistan'dan da önemli olan Irak cephesi ve Ortadoğu'daki gelişmeler konusunda biraz daha etkin olabilme imkânları

kazanmak istiyorlardı.

TC hakım sınıfları bu amaçlarla Türk askerini pazarlık masasına sürmeye hazırdılar, sürdüler.

2 Kasım 2001'de DSP-ANAP-MHP koalisyon hükümeti, Afganistan'a doğrudan asker gönderme kararı aldı. Alınan karara göre ilk elde subay ve astsubaylardan oluşan doksan kişilik bir özel birliğin gönderileceği, bu birliğin öncülerinin şımdiden Afganistan'da olduğu açıklandı. Yürüyen savaşta Taliban güçlerinin başta Kabil olmak üzere elinde tuttuğu büyük şehirlerin ABD-İngiliz emperyalistlerinin bombardımanıyla ilerleme imkânına sahip olan Kuzey İttifakı güçlerinin eline geçmesiyle birlikte, bu 90 kişilik askeri gücün sayısı, "barış gücü" adı altında 2000 ile 3000 olacağı açıklandı.

TC'nin asker göndermesi bağlamında bilinmesi gereken ilk şey şudur: NATO'nun 5. maddesi gereği, Türkiye'nin savaşa asker gönderip göndermeyeceğini belirleyecek olan Türk hakim sınıfları değil, ABD'dir. ABD eğer gerekli ve doğru, çıkarlarına uygun görüyorsa, uygun gördüğü ölçüde askeri destek talep edecektir ve butün NATO üyesi devletler gibi TC de isteneni verme yükümlülüğüne sahiptir. Aslında burada hükümranlık hakkı bu somutta açıkça ABD'ye devredilmiş durumdadır. Türk hakim sınıfları anda yürüyen savaştan öncelikle Kürt halkına karşı yürüttükleri savaşta ne kadar haklı olduklarının ispatlandığı tezini yayarak ve uluslararası alanda terörizm konusunda kendi tezlerini kabul ettirmek için diplomatik çabalarını hızlandırarak; ikinci olarak içinde bulundukları, aşamadıkları, giderek derinleşen ekonomik çöküş durumundan kurtulmak için borç erteleme, yeni krediler vb. almak için yararlanmak istiyorlar.

Onlar bu ortamda bir yandan fiyatı yükseltmek, bir yandan da savaş sonrası Afganistan'daki paylaşmada bütünüyle devre dışı kalmamak için, savaşa asker göndererek de katılmak istiyorlar. Fakat diğer yandan, bunun özellikle Kuzey Kürdistan-Türkiye'de siyasi islam taraftarlarınca ve diğer müslüman ülkelerce de hoş karşılanmayacağını, belirli zorlukları da beraberinde getireceğini, küçümsenmeyecek riskler taşıdığını da biliyorlar Bu yüzden, Türk askerinin Afganistan'da, Taliban rejimine karşı doğrudan savaşa katılması yerine, savaş sonrası kurulacak rejim için yürütülecek çalışmalarda "barış gücü" içinde görev alması andaki tercihleridir.

Bunun dışında, andaki resmi siyaset, savaşın Irak'a karşı yönelmesini istemiyor. Türk hakim sınıflarına göre, Irak'ta Saddam rejiminin yıkılmasının Irak'ın devlet olarak sonu olacağı, Irak'ın parçalanacağı, bunun Irak'ta bir Kürdistan devletinin kurulmasının sonucunu verebileceği ihtimali var ve bu onları korkutuyor. Bu yaklaşımı Ecevit CNN'ye 17 Ekim'de verdiği bir demeçte *"Saddam'ı hedef almak Irak'ın bölünmesine yol açacaktır ve bu da Türkiye'nin bağımsızlığı ve toprak bütünlüğü açısından problemler yaratacaktır"* diyerek dile getiriyor. Tabii egemen sınıflar içinde Irak'ın parçalanması halinde Güney Kürdistan'ın bu arada Musul ve Kerkük'ün de Türkiye'ye dahil edilmesi için, ya da TC kontrolünde bir bölgenin kurulması için fırsattan yararlanmak isteyenler de var. Fakat Türk burjuvazisi çoğunlukla emperyalistlerin böyle büyük bir lokmayı kendilerine yedirmeyeceğini biliyor. Bu yüzden de Irak'a saldırı olmaması için tavırlar takınıyor.

Yine hem Afganistan savaşına askerle katılıp katılınmayacağı, katılınacaksa ne ölçüde katılınacağı, hem de Irak konusunda karar, Ankara'da değil, Washington'da alınacaktır. TC kendinden her isteneni yerine getirecektir. Burada fiyatını yükseltmek için pazarlık dışında yapacağı fazla bir şey yoktur. Irak bağlamında da, kuşkusuz ABD için Irak'ın terörizme destek verdiği ispatlı ise, TC için de ispatlı olacaktır. TC o zaman Irak'ta da savaşa girecektir. Kürt devletinin kurulmasını engellemek bu savaşta onların esas hedeflerinden biri olacaktır.

Burada da fakat belirleyici olan TC'nın istekleri değil, ABD'nin amaçlarıdır. TC bu savaşta öncelikle ABD'nin paralı askeri olarak yer alacaktır.

Böyle bir savaş konusunda işçi sınıfının ve emekçilerin tavrı, bu haksız emperyalist saldırı savaşının parçası olmayı red etmek, savaşa hayır demek olmalıdır.

İşçi sınıfı ve emekçiler, egemen sınıfların savaşına destek vermeyi reddetmeli, kendi savaşlarını, egemen sınıflara karşı sınıf savaşımını, devrim mücadelesini yükseltmelidir.

Her ülkede baş düşmanın ülke içinde olduğu kavranmalı, açıklanmalı, vurgulanmalı, buna uygun olarak ülke içinde iktidarı elinde bulunduran güçlerin savaş konusundaki tavırları savaş karşıtı hareketin hedef tahtasının merkezine konmalıdır.

Yürüyen savaş emperyalizmin halklara, tüm ezilenlere karşı yürüttüğü haksız, emperyalist saldırı savaşıdır.

Bu savaş derhal durdurulmalıdır!

Faşist TC'nin bu savaştan pay kapmak için savaşa girme hazırlıklarına dur denmelidir!

Emperyalizm ve şeriat arasında tercih, veba ile kolera arasında tercihe benzer!

Emperyalizmin saldırısına karşıyız!

Taliban'ın şeriat rejimine de karşıyız!

Desteğimiz ezilen Afganistan halklarına, Afganistan'da gerçek antiemperyalist güçleredir!

Emperyalist savaşları ve emperyalizmin barbarlığını tarihe gömmenin tek yolu işçi sınıfı önderliğinde devrimlerdir!

Ya barbarlık içinde çöküş! Ya sosyalizm!

28 Kasım 2001 ✘

11 Eylül olayı ve Güney Kürdistan'daki gelişmeler...

11 Eylül'de New York ve Washington'da gerçekleştirilen saldırıların hemen ertesinde Güney Kürdistan'da İslami örgütlenmelerden bazı gruplarla Talabani'nin önderliğindeki YNK güçleri arasında çatışmaların yaşandığı haberleri basına yansımaya başladı.

Kimilerine göre Taliban/Ladin'in adamlarıyla Talabani güçleri arasında bir savaş durumu vardı ve bu Ladin'in Irak ve Güney Kürdistan'a kadar güçlerının konumlandığının kanıtı olarak görülmeliydi. Bazılarına göre de durum abartılmaktaydı ve ciddi bir çatışma ortamı yoktu.

Har halükârda Ladin çizgisinde örgütlenen ve Ladın'e bağlılıklarını gizlemeyen bir grupla Talabani'nin güçleri arasında Halepçe dolaylarında bazı çatışmalar yaşanmış ve bu çatışmalarda Talabani'nin güçleri kayıplar vermişti. Zor durumdaki YNK'nin yardımına yetişen ise Barzani olmuştu ve ortak saldırı sonrası Ladin'ın çizgisindeki Cund el İslam (İslamın Askerleri) örgütü etkisiz hale getirilmişti.

Bu çatışma bir ölçude dikkatlerin Güney Kürdistan'a çevrilmesini beraberinde getirdi. Güney'de dinci örgütler daha önceleri de vardı; bugün de varlar ve andaki koşulların devamı halinde yarın da varlıklarını sürdüreceklerdir. Ki bu durum yalnızca Güney için değil, Kürdistan'ın diğer parçalarında da geçerlidir. Olgular, her parçada dınsel temelde örgütlenen güçlerin varolduğuna ve bunların gün geçtikçe güçlendiklerine işaret etmektedir.

Fazla değil, Afganistan'a misket bombalarının atılmasından birkaç gün önce Güney'de Ladin'in adamlarının onlarca YNK peşmergesini vahşice katletmesi, Halepçe yöresinde halkın üzerinde terör estirmesi ve ılkel-barbar zihniyetini dayatması vb. bir bakıma dınsel temelde örgütlenen güçlerin geliştiğine bir örnektir..

Güney'de dinci gericilerin Talabani'nin güçlerine saldırmasını ve sınırlı da olsa çatışmaların yaşanmasını "abartılı propaganda" (Ö. Politika, 4 Ekim) olarak değerlendiren çevreler, ya dinci tehlikenin farkında olmadıkları için, ya da bilerek bu durumu önemsiz göstermek işlerine geldikleri için kaba bir şekilde "karışıklık yarar getirmez" genellemesiyle sorunu ele almaktadırlar.

Dinsel gericilik özelında de, başta biz komünistler olmak üzere, tüm Kürdistanlı devrimcilerin dinsel temelde ortaya çıkan gerici/şeriatçı ve çeteci, karşıdevrimci yapılanmalara karşı tutarlı mücadele etmesi gerekir.

Ama bunun için din karşısında tutarlı bir çizginin izlenmesi en başta gelir. Laik olduğu iddiasında bulunan Kürdistanlı bir dizi güç bu noktada pragmatist bir duruş içindedir. Kendilerini peygamber ilan edenler, tarikat ileri gelenlerini yapılarının üst kademelerine taşıyanlar, dinle içli-dışlı olanlar, niyet ve isteklerinden bağımsız olarak dinci gerıcı örgütlenmelerin gelişmesine yeşil ışık yakmaktadırlar.

İçteki bu nedenlerin yanında emperyalist devletlerin ve bölge sömürgeci rejimlerinin Kürdistan'da dinci yapıların gelişmesi için faalıyet yürütmeleri gerçeği de çatışma ortamının her an varolduğunu göstermektedir. Haliyle dün olduğu gibi önümüzdeki dönemde de çatışmaların çıkması kaçınılmazdır.

Yalnızca Güney Kürdistan'da değil, Kürdistan'ın bütün parçalarında gerçekten dinci gerıcı örgütlenmelerden kurtulmak için biricik alternatif komünistlerin önderliğinde antiemperyalist, antisömürgeci devrimlerin başarıya ulaşması gerekir. Bunun için de tek alternatif Bolşevizmdir! Somutumuzda, Kuzey Kürdistan'da inşa etmeye çalıştığımız gibi, Kürdistan'ın diğer parçalarında da görev; Bolşevik Parti'lerin yaratılmasıdır.

ABD'nin Güney Kürdistan'a ilgisi...

ABD emperyalizminin savaş uçaklarının yönünün Afganistan'dan sonra Irak'a çevrileceğine yönelik birçok belirti bulunuyor. İkiz kulelere ve Pentagon'a saldırıların arkasında, yine Amerika'da görülen şarbon vakalarının ardındaki gücün, Irak devleti ve somutta Saddam olduğu (olabileceği) varsayımlardan biri oldu. Irak'a saldırı için kamuoyuna yansıtılan bu görüşler, belgelenmediği(!), şarbonun Pentagon'da üretildiğinin açığa çıktığı noktadan itibaren başka gerekçeler aranmaya başlandı. Gelinen yerde Saddam'ın BM yetkililerine Irak'ın silahlarını kontrol etmesine izin vermesi istenmekte, bu izin verilmediği şartlarda Irak'a saldırının olacağının işaretleri verilmektedir.

Saldırının gerçekleşeceği, Saddam'ın iktidardan

düşürüleceği, ancak Irak rejiminin varlığının sürdürüleceği vb. bir dizi senaryo içinde hangisinin tercih edileceği henüz tam olarak netleşmiş değildir. Açık olan şey, ABD emperyalizminin Irak somutunda da bölgedeki egemenliğini korumak ve bunun için de gerekli gördüğü planını uygulamak istediğidir.

ABD emperyalizminin bu yönlü çalışmaları çoktandır sürüyor. Irak muhalefetini örgütlemesinin yanısıra Güney Kürdistan Kürtlerinden Barzani ve Talabani önderliğindeki güçlerle sıkı ilişkiler geliştirmesinden, bölge devletlerine kendi politikalarını kabul ettirmekten coğrafyanın yeniden çizilmesi/şekillenmesine kadar pek çok gelişme ve uygulamalar ABD emperyalizminin çabalarının bazı örnekleridir.

Güney Kürdistan sınırları içinde kalan alanda, günde 2 milyon varil petrol çıkması gerçeği bütün emperyalist devletlerin iştahını kabartıyor. Güney üzerinde bu denli ciddi ve titiz bir hassasiyet göstermeleri bölgenin taşıdığı stratejik önemin yanında mevcut zenginlik kaynaklarının da hayli fazla olmasıdır.

Afganistan'dan sonra sıranın Irak'a geleceği yönündeki propaganda, bizzat saldırıyı yapacakların marifetiyle ön sıralara yerleştirilmiş ve gündemleştirilmiştir.

Bugüne kadar katlıam yapacağı her coğrafyada önce hedefteki devleti veya parti ve örgütü terörist ilan eden ve bunun zeminini güçlendirmek için bir senaryo oluşturan ABD emperyalistleri şu sıralar Irak'ı yeniden şekilendirmek için benzer senaryolarını güncelleştirmiş durumdadır.

Her ne kadar Körfez Savaşı sonrası canlarının istediği her an Irak'ı bombalama özgürlüklerini sınırsızca kullandılarsa da bu kez dozajı ve kapsamı daha geniş bir saldırı, belki de sonuç almak istedikleri bir plan çerçevesinde hareket ediyorlar. ABD emperyalistleri için (ki buna Birleşmiş Milletler Örgütü de dahildir) Irak'a uygulanan ambargo yüzünden her ay ortalama 18 bin insanın yaşamını yitirmesi az görülüyor ki Irak'a karşı doğrudan savaş makinesine işbaşı yaptırmak istiyorlar.

ABD emperyalistleri Ortadoğu'daki emperyalist rekabette posizyonunu daha da güçlendirmek için saldırıya geçerken; Irak'ı kendi denetimi altına almak ve bununla bağıntılı olarak Güney Kürdistan'daki gelişmelerde, Kürt meselesinde, ipleri tamamıyla ele geçirerek tam hakimiyet kurmak istiyor.

ABD emperyalist devletinin Kürt sorununda da bir politikasının bulunduğu biliniyor. Şartların oluştuğu her defasında, mevcut koşullarda kendisinin yararına bir sonuca/sonuçlara ulaşmak için çalışıyor. Son dönemde bu yönlü belli bir yoğunlaşma gözlerden kaçmamaktadır. Irak özgülünde kendi planını kabul ettirmek için her tür girişimi mübah gören ABD emperyalist devleti, özellikle Irak'ın resmi sınırları içinde yeralan Kürtlerle, Türkmenler ve Irak'ın güneyindeki Şiilerle yeni bir oluşuma gitme politikalarına öteden beri sıcak bakıyor. Etnik yapısında Arap, Kürt ve Türkmenlerin merkezinde bulunduğu, öteki etnik grupların ve inançların temsilinin sağlandığı Saddam'sız bir Irak projesi gerçekleştirilmek isteniyor. Böyle bir plana esasında ciddi ve tutarlı şekilde karşı koyacak herhangi bir bölge devleti, gücü yoktur. Komünistler ve tutarlı devrimcilerin haricinde hemen herkes ABD'nin öne sürdüğü projenin kapsamına itiraz etmemektedir. Bu somutta Güney'deki Kürt yapıların tavrı da özde ABD'ninkinden farklı değildir.

Güneyli yapılardan PDK ve YNK değil ABD'nin, neredeyse hiç bir büyük emperyalist devletin yaşadıkları bölgeye ilişkin geliştirdikleri plan/planlara karşı çıkmamaktadırlar. Zaman zaman bölge devletlerinin istek ve pratiklerine karşı çıkmaları haricinde, bekledikleri bir an önce yaşadıkları bölgeye resmi bir statünün verilmesidir. Bu statüyü kim verirse, öncülük ederse etsin onlar için farketmez. Son dönemlerde ABD'den yana beklentilerinin bir kez daha öne çıkarılması, ABD'den daha çok ABD savunucuları kesilmeleri (Talabani'nin teröre karşı ortaklık önermesi gibi), bunların emperyalist merkezlerden beklentilerini ve emperyalistlere hizmet etmeye hazır olduklarını yeterince kanıtlamaktadır.

GÜNDEM

Ladin'in 400 adamı Kuzey Irak'ta

Saddam'ı da vur baskısı

Saddam'ın katılliği, şarbon hikayesi, terörizme karşı mücadele vb. hepsi senaryo, maksat sıranın listedeki diğer hedeflere getirilmesidir. Çıkarlarının korunması, geliştirilmesi ve buna yeni alanların, avantajla-

rın vs. eklenmesidir. Anda öncelikli olarak Irak ön sıraya çekilmek isteniyor ve bölge saldırıya hazır hale getiriliyor.

ABD emperyalist devleti Irak'ın toprak bütünlüğünden yana olduğunu her zaman açıklamaktadır. Irak sömürgeci devletinin yıkılmasını arzulamadıkları da yine kendi görüşleridir. Ve evet bir bütün Irak devlet sistemini devre dışı bırakmak istemedikleri esasen Saddam'dan kurtulmak istedikleri de kendilerine ait bir görüştür. Bu Saddam'sız Saddam politikalarının uygulanacağı bir Irak hükümetini istemek demektir.

Güney Kürdistan özgülünde ABD doğrudan kendine bağlı yerel güçler yaratmak istiyor ve yaratıyor da. Bu çerçevede Güney'de hem doğrudan kendine bağımlı, kendisinin yetiştirdiği, hazırladığı ve denetlediği Kürt ulusuna mensup güçleri vardır ve hem de her an yanına alabileceği güçler vardır. Barzani ve Talabani'nin kontrol ettiği Kürtler üzerinde ABD'nin belli bir etkisi vardır. Önderlik bağlamında ABD karşıtı politikalara sahip bulunmayan, bilakis ABD'den icazet alan ve onların desteğine sığınan Barzani-Talabani güçlerinin her an direkt ABD'nin safında savaşma durumları ihtimal dışında değildir; bu sınıfsal konumları, geçmişteki pratikleri ve güncel arzu ve istekleri ile çelişmemektedir. Böyle bir gelişme yaşandığında bunun şaşırtıcı olmaması gerekir...

TC'nin Güney Kürdistan fobisi...

Son gelişmeler bir kez daha TC tarafından Musul-Kerkük amacından vazgeçilmediğini gösterdi. Irkçı-işgalci sömürgeci rejim misak-ı milli türkülerini yine yüksek sesle dillendirmeye başladı. Türkmen kardeşliği yalanı tekrardan pompalanıyor. Bütün bunlar olurken bir yandan da Güney'e asker sevkiyatı devam ediyor. Saddam'ın can-ciğer dostu başbakan Ecevit ağzını açabildiği her defasında "Irak'ın toprak bütünlüğünden yanayız" sayıklamalarını eksik etmiyor; burunlarının dibinde bir Kürt oluşumuna asla ve katiyen müsaade etmeyeceklerini söylüyor.

TC'nın baş koruyucusu ve generallerin has savunucusu şovenist İşçi Partisi/Perinçek ekibi ise habire ABD emperyalist devletinin "Kuzey Irak'ta kukla Kürt devleti kuracağı" senaryosunu canlı tutarak yeni komplo teorileri ve genelkurmay hedeflerini açıklıyor. Velhasıl Kürt ulusal gerçekliğini reddeden, Kürt ulusunun (devlet kurma hakkı bir yana) en alt düzeyde temsilini içlerine sindiremeyenler canhıraş bir şekilde "Kuzey Iraklı Kürtlerin" Kuzey Iraklı Kürtler olarak bile olsa, adı Kürt olan bir resmi statüyü tanımak istemediklerini beyan ediyor, buna karşı pratik adımlar geliştiriyorlar.

Fiili savaş durumu çıktığında ve akabinde nelerin olacağını şimdiden kestirmek biraz güç görünüyor. Gözüken şey, Irak'ın saldırı hedefi olduğu ve her an saldırılabileceğidir. Mevcut veriler buna işaret ediyor. Her halükârda Irak devletine yönelik bir Afganistan benzeri savaş ilanı işin Kürt cephesi bakımından otomatikman bir Kürt devleti doğumuna yolaçmayacaktır. TC bu bağlamda işi bilinçli olarak abartma yolunu tutuyor; yeni bir işgal, hatta uzun süre Güney'de kalmanın planlarını sağlama almak için bu propagandayı öne çıkarıyor.

Sol ve yurtseverlik adına hareket eden pekçok çevre "Kuzey Irak'ta Kürt devleti kurulacağı", "Ankara'da'ki faşist rejime Güney Kürdistan'da Kürt devletinin kurulması karabasanını yaşatıyor."(Atılım) yönünde görüş belirtmektedir. Bazılarına göre –ki bunlar çoğunluktur– ABD "Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti" kuracaktır. On yıllardır tekrarlanan bu görüşe göre ABD Ortadoğu'da kendine bağımlı bir Kürt devletine ihtiyaç duymaktadır. Bu görüşü savunanlardan bazıları ise ABD'nin güya kuracağı Kürt devleti eliyle bütün Kürtleri bir devlete kavuşturmak istemektedir vb. vb.

Gerçek durum ise farklıdır. Diğer şeyler bir yana ABD emperyalistleri Güney'de Barzani-Talabani önderliğinde bir özerk Kürt bölgesini bile resmi olarak tanımamaktadır; amacı Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması, Saddam'sız bir Irak rejimine Kürtlerin ortak edilmesidir. Ve bu plan çerçevesinde Kürtler, kendi politikalarına güç verdiği oranda ve ölçüde desteklenmektedir; aksi durumda her an Kürtlerin sömürgecilerin katliamına uğramasına göz yumulmaktadır. Kürtler, özelde Güney Kürtleri bunu 1970'lerin başında çok acı bir pratikle yaşadılar, dünya da bu gelişmeye tanık oldu.

Şu an da Güney'de iki ayrı bölgede iki ayrı liderlik altında idare edilen ve esasında doğrudan herhangi bir dış gücün birebir denetiminde olmayan Kürtlerin ağırlıkla yönetimde bulunduğu bir yapılanmanın fiili olarak varolduğu bilinmektedir. Bu kadarı bile pekçok devlete rahatsızlık vermektedir. Burjuva, milliyetçi, hatta feodal kimlikli olsalar da bu fiili durumun varolması ulusal moment bakımından kabul görmemekte, açıkçası herhangi bir tanınma, Kürtlerin ulusal ölçekte tanınması anlamına geleceğinden varolanın lağvedilmesi yönünde çalışılmaktadır.

Komünistlerin ve devrimcilerin mevcut gidişatı değiştirme bağlamında yeterince gücü olmadığından böyle bir fiili durumu devrimcileştirme şansı bulunmuyor. Barzani ve Talabani önderliklerinin emperyalist devletlerle ve bölge sömürgecileriyle ilişkileri ve bunların işbirlikçi nitelikleri bilinçte tutularak, Güney Kürdistan'da bir Kürt devleti oluşumunun Kürt ulusal sorununun çözümü bağlamında hangi rolü oynacağı yönü de gözönünde tutulmalıdır.

7 Aralık 2001 ✘

11 Eylül saldırıları, Afganistan'a saldırı ve Almanya'nın tutumu...

11 Eylül'de, ABD'nin New York ve Washington kentlerinde, Amerikan emperyalizminin gücünün sembolü olan Dünya Ticaret Merkezi (ikiz kuleler) ve dünyada yürütülen gerici, karşıdevrimci, emperyalist savaşların planlama ve yönetim merkezi konumunda olan ABD "savunma" bakanlığı (siz bunu saldırı bakanlığı olarak okuyun) Pentagon binalarına kaçırılmış uçaklarla saldırıda bulunuldu.

Bu saldırılar sonucu Dünya Ticaret Merkezi / ikiz kuleleri çökerek yerle bir oldu ve Pentagon'un bir bölümü yanarak çöktü. Aradan bu kadar zaman geçmesine rağmen enkaz kaldırma çalışmalarının bilançosu itibarıyla binalarda kaç kişinin bulunduğu bilinmiyor. Birkaç bin insanın yaşamını yitirdiği haberi dışında zaten çok fazla bir bilgi de verilmiyor.

Bu olay, bir kez daha gösterdi ki, – bundan öncekı benzer olaylarda da olduğu gibi– barbarlık, barbarlık doğurmuştur. Halepçe'de binlerce Kürt insanını kimyasal silahlarla katleden Saddam'ı en güçlü silahlarla donatan emperyalistler değil miydi? Ya da Miloseviç'i silahlandıran ve Avrupa'nın göbeğinde açıktan bir soykırım yapmasına sebep olan başta Alman emperyalizmi olmak üzere batılı emperyalistler değil mıydi?

ABD'ye yönelen saldırının ertesinde bütün Batılı emperyalistler ABD'nin arkasında olduklarını söylemek zorunda kaldılar. Saldırının hemen ertesinde NATO toplantısında, bu ittifakın beşinci maddesini devreye sokarak bu karar somutunda desteklerini sundular. "Terörizme karşı mücadele" adı altında Rusya'dan Çin'e kadar bir dızı emperyalist ve gerıcı devlet ABD işgalinin ve barbarlığının yanında yeralacaklarını açıkladılar.

Bu savaşta şu ya da bu şekilde çıkarı olan devletler ABD'nin yanında safa gırmede alabildiğine acale etmekten kaçınmadılar. Sıra askeri bakımdan doğrudan desteklemek, bir bakıma kendi askeri gücü ile Afganistan'daki barbar savaşa ıştirak etmeye geldiğinde yine yarışa girdiler. İngiliz, Türk, İtalyan devletleri, kimi Orta Asya devletleri savaşa katılma bakımından Amerika'nın isteklerine uydular, böylece bır ölçüde paylaşımdan pay kapmaya koyuldular...

Alman emperyalıst devleti 3900 kişilik askeri gücü ile savaşa katılma kararlılığı içinde...

Bir kez daha emperyalıst Alman ordusu savaş çizmelerini çekti ve Doğu cephesıne doğru harekete geçti. Güya "terörizme karşı savaş" adı altında başlatılan bu seferde, Alman ordusu "insanlığa" ve de üstelık "barışa katkı" için tepeden tırnağa en geliştirilmiş silahlarla savaş cephesinde yerini almaya hazır.

Alman emperyalist devletinin Afganistan'a saldırıda ABD-İngiliz ittifakına verdiği askeri destek, Alman askerı gönderme biçiminde yenı bir aşamaya vardırıldı. Kimi cılız karşı çıkışlara rağmen, Alman emperyalist devletinin (ordusunun) Orta Asya'daki paylaşım savaşına fiilen katılımı onaylanmış oldu. Buna göre Alman askerleri Afganistan'a gidecektir. Güya ABD'nın isteği üzerine asker gönderme kararına vardıklarını açıklayan Alman devlet yetkılıleri, aslında kendi çıkarlarını savaş bölgesınde temsil etmek, bu noktada pastanın pay edilmesinde daha fazla geri düşmemek ıçin bu kararı aldılar.

Asker gönderme işi bir ilk yardım gibi gösterılmeye çalışılsa da, göndereceklerı askerlerın savaş için gönderileceği, en gelişmiş savaş kabiliyetine sahip özel/seçkin birliklerden teşekkül edilmesıyle de açıkça ortadadır. Fuchs tipi tankları gönderme kararı, bu tankların kullanıcılarının yüksek kabiliyete sahip en son savaş tekniği ortamında eğitimli olmaları anlamına geliyor. Yanısıra kımyasal, nükleer ve biyolojik savaş eğitimli askerlerden oluşan birliklerin önemli bir sayıyı teşkil etmesı pay kapma savaşına hangi düzeyde katıldıklarını gösteriyor. Bölgenin yenıden paylaşılmasında, düzene sokulmasında kendi politik ağırlığını göstermek ısteyen Alman emperyalist devleti özellikle savaş kabiliyeti yüksek ordu mensuplarını göndermekle askeri açıdan güç gösterisi yapmak peşındedır.

Elbetteki işin yalnızca askeri kısmı düşünülmemektedir Son gelişmeler de gösterdi ki, özellikle Afganıstan'ın yenıden politik şekillenmesinde ve yeni bir yönetimin işbaşına getirilmesinde aktif bir bıçimde devreye girdi. Afganistan'da yeni bir yönetimın kurulması adı altında yapılan toplantılarda Alman devleti ev sahipliği yaptı. Bu, Alman emperyalist devletinin o bölgede rekabete ne kadar önem verdiğinin en açık göstergelerınden bırıdır.

***

Emperyalist devletler dışarıda savaş hazırlıkları yaparken ve fiili olarak saldırılarını sürdürürken, diğer yandan içeride faşist, ırkçı, yabancı düşmanı tutumlarını hızla yasallaştırmaktadırlar. Amerika'daki 11 Eylül saldırısından sonra özellikle yabancılara karşı ırkçı ve faşist saldırılar yoğunlaştı. ABD yönetiminin aldığı olağanüstü hal kararları, yasaklar vb. neredeyse anında Avrupalı emperyalıstler tarafından fazlasıyla gündeme getirildi.

Alman emperyalist devletinin meclisi, eski sahte solculardan Alman İçişleri Bakanı O. Schily'nin, içeride Hitler faşizminin yasalarını andıran "Anti terör yasası" adı altında hazırladığı ırkçı, faşizan yasaları yürürlüğe soktu, sokuyor.

Sözkonusu "Anti terör yasası"nın paketlerindeki bazı önlemler özetle şöyledir:

– Telefonların, cep telefonlarının ve bılgisayarların denetlenmesinde, dinlenmesinde yeni yöntem ve teknolojinin geliştirilmesi, kullanılması.

– Alman gızli haber alma dairesıne kovuşturmalarda (arama, tarama vs.) daha geniş yetkilerin tanınması.

– Alman sınır koruma teşkilatına daha geniş yetkiler tanınması.

– Gizli servisin yabancıların dosyalarına daha rahat ve daha çabuk bakma olanağının verilmesi.

– Gizli servislerden, ülkeye girecek yabancı kişiler hakkında bilgi edinmesinin kolaylaştırılması.

– Dernek, kurum ve kuruluşları kapatma yasasında, daha kolay kapatma yönünde kolaylıkların sağlanması.

– İlticacılara ve tüm göçmenlere, kimliklerini daha kolay belirleyen özel kimliklerin verilmesi.

– "Terörle Mücadele Yasası"nın 129a maddesinin yabancılara da uyarlanması.

– Vize alma belgesinde parmak izlerinin zorunlu kılınması.

– Kimlik veya pasaportlarda parmak izi, el ve yüz geometrisinin kaydedilmesi.

– Yabancıların daha kolay sınır dışı edilebilmesi.

– Özellikle yüksek okullarda, üniversitelerde yabancı ülkelerden –özellıkle de Müslüman ülkelerden– öğrencelerin alınmasının zorlaştırılması, alınanlar için de özel dosyaların hazırlanması vb. vb. önlemler...

"Emperyalist savaşlara karşı Ulm Birliği", Ulm/Almanya

Bu yasa ve önlemler, Almanya'da, bizzat devlet eliyle iç faşistleşmenın nerelere varmış olduğunu açıkça göstermektedir. Emperyalistler özellikle son dönemde, bir bakıma 11 Eylül'den bu yana "teröre karşı birlik" adı altında kendisinden yana olmayan herkese savaş ilan etmiş durumdadır. Kendilerine muhalif herkese karşı açık bir sindirme kampanyası günlük uygulama halini almış bulunuyor. Devrimci ve ilerici güçlere karşı şiddet uygulanmakta, terör estirilmektedir.

***

Komünistler emperyalistlerin kendi aralarındaki rekabette halkların ve ezilen ulusların sürekli zararlı çıktıklarının bilincinde hareket etmektedirler. İşçi sınıfının ve emekçilerin ABD emperyalist devleti önderliğinde başlatılan Afganistan'a karşı savaşta hiç bir çıkarı yoktur. Savaşın faturası çalışanlara çıkartılacaktır/çıkarılmaktadır. Savaş bahane edilerek ezilenlerin ve emperyalist barbarlığa karşı çıkanların sesi soluğu kesilmek istenmektedir. Barbar bir saldırı bahane edilerek emperyalist barbarlığın ezilen mazlum halklara karşı açtığı savaş haksız bir savaştır ve bu savaşa karşı çıkmak, bu savaşın yürütücüleri olan emperyalistlere karşı devrimci savaş çizgisinde mücadeleye katılmak biricik alternatiftir. Bu alternatif etrafında birleşmenin zamanıdır.

Emperyalist ülkelerin işçi ve emekçileri Talıban ve Usame bın Ladin gibi gerıcı, faşist güçlere karşı mücadeleyı unutmadan, iki taraflı haksız, gerici, karşıdevrimci savaşa karşı mücadelede öncelikle "kendi" emperyalist devletlerine karşı mücadeleyi yükseltme görevıne sahiptirler.

Aralık 2001 ✘

Yabancılar kanunu kaldırılsın! Herkese kalma hakkı!

Baskılar, şovenizmin, ırkçılığın kışkırtılması, iç faşistleşmenin ilerletilmesi vb. olgular emperyalizmin barbarlık olduğunu bir kez daha göstermektedir. Emperyalistlerin –özelde de Alman emperyalizminin– göçmenlere, ilticacılara karşı saldırılarının geri püskürtülmesi mücadelesi kapitalist-emperyalist sisteme karşı mücadele olarak yürütülmek zorundadır. Biz Kürdistanlı komünistler, yaşadığımız emperyalist ülkelerde mücadelemizi emperyalist devlet politikalarının reformlar temelinde değiştirilemeyeceği bilinciyle yürütüyoruz.

11 Eylül 2001 tarihinde ABD'ye yönelik saldırı sonrasında "hür dünya"nın emperyalist egemenleri terörizme karşı mücadele adına savaş tam tamları çalmaya başladı ve dünyanın her yerinde savaş çığlıkları duyulur oldu.

ABD emperyalizmi, yeniden "hür dünyanın" andaki gerçek patronunun kim olduğunu gösterme fırsatını yakalayıp ezilen halklara karşı savaş kışkırtıcılığını ayyuka çıkarırken; Avrupalı emperyalist ülkeler de ezilenlere karşı saldırılarını yoğunlaştırmak için ABD'nin kuyruğunda sıraya girdiler. .

Avrupalı emperyalist devletler bir yandan uluslararası terörizme karşı mücadele adına ABD ile ortak hareket etme kararı verirken, diğer yandan da kendi ülkelerinde yabancılara –özellikle de islam ülkelerinden gelenlere– karşı yabancı düşmanlığını, şovenizmi, ırkçılığı daha fazla körüklediler, körüklüyorlar.

Yabancı düşmanlığı, şovenizm ve ırkçılık genel olarak tüm yabancılara karşı yönelmektedir. Fakat bu saldırıların ilk kurbanları ve yabancı düşmanlığından en çok etkilenenler; kendi ülkelerinde yaşam koşulları yok edilen, baskıdan, zulümden, açlık ve yoksulluktan kaçan ve asgari düzeyde de olsa yaşayabilme umuduyla kaçabildiği ülkeye iltica etmek zorunda kalan ilticacılar olmaktadır.

Emperyalistler, somut olarak terörizme karşı mücadele adına savaş hazırlıklarını yoğunlaştırırken, dünya hegemonyası planlarını gerçekleştirebilmenin bir

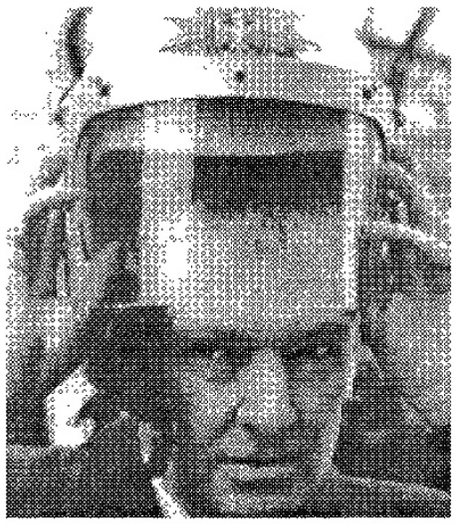

aracı olan emperyalist savaşı yürütebilmek için cephe gerisini de sağlama almaya çalışıyorlar. Ve bunun da bir aracı olarak milliyetçiliği, şovenizmi daha fazla körüklüyorlar.

11 Eylül 2001 tarihinde ABD'ye yönelik saldırıdan sonra başta Alman emperyalizmi olmak üzere tüm AB üyesi ülkeler koro halinde sınırlarını yabancılara kapatma yönünde seslerini yükselttiler ve bu yönde adımlar attılar, atıyorlar. "Hür dünya"ya artık herkes istediği gibi girip çıkamayacak! AB üyesi ülkelere vize almak daha da zorlaştırılıyor, kapılar hemen hemen tümüyle kapatılıyor! AB üyesi ülkeler arasında serbest dolaşımı mümkün kılan "Şengen Anlaşması"na göre güya sınırlar açık. Ama "yabancı" görünüşlüyseniz sizin için sınırda kontrol, hakaret vb. kurallar geçerlidir.

AB ülkelerine girişler sıfırlanmaya çalışılırken, önceden giriş yapanlara karşı da yeni önlemler alınmaya başlandı. İç faşistleşmede yeni adımlar atılmakta ve baskılar yoğunlaştırılmaktadır.

Örneğin Almanya'da yaşayan göçmenlere ve ilticacılara karşı gündeme getirilen "göç yasası", "iltica yasası" vb. yasaların yanısıra bir de "güvenlik paketi" adı altında yabancılara, özellikle de islam ülkelerinden gelenlere karşı sıkıyönetim kararları alındı. Başbakan Schröder; "misafirlik hakkını kötüye kullananlara göz açtırmayacağız" derken; CSU'lu Gauweiler; Almanya'da 58 bin aşırı siyasi görüşlü yabancının bulunduğunu ve bunların hemen sınırdışı edilmesi gerektiğini talep etti.

Terörizme karşı mücadele adına göçmenlere ve özellikle de sığınmacılara karşı devlet terörü yoğunlaştırılmakta ve Almanya'ya sığınanların sınırdışı edilmesinin yeni yolları bulunmaktadır. İlticacılara karşı tavırda tüm burjuva partileri hemfikirdir. Öyle ki, SPD'li Struck CDU ile bu konuda farklılıklarının olmadığını açıkça dile getirmekten çekinmedi. İçişleri Bakanı Schily, bir yandan iltica yasasını "kötüye kullananların" açığa çıkarılıp sınırdışı edileceği tehditinde bulunurken, diğer yandan da sınırdışı edilmeleri için üçüncü ülkeleri gündeme getirdi.

Tüm bu gelişmeler, genelde göçmenlere, özelde de ilticacılara karşı saldırıların yoğunlaştırıldığını ve evet iç faşistleşme adımlarının bizzat emperyalist devletlerce atıldığını; şovenizmin, ırkçılığın kaynağının bu sömürü sistemi olduğunu bir kez daha ortaya koymaktadır

Avrupa'nın en büyük sınırdışı etme-ilticacı hapishanelerine, kamplarına sahip emperyalist Almanya'nın da göçmenler ve ilticacılar politikası emperyalist büyük güç politikasıdır.

Biz Kürdistanlılar bu politikanın ne anlama geldiğini çok iyi biliyoruz. En basit insani haklarımız için yürüttüğümüz mücadele karşısında faşist Türk devletinin en büyük destekçilerinden olan Alman emperyalizminin tanklarıyla, toplarıyla, uçaklarıyla köylerimiz, yerleşme alanlarımız, yakıldı, yıkıldı. Dağlarımız bombalandı, ormanlarımız yok edildi. Çıplak canımızı kurtarmak için başka ülkelere iltica etmek zorunda kaldık. Ama burada da rahat bırakılmadık!

Yaşamın bize zindan edildiği bir ortamdan kaçarken, kimimiz başka türlü zindanlara, ilticacı kamplarına-hapishanelerine tıkıldık, kimimiz sınırdışı edildik, kimimiz de sınırdışı edilecek günü bekliyor. Onlarca insanımız "Türkiye'de demokrasi var" denilerek ölüme, faşist zindanlara gönderildi.

İster ilticacı, isterse de göçmen olarak burada yaşayan birçok ulus ve milliyetten insanlar gibi biz Kürdistanlılar da potansiyel "terörist" muamelesine tabi tutulduk. Evlerimiz, derneklerimiz Alman polisinin, sınır koruma güçlerinin operasyon alanları oldu. Örgütlenmelerimiz yasaklandı. Bununla da kalınmadı: Afiş yapıştırdığımız için "terörist" ilan edilerek kurşunlandık!

Şimdi, terörizme karşı mücadele adına yapılmak istenenler de, gerçekte devlet terörünün yoğunlaştırılmasıdır. Gerçek teröristlerin kimler olduğunun açık ispatıdır bu baskılar. Bu baskılar, şovenizmin, ırkçılığın kışkırtılması, iç faşistleşmenin ilerletilmesi vb. vb. olgular emperyalizmin barbarlık olduğunu bir kez daha göstermektedir.

Emperyalistlerin –özelde de Alman emperyalizminin– göçmenlere, ilticacılara karşı saldırılarının geri püskürtülmesi mücadelesi de kapitalist-emperyalist sisteme karşı mücadele olarak yürütülmesi gerekiyor.

Biz Kürdistanlı komünistler, yaşadığımız emperyalist ülkelerde mücadelemizi emperyalist devlet politikalarının reformlar temelinde değiştirilemeyeceği bilinciyle yürütüyoruz.

Tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilere çağrımız şudur: Hakim sınıfların bizi bölmesine izin vermeyelim! Sınırlar halklar arasında değil, egemenlerle ezilenler arasındadır. Irkçılığın, yabancı düşmanlığının kaynağı bu sömürü sistemidir, kapitalizm-emperyalizmdir. Irkçılığa, yabancı düşmanlığına, ilticacıların sınırdışı edilmelerine karşı mücadeleyi, sömürü sistemine karşı mücadele olarak kavramalı ve tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini, ortak mücadelesini gerçekleştirmeliyiz!

Yaşasın her renkten, ırktan, milliyetten emekçilerin, emperyalist sisteme karşı mücadelesi!

Sınırlar kaldırılsın, herkese serbest dolaşma hakkı!

27 Eylül 2001 ✘

Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)

Kürtçe eğitim kampanyası...

PKK'nin TC ile barış sıyasetinde geriye doğru atılan her adım bir "hamle" olarak adlandırılmakta ve sistem içi sıyaset çerçevesinde savunulan talepler Kürt ulusunun kurtuluşu, özgürlüğü olarak kıtlelere sunulmaktadır Bu siyasetın bir adımı, Mayıs 2001 sonlarında "İkinci Barış Hamlesı" olarak Avrupa'da başlatılan "Kimlık Bildirimi" kampanyası oldu.

PKK'nin Avrupa'nın değişik emperyalist devletlerince "terörist" ilan edilip yasaklanması sıyasetıne karşı Kürt ulusal kimliğının tanınması için mücadelede dile getirilen "Kürt ulusal kımlığının tanınması" ve PKK hakkındaki yasakların kaldırılması vb talepler demokratik ve haklı taleplerdir. Bız de, PKK'nın yanlış siyasetine ve PKK'nin bu kampanya ile emperyalist güçlerce tanınma ve emperyalıstlerden medet umma tavrını reddetmemize rağmen, Kürt ulusundan ınsanların ulusal kimliğinin tanınması ve PKK hakkındaki yasakların kaldırılması yönündeki talepleri haklı, demokratik talepler olarak savunuyoruz

Avrupa'da Mayıs ayı sonunda başlatılan ve halen sürdurülen kampanyaya katılanların sayısı verilen bilgilere göre 130 bin civarındadır. "Ben Kürdüm, PKK'liyım" dıye kimlik bildırımında bulunan bu kadar insana karşı emperyalist devletlerın tavrının hangi yönde olacağını önümüzdeki dönemde göreceğiz. Ama şimdiden gorülen şey, esas olarak –örneğin Almanya'nın– dernek ve evleri basmak, tehdit etmek vb. tavırlarla Kürt ve PKK'li olduklarını soyleyenlere gözdağı vermektir

Özellıkle 11 Eylül'de ABD'ye yönelik saldırılar sonrasındaki gelişmeler, PKK hakkındaki yasakların kaldırılmayacağı yönünde işaretler vermektedir. Fakat Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Abdullah Öcalan'ın davasında, Öcalan lehıne tavır takınırsa o zaman Avrupalı bazı emperyalıst devletlerdeki PKK yasakları da kaldırılabılır. Bu yönlü bir gelişme aynı zamanda Avrupa Birliği'nin (AB) AB'ye üyelik ıçin TC'nin önüne sürduğü talepler kataloğundaki "insan hakları", "azınlık hakları" vb. talepleri daha fazla öne çıkarmasını beraberinde getirebilir. Kürt sorunu bağlamındakı tavrın hangı yönde gelişeceği, kartların yeniden karılması surecindekı gelişmelere bağlıdır, bunu da birlikte göreceğız.

Kasım ayı ortalarına geldiğimizde PKK "yeni bir hamle daha" yaptı... PKK Başkanlık Konseyı, sözkonusu kimlik bildırımını Kuzey Kürdıstan-Türkıye'ye taşımaya karar verdı. Avrupa'da yürütülen kampanya başlatıldığında Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de de yapılmak ıstenen "yürüyüş, gösteri, kepenk kapatma, boykot, grev, toplantı" vb. eylemler, bu süreçte pek fazla olmadı. Kürt kimliği bağlamında esas olarak eylemlerde atılan sloganlar ve bazı büyük şehirlerde Kürt kadınlarının ulusal gıysileriyle çarşılara çıkıp alışveriş yapmaları biçiminde oldu. Kürt kadınlarının ulusal kıyafetleriyle toplu halde alışveriş yapması vb. gelişmeler Türk hakim sınıflarını rahatsız etmeye başladı.

Faşist Türk devletinin Adalet Bakanı H. Sami Türk, sayısı ne kadar olursa olsun böylesi bir "kimlik bildirimi"ne göz yummayacaklarını, herkesın gereken kanuni ışleme tabi tutulacağını ılan etti.

TC'nin bu yönlü tavrının bilincinde olan PKK de Avrupa'da yapıldığı gibi "Ben Kürdüm ve PKK'liyim" diyerek kimlık bıldirme yerıne, Türkiye'de kampanyanın başka biçımde yürütülmesine karar verdı.

Buna göre kimlık bildirimi ilk başta yapılan eylemlerde sözlü olarak dile getırılecek. Ki, bu bıçımiyle, yani sözlü olarak, slogan atarak Kürt kimliği zaten dile getiriliyordu. Bu bağlamda yapılacak şey yeni değil, önceden yapılan sadece daha da yoğun biçimde yapılacak. Osman Öcalan'ın deyımıyle bu kampanyanın "yeniliği", *"derli toplu ele alınması ve kimlik bildiriminin kampanya biçiminde"* yapılmasıdır.

Sözlü bildırim dışında öngörülen eylem biçimleri ise, ulusal giysi giyme, oturma eylemleri, ışık söndürme ve yukarıda aktarılan diğer eylem biçimleridir. Kampanyanın ikinci aşaması olarak görülen yazılı kimlik bildırımi ise önümüzdekı dönem için düşünülmektedir Bu bağlamda başta üniversite öğrencilerinin daha sonra lise ve giderek ilköğretim öğrencilerinin de katıldığı "Kürtçe eğitim" talebi temelindeki kampanya öne çıktı.

15 Kasım tarihinden itibaren başlatılması kararlaştırılan "ulusal ve siyasal kimlik bildirimi" eylemi, 20 Kasım'da İstanbul'da Kürtçe eğıtim talebiyle start aldı.

Başlayan kampanya, esas olarak okullarda ***"Kürtçe'nin de seçmeli dersler arasına alınması"*** talebi temelinde yükselen bir kampanyadır.

Kürtlerin kendi anadilinde eğitim yapma talebi, en temel demokratik haklardan birinin savunulması, insan hakkının savunulması bağlamında sahip çıkılması gereken ve haklı olan bır taleptir.

Insanların kendi anadillerindeki eğitiminin yasaklanması, en basit insancıl yaklaşımla bile ele alındığında, kabul edılemeyecek barbarca bir yaptırımdır. Fakat bu, şu ya da bu ınsanın ıyi ya da kötu niyetıyle açıklanamaz. Sorun bir sistem sorunudur

Türkiye'de anadilde eğitim yasağını koyan ve uygu-

layan faşist Türk devletidir Kürtlerin ve Türkıye Cumhuriyeti devleti sınırları içinde yaşayan tüm ulusal azınlıkların kendi anadilleriyle eğitim ve öğretim görememesinin temel nedeni de bu faşist devletin varlığıdır, sömürü sistemidir.

TC'nin varlığını sürdürdüğü koşullarda ulusal sorunun gerçek anlamda çözülemeyeceği gerçeğini görebilmek için, devletın Kürtçe eğitım talebi karşısındakı tavrına bakmak bile yeterlidir Ne istiyor öğrenciler? Okullarda "Kurtçe'nın de seçmelı dersler arasına alınması"nı. TC ne yapıyor? En başta kolluk güçlerını sürüyor öğrencilerın üzerine. Eylemlerını engellıyor, tutukluyor, dövuyor... 9-14 yaş arası çocukları bile gidıp evlerınden alıp gözaltına alıyor. Kolluk güçlerinin terörü yetmıyormuş gıbı, YÖK, üniversite rektörlerıne Kürtçe eğıtım talebınde bulunan öğrencilerin okullardan atılması talımatını veriyor. Öğrenciler hakkında soruşturma açtırıyor vb. vb. YÖK'e göre Kürtçe eğitim talep etmek, "huzur ve sükunu" bozmak ve "bölücü eylem" yapmaktır. Eh böyle olunca da "devletın ve milletin bölünmez bütünlüğü"nün baş savunucularından YÖK'un üzerine düşen görevi yerıne getirmesi gerekiyor! Getiriyor! YÖK, sadece öğrencilerin okuldan atılması, ya da öğrenciler hakkında soruşturma açılması talımatını vermiyor. Aynı zamanda, rektörlere verilecek dilekçelerin öğrencilerden alınmamasının talımatını vermekte, dilekçe veren öğrencilerin dilekçelerini geri almaları ıçin de baskı yapmaktadır.

Avrupa'da yaşayan Türkler için, ya da somut olarak Bulgarıstan vb ülkelerde yaşayan Türkler için haklı olarak Türkçe eğitim talebınde bulunan ve bunun için uğraşan TC, kendi devlet sınırları içındeki ulus ve ulusal azınlıklara bunu çok görmektedir. Kendi ulusal kimliklerını dile getiren, anadillerinde eğitim talep edenlere TC'nın verdiği cevap, her zamanki gibi; polıs jopu, gozaltına alma, işkenceye tabi tutma vb. vb. uygulamalardır. Baskılar sadece öğrencilere karşı değıl, Kürtçe eğitim, ya da anadılde eğıtim talebini destekleyen herkese, kurum ve kuruluşlara, kişilere karşı da yoğunlaştırıldı. Faşist Türk devleti kendisine layık olduğu gıbı davranıyor!

Tüm baskıların yanısıra Kürtçe eğitim talebine ve Kürtçe yayına karşı takınılan tavırlar da TC'nin faşist zihnıyetini açıkça ortaya koymaktadır. Örneğin, birçok üniversıtede olduğu gıbi Kuzey Kürdistan'ın bazı illerınde de üniversıteler kolluk güçlerının ablukasına alındı. Bu arada Dıcle Üniversitesi'nde fakülte kapılarına; ***"Türkçe dışında herhangi bir dille eğitim yapılamaz."*** ve ***"Türkçe'den başka hiçbir dil, eğitim ve öğretim kurumlarında Türk vatandaşlarına anadilleri okutulamaz ve öğretilemez."*** hükmünü içeren Anayasa'nın 42. maddesinin yazılı olduğu duyurular asıldı. Sözkonusu bu duyuruların altında universite sekreterliğinin imzasının olmadığı, büyük olasılıkla polıs tarafından asıldığı da verilen haberler arasındadır.

Irkçılığın, şovenizmın en açık görülen bır başka örneği ise, kısa adı RATEM olan, Radyo ve Televizyon Yayıncıları Meslek Bırlığı tarafından Mersin'de yapılan toplantıda, RTÜK'ün İzleme ve Değerlendırme Dairesi Başkanı Yusuf Turan'ın tavrıdır. Sözkonusu toplantıda Mersin SES Radyosu adına konuşan Mehmet Can Toprak, Yusuf Turan'a, RTÜK'ün Kürtçe yayından dolayı kendilerine ceza verdiğini, ama TRT üzerinden yayın yapan Dicle FM'de ve zaman zaman "bazı ulusal kanallarda" da Kürtçe yayın yapıldığını belirterek RTÜK'ün kendilerine neden çıfte standartlı davrandığını sorar. Bu soruya verdiği cevapta Yusuf Turan aynen şunları söylemektedır:

"Türkiye Cumhuriyeti vatanı ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçedir. İlelebet böyle kalacaktır." (Özgür Politika, 27 Kasım 2001)

Kürtçe somutunda Türkçe dışındaki dillere karşı tam da soyadına uygun bir tavır takınan Turan(cı!) efendi, RTÜK'ün çıfte standartçı olmadığını da şu sözlerle dile getırmektedır: *"Benim Kürtçe müzık çalan Dicle FM'den haberim yok. Kürtçe müzik çalan yayınların isimlerini ver hemen kapatalım." (aynı yerden)*

Faşist Türk devletinin ve onun radyo ve televizyon yayınları alanındaki MGK'sı RTÜK'ün tavrını bundan daha açık ifade etmek zordur. Gerçekten de, tüm "demokrasi", "ınsan hakları", "AB'ye uyum yasaları" vb. vb. teranelere rağmen, anda hakim olan düşünce, Türkçe dışında, Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde yaşayan ulus ve ulusal azınlıkların kendi dillerine izin verilmemesidir. Zorla dayatılan dil Türkçedır.

Pratik uygulamada yaşanan bu yasaklar, aslında TC'nin "yenilenmış" Anayasa'sına bile terstir. Göstermelik kimi maddelerinin değiştırildiği Anayasa'ya göre Kürtçe vb. dillerin kullanılmasının, bu dillerde eğitim yapılmasının önünde engel yoktur. Ama, Anayasal değişikliğe uygun uyum yasaları çıkarılmadığı koşullarda bu kozmetik değişikliğin AB'ye verilen demokratıkleşme mesajı dışında fazla bir önemı yoktur. AB'ye bu mesaj verilmiştir, bu anlamda uyum yasaları geciktirilebilir, hiç çıkarılmayabilir. Anayasa'ya uygunluk mu? Olmasa da olur!.. Nasıl olsa "bır kere" değil onlarca kere delinmekle Anayasa'ya bırşey olmamıştır! Bundan böyle de olmaz! RTÜK'ün Kürtçe yayın yapan radyo veya televizyonlara kapatma cezası vermesı için elında başka yasalar var. Örneğin 3984 sayılı RTÜK yasasının (t) bendi bu yasalardan bırıdır. Ve bu uygulanıyor! Turan'ın sözlerinde dile getırilen ırkçı, faşist zihniyetin egemen olduğu bır devletin ve bu devletin ayakta kalması için varolan kurum ve kuruluşların Kürtçe eğitım talebine karşı olumlu bır tavır takınması da zaten beklenemez.

***

Öğrencilerın başlattığı kampanya, genel olarak Kürtçenin kabulü ya da Türkçe ile eşit düzeyde ele alınmasının kampanyası değil aslında.

Anda öne sürülen talep, okullarda Kürtçe'in "seçmeli dersler arasına" alınması talebidir Bu talep, bir yandan Kurtçe'yi bir yabancı dil konumuna sokarken, diğer yandan ama TC'nın tavrına bakıldığında, Kürtçenın kabulü açısından bir kapı aralamaya hizmet edebilecek bir taleptir. Fakat, Türk devleti o kadar barbar kı, Fransızca, İngilizce, Almanca vb. vb. diller gibi, yani bir yabancı dil olarak bile Kürtçe'yi kabul etmeye yanaşmıyor. TC Kürtçe'yı okullarda seçmeli dersler arasında kabul ederse, Kürtlerın Türklerden farklı bir ulusal kımliği olduğunu da dolaylı olarak kabul etmiş olacağından, böylesi bır kabulün beraberinde getireceği sonuçlardan korkuyor. Ancak korkunun ecele faydası yok!

Faşist Türk devleti okullarda seçmeli dersler arasına Kürtçe'nın alınma talebine karşı baskılarla cevap verirken; Kürtçe eğitim talebının haklılığını kullanan PKK ve PKK'nın TC ile barış sıyasetinin destekleyıcileri de, Kürtçe'nın okullarda seçmeli dersler arasına alınması talebini, emekçi kıtleleri düzen ıçı mücadeleye hapsetmek için kullanmaktadırlar. Hem de Kürt ulusunun kurtuluşu, özgürlüğü adına!

Bir kez daha vurgulayalım: Kürtçe veya TC sınırları ıçinde yaşayan ulusal azınlıkların dilinde eğıtim talebi haklı bır taleptır. Bu talep, her demokrat, devrımci, komünıst insan tarafından savunulacak, savunulması gereken demokratik bır taleptır. Fakat, kendisini bu taleple sınırlayanlar, ezılen ulus ve milliyetlerin dılleri karşısında imtiyazlı olan, TC'nın resmi dılı olan Türkçe'nin imtiyazlarına son verme siyasetine sahip değildırler.

Eğer tüm dıllere eşitlık isteniyorsa –ki tek doğru tavır budur–, o zaman tüm dıllere eşıtlik ve bunun için de Türkçe'nin resmı dil olmaktan çıkarılmasının mücadelesi verilmek zorundadır. Ama yapılan bu değildir. Bırakın tüm dillere eşıtliği ve Türkçe'nın resmi dil olmaktan çıkarılmasını bir yana, andaki kampanya sadece Kurtçe'nın seçmelı dersler arasına alınması talebiyle sınırlıdır.

PKK'nin TC ile barış siyasetının Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu ve özgürlük mücadelesının rafa kaldırıldığı bır sıyaset olduğu gerçeğının uzeri iyice örtülmeye çalışılmaktadır. Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi, "kimlık, demokratıkleşme, özgür birlik ve barış" kavramlarıyla mezara gömülmeye çalışılıyor. Kürt ulusunun kurtuluşu için en doğru seçeneğin, TC'nın devlet sınırları içinde "ortak coğrafyanın anayasal vatandaşlığı" olduğu savunuluyor. Ve PKK'nin TC ıle boylesı bır barış sıyasetı "Kürt halkının özgürlüğü, esenlığı ve mutluluğu"nun siyaseti olarak gösteriliyor. Yenı bır şeymiş gibi sunulan ve adına Üçüncü Alan Teorısı denen sıvıltoplumculuk sıyasetı temelinde PKK, "Yeni Dünya Düzenı"nin propagandacısı konumundadır PKK önderleri (örneğin Osman Öcalan) Kürtçe eğitim talebinin kabulü için bölücü olmadıkları yönünde TC'ye bağlılık açıklamalarıyla birlikte "artık dünyamızda şıddetle sorunlar çözülmez" düşüncesini yaygınlaştırıyorlar Hem de 11 Eylül sonrasında tüm emperyalistlerin Afganistan somutunda dünya halklarına karşı saldırıya geçtiği bır dönemde bunlar yapılıyor. Sadece bunlar yapılmıyor. Kürtçe eğitim yapıldığında, sanki otomatıkman bilımsel bir eğitim gerçekleşecekmiş gibı kitlelere yanlış bılınç de verilmektedir.

Eğitimin bılimsel olması, demokratık içerıkli olması, eğitim sisteminın de bilimsel ve demokratik bir sistem olmasına bağlıdır. Şu ya da bu dılin kullanılmasına değil! Orneğin, TC'nın andaki eğıtim sistemi varlığını koruduğu sürece, Kürtçe eğitim yapılması, eğitimin bilimsel ve demokratik olmasını otomatıkman beraberinde getirmez. Sorunun özü Kürtçe ya da başka dilde eğitim yapılırken, neyın, nasıl öğretıldiğidir. Eğitimin içeriğinin ne olduğudur. Anda yürüyen kampanyada bu gerçeğın de üzerı örtülmektedir.

Kimliğını "Türkiye vatandaşı ama Kürt" biçiminde değiştırmesi hedeflı bır "kımlik" kampanyası, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu ve özgürlük mücadelesine hizmet etmez. Gerek PKK onderlerı, gerekse de PKK'nın sıyasetını savunanların Kürt ulusal sorununa getırdikleri "son" çozüm(!) "bır üst kimlikte" buluşmaktır. Bunun da açık anlamı şöyledir: Kürtler TC'nin vatandaşı olarak "ülke adıyla ıfade edilen bir ulusal bağı kabul" etmeli, ama kendı ulusal kimliğini de taşımalıdır! Yanı üst kımlık, tek cümleyle; "Kürdüm ama Türkiyeliyim" demek oluyor.

Anda yürütülen kampanyanın TC'nin Anayasası çerçevesınde bır mücadele olduğunu PKK yetkılıleri de tespit ediyor. Örneğın PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Murat Karayılan şoyle diyor.

"Aslında Kürt halkının yürütmek istediği mücadele, Türk Anayasası'nın çızdiği sınırlar çerçevesindeki bir mücadele oluyor." (Özgür Politika, 20 Aralık 2001)

İşte "Türk Anayasası"nın çizdığı sınırlar çerçevesindeki bu mücadele –Kurtçe eğitim talebi demokratik içerikli de olsa– Kürt ulusunun kurtuluşu için mücadele olarak kitlelere empoze ediliyor.

Bız Kuzey Kurdıstanlı komünistler Kürtçe eğitim talebini savunduğumuz gıbi, resmi dilin ortadan kaldırılması, tüm dillere tam eşıtlik taleplerını de savunuyor ve bunun gerçekleşmesi ıçin, değışık ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin bırlığı ve ortak mücadelesi temelinde, faşıst Türk devletını yıkma mücadelesini veriyoruz. En basit demokratik hakkın elde edilmesi için de mücadeleden yanayız, ama, faşist Türk devletıne yamanma sıyasetinin, Kürt ulusunun ulusal varlığının inkârı anlamına gelen bu tavırların Kürt ulusundan işçilere, emekçilere kurtuluş ve özgürlük olarak sunulmasını reddediyoruz.

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu devrımledir! Gerisi hamhayaldir!

24 Aralık 2001 ✘

VARLIĞI İNKÂR EDİLEN BİR HALK:

Süryaniler!(*)

Halklar hapishanesi TC'de, başta Kürt ulusunun ulusal varlığı olmak üzere tüm ulusal azınlıkların varlığı da inkar edilmektedir TC'nin kuruluşuyla birlikte anılan Lozan Antlaşması'na göre "azınlık" olarak kabul edilenler, Ermeni, Musevi ve Rum'lardır. Fakat bu kabul etme, sözkonusu azınlıkların ulusal azınlık olarak kabul edildiği anlamına gelmiyor. Hayır! Sözkonusu azınlıklar din temelinde, müslüman olmayan dın'i azınlıklar olarak kabul edilmiştir.

Azınlık hakları sözkonusu olduğu zaman sömürgeci Türk hakim sınıflarının Lozan'a işaret etmesi ve "azınlıkların" haklarının varolduğundan dem vurması tam bir sahtekârlıktır Şöyle kı, sözkonusu olan esas şey, Hristiyan ya da Müslüman azınlıkların ulusal kimliğidir. Ama TC'nin hakim sınıfları dın'i azınlık olarak kabul ettığı –daha doğrusu kabul etmek zorunda kaldığı– Ermeni, Musevi ve Rum'ları örnek göstererek bu azınlıkları da ulusal azınlık olarak kabul etmediği gerçeğinin üzerini örtmeye çalışmaktadır.

Sömürgeci Türk hakim sınıflarının bu sahtekârlığı Süryanı ulusal azınlığı somutunda bır o kadar daha sahtekârcadır. Şöyle ki; TC, Süryanileri ulusal azınlık olarak tanımadığı gibı, din'i azınlık olarak da kabul etmemekte, Süryanılerın ulusal ve din'i varlığını inkar etmektedır. Lozan Antlaşması'nda müslüman olmayan dın'ı azınlıkların varlığı kabul edilmiş olmasına rağmen, Hristiyan dininden olan Süryaniler hâlâ dın'ı azınlık olarak bile kabul edilmemektedir.

Son yıllarda özellikle TC'nin Avrupa Birliği'ne üye olabılmesi için Avrupa Birliği'nin belli dayatmalarıyla yapılan *"Süryani vatandaşlarımızın güvenliği devlet garantisi altındadır"* vb. açıklamalar da, Süryanilerın ulusal ve din'i azınlık olarak kabul edilmediği gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır.

Örneğin, eski Milli Eğitim Bakanı Necdet Uğur, bakanlık yaptığı dönemde, 1 Mart 1978 tarihinde Mardin Valiliği'ne gönderdiği "Çok gizli ve acele" kaydı taşıyan yazısında aynen şöyle dıyordu.

"İlinizin merkez kazası hudutları içinde bir manastır bünyesindeki bir kurumun Süryanice dini eğitim ve öğretim yaptığı istihbar edilmiştir.

Malum olduğu üzere 'Gayrımüslüm ekaliyetlere mensup' Türk vatandaşlarına kendi lisanlarıyla eğitim-öğretim yapma müsaadesi Lozan Anlaşması ile verilmişse de yine bu anlaşmaya göre yurdumuzda varlığı kabul edilen 'Gayrımüslüm ekaliyetler', 'Ermeni', 'Musevi' ve 'Rum'lardır. Bunların dışında varlığı kabul edilen bir azınlık cemaati mevcut değildir." (Hürriyet, 28 Eylül 1978)

Türk hakım sınıflarının kafatasçı temsılcileri de bazen çok açık konuşabiliyor! Evet, arada geçen zaman sürecinde bu gerçek değişmedi. Süryanilerin ne ulusal azınlık kımlıği, ne de dın'ı azınlık kimliği kabul edilmemiştir.

Burada şu soru ortaya çıkıyor: Suryanılerın dın'ı azınlık olarak kabul görmesi özde neyı değiştirir ki? Gerçekten de faşıst Türk devleti, Lozan Antlaşması'yla kabul ettığı azınlıkların haklarını da çiğnemekte, –özellikle de Ermeni, Rum azınlığının– ulusal baskısını sürdürmektedir. Süryanilerin din'i azınlık olarak kabul edilmesi bu bağlamda, yanı ulusal baskının ortadan kaldırılması bağlamında özde bır şey değiştırmez. Ama, formel de olsa, yazılı hale gelmiş bir hakkın elde edilmesiyle, o hakkın olmaması arasında önemli bır fark vardır.

Örneğın, formel olarak da olsa hukuki açıdan Ermeniler, Rumlar, Museviler kendi dilleriyle eğitim-öğretım yaptıkları ıçın "yasadışı" bir ış yaptıkları gerekçesiyle yasal soruşturmalara maruz kalmazlar. Burada TC'nin "usta" soykırımcı kafatasçıları başka nedenler bulurlar... Ama, yukarıda aktardığımız alıntıda görüleceği gibi, Süryaniler kendı dilleriyle eğitim-öğretim yaptıklarından dolayı "yasadışı" bir iş yapmakla suçlanmış ve kovuşturmaya, soruşturmaya maruz kalmışlardır. Sözkonusu "Dar-ül Zafaran Manastırı"nda yapılan eğitim-öğretim faalıyetlerı durdurulmuş, daha doğrusu yasaklanmıştır.

1970'li yıllarda ve özellikle de 12 Eylül cuntası sonrasında Süryaniler üzerındeki ulusal ve dini baskılar sonucunda yuzbın cıvarında Süryanı –az bır bölümü Türkiye metropollerıne, çoğu da yurtdışına– evini barkını terk etmek zorunda bırakılmıştır, kelımenın gerçek anlamında sürgün edilmiştir.

TC'nin Kuzey Kürdıstan'da yürüttuğü haksız, gerici, karşıdevrimcı savaşta, 50'den fazla Süryani faili (bellı) meçhul cinayetlerle katledildı. 1997 yılında bazı manastırlar kapatılarak, dını ibadetlerı yasaklandı

2000 yılında Ermeni soykırımının yıldönümünde

soykırımın yaşandığını ve sadece Ermenilerin değil, aynı zamanda Hristıyan olduklarından Süryanilerin de soykırıma maruz kaldığını söyleyen Süryani Papaz Yusuf Akbulut tutuklanarak DGM tarafından yargılandı. En son örnek ise 2001 yılının sonuna kadar Süryanilere, Süryani köylerini ziyaret yasağı kondu ..

Bu aktardığımız örnekler Süryaniler üzerinde uygulanan baskıların sadece bazılarıdır Fakat bu ornekler bile faşıst Türk devletinin gerçek yüzünü göstermeye yeterlidir.

SÜRYANİLERİN MÜCADELESİ VE TÜRK HÜKÜMETİNİN ŞOVU...

Bolşevık Partımızının 7. Kongresi'nın sıyası raporunda, "Kuzey Kürdıstan-Turkıye'de ezılen halkların durumu ve mücadelesı..." başlıklı bölümde şu tespit yapılmaktadır.

"Geçtiğimiz çalışma dönemınde, faşist Türk devletinin mıllı temeldekı baskıları/uygulamaları karşısında –Kürt ulusu dışında– değişik halklarda yer yer mıllı uyanışlar görüldü (Lazlar, Sinti-Romanlar, Asurıler, Ermenıler). Sözkonusu halklar/kesimler cılız bir sesle de olsa 'Bız varız' dedıler; farklı kımlıklerını ortaya koydular, kımı kultürel talepler ileri sürdüler. Buna karşılık Türk hakim sınıfları, gerek Avrupa'nın baskısıyla, gerek 'liberalleşme' adına, bu kesimlerin –özellikle Hrıstıyan azınlık olan Süryanilerin– haklarını verecekleri yönünde tavırlar takındı. Kimi durumlarda ise yok sayma durumu sürdü." (Bolşevik Partizan, sayı 137, sayfa 30)

Bu tespitlerin, özellikle de Süryanileri ılgilendiren yanının daha iyi anlaşılması için son yıllardaki bazı gelişmeleri –Süryanilerin mücadelesini ve bu yılın yaz aylarında Başbakan Ecevit tarafından yapılan açıklama bağlamında TC'nin tavrını– özetle aktarmak gerekiyor

Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde yürütülen ulusal mücadele, 1990'lı yılların başlarından ıtıbaren Kuzey Kürdistan-Türkıye'dekı ulusal azınlıkları kendi ulusal hakları için –Hristiyan azınlıklar için din'i hakları için de– mücadele etme bağlamında etkıledi, cesaretlendirdi.

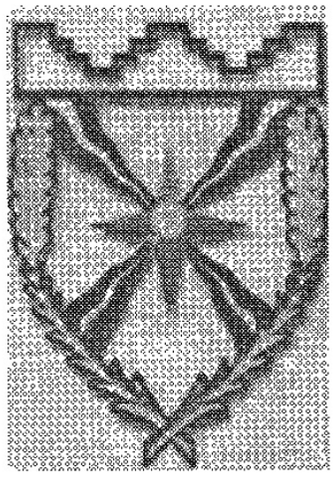

Bu etkilemede, Kuzey Kürdistan'da yurüyen savaşta faşıst Türk devletinin baskılarıyla doğrudan karşı karşıya gelen ulusal azınlık, hepsinden önce Süryanıler oldu. Gerek PKK'nın verdiği mücadele, gerekse de doğrudan yuruyen savaşa paralel artan devlet baskıları Süryanileri de kendi hakları ıçın mücadeleye yönlendırdı. Daha önceleri esas olarak din'i kimliklerini korumak için çaba gösteren Süryaniler, bu süreçte giderek ulusal kımlıklerını de daha yüksek sesle dile getirmeye başladılar.

Bu dile getirmede faşıst Türk devletinin baskıları sonucu, özellikle de Avrupa'nın önde gelen ülkelerine göç etmek zorunda kalan Süryanilerin, sözkonusu ülkelerde çoğalan nüfusları; ve bu ülkelerdeki burjuva demokrasisinin Süryanilere kendi ulusal haklarını dile getirmesıne olanak tanıması da önemli rol oynadı.

Süryanılerin 1990'lı yılların ortalarından itibaren Ermenı soykırımının yıldönümlerınde, soykırımdan Süryanilerin de payını aldıkları, Hristıyan bır azınlık olarak soykırıma uğratıldığı ve 500 bin civarında Süryanının katledildiğini dile getırmeleri ve haklarını elde etmek için seslerini giderek yükseltmeleri sorunu bilince çıkarmada önemli rol oynamıştır.

Evet, Süryanilerın son yıllarda artık her sene soykırımın yıldönümünde sorunu bilince çıkarma yönlü eylemleri, faşist Türk devletinın üstünü betonlamaya çalıştığı bir tarihi gerçeğın daha gün ışığına çıkmasını, bılınçlere kazınmasını beraberinde getirmiştir. Ermenı soykırımının varlığını savunmak gibi Süryanilerın de soykırıma uğratıldığını savunmak kuşkusuz ki faşist Turk devletını büyük ölçüde rahatsız etmektedir Türk hakim sınıfları ve emireri medyası, Ermenilere karşı olduğu gibi, Süryanilere karşı da Türk şovenizmini kusmakta, halklar arasında düşmanlığı körüklemektedir.

Faşist Türk devleti Süryanilerin kendı ulusal ve dinsel hakları için yürüttüğü faaliyetlerden o kadar rahatsız oldu ki, Süryani sorunu 2001 yılı başlarında yapılan bir MGK toplantısında ele alındı. Bu konuda MGK toplantısına, medyaya yansıdığına göre 14 sayfalık bir rapor sunulmuştur. Sözkonusu raporda Süryanilerin talepleri ve eylemleri ortaya konmaktadır. Tabii ki, her zaman olduğu gibi Osmanlı/Türk devletının yaptığı katlıam ve soykırımların dile getirilmesi, bir iddia ve iftira olarak tanımlanmaktadır. 500 bin Süryanının katledilmesi de iddia ve iftira olarak reddedılırken, Süryanilerın "Ermeniler, Rumlar ve PKK" tarafından yönlendirildiği öne sürülmektedır. Ayrıca Süryanilerın eylemlerinin, Türkiye'nin AB'ye üyeliği konusunun ve tartışmaların gündeme gelmesiyle ve Ermenilerin, Ermeniler üzerinde uygulanan soykırımın tanınması için eylem ve girişımlerinin yoğunlaşmasına paralel olarak 2000 Nisan ayından ıtıbaren artış gösterdiği de tespit edılmektedir.

Türkiye gazetesinin "köşe" yazarlarından Sabahattın Önkibar'ın aktarımına göre sözkonusu raporda Süryanilerın talepleri şöyle ifade edılmektedir:

"– Nisan 2000'de İsveç ve Hollanda'da açlık grevleri yapılmış ve şu taleplerde bulunulmuştur·

"Lazlar kimdir?"

Bugün, "Lazlar kımdır?" sorusuna büyük bir çoğunluğun vereceği cevap, Karadeniz sahıl kesımınde yaşayan insanlar olduğu şeklınde olacaktır

Hergün televizyonlarda gösterılen fılm, dizi fılm ve oyunlarda Türkçeyi bozuk bır şive ile konuşan, anlayışı kıt, aklı kıt "Laz" tıplemeleri ile gülenlerımız çoğunluktadır.

İlk soruya biz eğer bir cevap arayacaksak, şunu yapabılırız. Zonguldak'tan başlayıp doğuya doğru bu soruyu ınsanlara sorduğumuzda kendılerinin "Laz" olmadıklarını, bir sonrakı şehrin "Laz" olduğunu söyleyeceklerdir. Bu, ta Rize'ye kadar böyledir. Rize'de bile size Pazar ılçesınden ıtıbaren "Laz" olduğunu söyleyeceklerdir. Bu doğrudur. İşte bu Pazar ilçesinden başlayarak doğuya doğru gerçek Lazları bulabiliriz.

Yüzyıllardır bu yerlerde yaşamış, gün gelmiş doğudakı başka ıllere zorunlu göç ettirilmiş, yaşadıkları bölgede zamanın imparatorlukları arasında savaş vesılesi yapılmış, kuvvet dengeleri arasında gıdip gelmiş, fakat ne olursa olsun kimlıklerını günümüze kadar getirip önümüze "Biz Lazız" diye çeşitli hareket ve ıvmelerle çıkan bir halk kimdır? Tarihi nedir?

Onlara bugün Gürcüler sahip çıkıp "Lazların" Gürcü kökenli olduğunu ıspat için Türkçe "Lazların Tarihi" adlı kitabı yazdırdılar. Iyi de oldu.

Her ne kadar Lazlar "biz Gürcu kökenlı değilız" dıyorlarsa da, bu kıtap onların geçmişlerıne sahip çıktı ve araştırmalarına ıvme kazandırdı

Resmı ideoloji savunucusu bazı Türk yazarlar ise Lazların Türk soyundan geldiğini (Nasıl olsa tüm uluslar Türk soyludur!) savunuyorlar!

Biz bu konuyu ıncelerken elbetteki "bilinçli" olarak bu iki görüşle ilgili yazıları okuduğumuz halde rağbet etmedik. Bızlerin şovenist düşüncelerle bir bağımız olamaz...

M.Ö. 12. ve 11. yüzyılda oluşumu başlayan Kolheti kültürünün içinde Lazların Egrisi (Bizans kaynaklarında Lazika) ismiyle yer aldığı belirlenebilmektedir. Kolheti uygarlığının kalıntılarından Megrel-Laz, Abhaz-Abaza halklarının eserleri ve etkinliklerinin en üst düzeyde olduğu anlaşılıyor. [Ve bu uygarlığın 3200 yıllık bir zaman kesitini doldurduğu kabul edilmektedir.]

M Ö. 1. yüzyılda Roma (Bizans) işgalı ile yıkılan KOLHETİ yerine LAZİKA Krallığı kurulup yönetimi Lazlara verilmiştir.

LAZİKA Krallığının görevi kuzey ve güneyden gelecek saldırılara karşı sınır bekçiliği yapmaktır. Bu dönemde Perslerın, Romalılara karşı duydukları kin ve nefret onları karşı karşıya getiriyordu. Perslerde Zerdüştlük dını egemendi ve bundan dolayı Megrel-Lazların, Perslere karşı büyük antipatileri vardı. Lazika Kralı Tsate'nın Bizans sarayına giderek kendisine destek verilmesi karşılığında Hristiyanlığı kabul etti, Hristiyan bir kadınla evlenerek 515 yılında Lazika'ya döndü. Hristiyanlık Lazika'da 523 yılında resmen kabul edildi.

Bu olaydan sonra Lazika'da Bizans sömürüsünün

– '500 bin Süryani/Asuri ve Keldani'yi barbarca öldüren Türklerin kınanması!'

– 'Süryani/Asuri ve Keldani'lerin milli kımlığı ile sosyal ve kültürel haklarının tanınması '

– '1915 yılında yapılan soykırımın tanınması ve halihazırda Süryanı/Asuri ve Keldani'lerin Türkiye'de gördükleri baskıya son verilmesi." (Türkiye, 6 Mart 2001)

Bu taleplerın sözkonusu raporda aktarılması tabii ki bunların kabul edilmesi, ya da çözülmesi için değildir. Tersine, TC'nin her zaman başvurduğu "dış düşman" tezini bir kez daha ileri sürmek ve buna karşı önlem almak; bu arada milli duyguları kullanarak kitleleri Türk şovenizminin ağusuyla zehirlemek içindir.

Bu yapılırken, Ermeniler, Rumlar ve PKK şahsında Kürtlere karşı da Türk şovenizmi körüklenmektedir. Bu yüzden de raporun son bölümünde –yıne Önkibar'ın aktarımına göre– şunlara değinilmektedir:

"... Ermeniler ve Rumlarla birlikte Asuri, Süryani ve Keldanilerin de,

– Gelecekte tazminat alabilmek,

– Tarihsel gerçekleri çarpıtarak, bulundukları ülkelerin kamuoyu ve devleti tarafından Türkiye'ye baskı yapılmasını sağlamaya çalışmak, amacıyla faaliyetlerini artırdığına değinilmekte, Ermeni, Rum grupları ile PKK terör örgütünün bu faaliyetlerde Asuri, Süryani ve Keldani topluluğu ile sıkı işbirliği yaptığına dikkat çekilmektedir." (aynı yerden)

başladığını görüyoruz. Uzun yıllar Lazika toprakları Bizans ve Persler tarafından birinin diğerine karşı koruması altına alınmış. Lazlar da duruma göre sırtlarını bir Bizanslılara, bir Perslere dayamıştır.

Yüzyılın ortalarına doğru Müslüman Araplarla Hazarların bölgede görünmesi Doğu Karadeniz ve Kafkaslardaki yapılanmayı bozmuş, bölge yeniden yapılanmaların büyük çekişmelerine sahne olmuştur.

Megrel-Laz halkı 697 yılında Bizans bölge sorumlusu başkanlığında Bizanslılara başkaldırdı. Bölge sorumlusu Güney Gürcistan'da bölgedeki Araplardan yardım istedi Araplar da Lazika bölgesini işgal ettiler. Bu gelişmelere karşı yerli halk tepkisiz kalıp onaylamışlardır. Araplar bu topraklarda 30 yıl kadar kaldılar. Daha sonra tekrar Abhaz-Bizans işbirliği ile işgalci Araplardan kurtuldular. Bundan sonra da Lazika Krallığı sona erdi, ABHAZYA Krallığı hüküm sürmeye başladı.

Bugünkü Gürcistan topraklarında kalan Rion Havzası'nda 5 ve 6 yüzyılda Pers ve Bizans savaşlarında nüfusun tamamına yakınının yok olması Gürcülerin kollarından biri olan Kartlar'ın yerleşimi için ideal bir yer oldu. Böylece Lazika toprakları ikiye ayrıldı Güneybatı Lazların, kuzey ise Megrellerin yaşama sahası olarak belirdi.

Bizansların boyunduruğuna giren Lazların kültürü 9. yüzyıldan itibaren Bizans kültürünün egemenliği altında ezilmeye başlar. 1204 yılına, Gürcü Kraliçe Tamara'nın bu toprakları işgal edip yönetimi altına almasına kadar bu durum devam eder. Merkezi Trabzon olan Trabzon Krallığı kurulur.

1461 yılında Osmanlılar tarafından Trabzon'un işgaline kadar bu topraklar Gürcülerin ve Bizanslıların savaş alanı oldu. İşgalden sonra ise Osmanlılar ve Ruslar arasında savaş nedeni ve alanı oldu.

Bu dönemde İslamiyete geçiş baskıları başlar. 17. yüzyıl başlarında Lazlar tamamiyle Müslümanlaşırlar.

Lazcanın, devlet dairelerinde olduğu gibi aileler arasında konuşulması da yasaklanır.

19. yüzyıla kadar Lazistan feodal bir derebeylik olarak konumunu devam ettirmiştir Sözkonusu derebeylikler şunlardı: Atina (Pazar), Arhavi, Arbaşin, Bulep, Vice, Kapiste, Kisse, Hopa, Makria, Günge, Batum, Maradit, Perlevan ve Çat. Daha sonra vilayetler oluşturulunca Lazistan Sancağı Trabzon vilayetinin parçası oldu. Önceleri Batum'da bulunan sancak merkezi 1878 Rus işgalinden sonra Rize'ye taşındı.

Çoruh Vadisi ile Trabzon arasında uzanan bölge 1925 yılına kadar haritalarda "Lazistan" olarak gösterildi. Cumhuriyetin ilk yıllarında da bölgeyi mecliste "Lazistan milletvekilleri" temsil etti.

Daha sonra resmi ideolojinin sadece "Türk" kavramı ile diğer halkları ezme ve asimile etme politikası(*) 1950'lerde yöre halkının pek ilgisini çekmeyen yer isimlerini Türkçeleştirmeye kadar geldi.

2000 yıldan daha fazla bir zaman dilimi içerisinde dillerini ve kültürlerini korumuş olan Laz halkının (bu süre içerisinde yok olup gitmiş bir çok halk yanında) bundan sonrası için tüm ezilenlerle birlikte bilinçli ve doğru temelde mücadele etmeleri bizim de arzumuz.

"Ya hep beraber, ya da hiç birimiz!"

Laz milliyetinden
bir Stêrka Bolşewîk okuru ✘

(*) 1940'lı yıllarda "Lazca" konuşanlara para cezası veriliyordu!!!

2001 yılı başlarında MGK sorunu ele aldıktan sonraki gelişmelerde öne çıkanı, TC'nin AB'ye üyeliği sorununun tartışmaları içinde 2001 yılı sonuna kadar Süryanilere köylerini ziyaret yasağının dile getirilmesine bağlı olarak Haziran ayı başlarında Başbakan Bülent Ecevit tarafından yayınlanan genelge oldu.

Sözkonusu genelgede Süryanilere çağrıda bulunularak kendi köylerine dönebilecekleri ifade edildi ve "devlet güvencesi" verildi! Şöyle dendi:

"Süryani yurttaşlarımız tüm anayasal, yasal ve demokratik haklardan serbestçe yararlanmaları, devletimizin güvencesi altındadır." (13 Haziran tarihli gazetelerden)

Genelgedeki bu tespit, büyük bir sahtekârlık ve Avrupa emperyalist devletlerine karşı bir şov olarak değerlendirilmek zorundadır. Şöyle ki, sözkonusu edilen TC'nin "anayasal, yasal ve demokratik haklar", ulusal azınlık olarak ulusal kimliği, dini cemaat olarak da din'i azınlık olarak kabul edilmeyen Süryaniler için geçerli değildir. Süryanilerin "anayasal, yasal ve demokratik" hakları tek kelimeyle; yoktur!

Ecevit'in bu sahtekârlığı Süryanilerin bazı temsilcileri tarafından da haklı olarak eleştirildi. Asuri-Keldani-Süryani-Birliği (ACSU) Yönetim Kurulu'nun yaptığı açıklamada şunlar dile getirildi:

"Garantili bir yaşamı hiç bir halk Asuri-Süryani halkı kadar istememektedir. Fakat, Ecevit'in önerdiği garanti, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan beri Anayasa'da vardır. Anayasa'ya göre, 'her Türkiye vatandaşı eşit haklara sahiptir' deniliyor. Fakat bu sözde eşit hakların gölgesinde 1924 yılında Süryani Patrikliği Suriye'ye sürüldü, Yetmişli ve seksenli yıllarda yüzbine yakın Asuri-Süryani Tur Abidin bölgesinden göç ettirildi. Seksenli yılların ortasından itibaren 50'ye yakın insanımız sözde faili meçhul cinayetlerin kurbanı oldu. 1997 yılında iki manastırımız işlevi durdurularak yasaklandı. 2000 yılında Papaz Yusuf Akbulut DGM'de yargılandı. Ve en son olarak da köy yasakları... Peki Ecevit'in sunduğu garanti, tekrar bu şekilde bir garanti midir, diye sormak gerekir. Çünkü anayasa aynı anayasadır. Türkiye de yine aynı insanlar tarafından yönetilmektedir." (Özgür Politi-

ka, 17 Haziran 2001)

Yine Süryanilerin temsilcisi olan Mezopotamya Özgürlük Partisi de haklı olarak şunları tespit etti:

"O zaman sormak gerekir; Asuri-Süryaniler 1982 Anayasası'nın getirdiği zorunlu Islam dini dersi uygulaması nedeni ile hızlı bir göç içerisine girmediler mi? Eğer mevcut anayasa, 12 Eylül Askeri Yönetimi tarafından yapılan ve topluma zorla kabul ettirilen bir anayasa ise Asuri-Süryani halkını güvence altına alma statusü ne şekilde olacaktır?" (Özgür Politika, 16 Haziran 2001)

Tüm bu tespitler de Ecevit şahsında TC'nin yaptığının sahtekârlık olduğunu ortaya koymaktadır. TC'nın gelmiş geçmiş tüm anayasalarında, ne Kürt ulusunun, ne de ulusal azınlıkların kendi ulusal kimliklerini yaşatmak ve dile getirmek için hiçbir hakkı olmamıştır, yoktur. Bu yüzden de Süryanilerin "anayasal, yasal ve demokratik" haklardan yararlanabileceklerinin "devlet güvencesi altında" olduğunun tespit edilmesi gerçeklerin tersyüz edilmesinden başka bir şey değildir

Halklar hapishanesi TC'de ezilen ulus ve milliyetler için "devlet güvencesi", her zaman TC'nın ulusal baskısının, zulmünün ve ulusal kimliklerinin inkârının güvencesi olmuştur!

Bu "devlet güvencesi"nin gerçekte ulusal baskı ve zulüm olduğu en basit örneklerle bile gösterilebilir. Örneğin, Süryanilerin köylerine dönebileceğinin ilan edildiği sözkonusu genelgede bile, Türk devletinin geri dönmek isteyen Süryanilere **"izin"** vermesi sözkonusudur. En basit insani mantıkla düşünüldüğünde bile, izin almanın sözkonusu olduğu yerde, bir baskının, sınırlamanın ve evet yasağın sözkonusu olduğu görülebilir.

Buna göre, Süryanilerin kendi köylerine donebilmesi normal koşullarda mümkün olmamıştır, şimdi TC Avrupalı emperyalist ağababalarına ne kadar "demokratik" bir devlet olduğunu göstermek için bir "lütufta" bulunmakta ve köylerine dönmek isteyen Süryanilere "izin verilmesi için çalışmalara" başladığını açıklamaktadır! Ne büyük sahtekârlık!

Bu sahtekârlık, Süryanilerin başka ülkelere yerleşmelerinin gerçek nedenlerinin üstünün örtülmesiyle de yapılmaktadır. Genelgeye gore Süryaniler, *"yaşadığı köylerden çeşitli sebeplerle ayrılıp Avrupa ülkelerine iltica etmiş veya yerleşmiş"*tir. Eğer Süryaniler TC'nin baskıları sonucu göç etmek zorunda kalmamışsa, sürgün edilmemişse, o zaman köylerine geri dönmeleri için "izin" alma zorunluluğu neyin nesidir?

Faşist Türk devletinin Süryanilere karşı başvurduğu bu sahtekârlık da, TC'nın Türk ulusu dışındaki ulus ve ulusal azınlıkları inkar ve imha, zorla asimile etme-Türkleştirme siyasetinin, kısacası ulusal baskının, zulmün bir görüntüsüdür.

Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle tüm görüntüleriyle birlikte bu zulmün çarkının parçalanacağı ve bütün ulus ve millıyetlerden halkların özgür ve kardeşçe birlikte yaşayacakları gün gelecektir mutlaka!

Süryanilerin haklı taleplerini halklar arasında düşmanlık körüklemek için kullanan sömürgeci faşist Türk devletinin tersine; tüm demokratlar, devrimciler, komünistler Süryanilerin bu haklı demokratik taleplerine sahip çıkarak faşist Türk devletine karşı ortak bir mücadele cephesi örmeye çalışmalıdır.

Bu arada, Süryanilerin emperyalist devletlere güvenmemesi, onların ulusal ve sosyal haklarının gerçek anlamda elde edilmesinin, ancak ve ancak faşist Türk devletinin değişik ulus ve millıyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde yıkılıp işçi-köylü iktidarının kurulmasıyla mümkün olabileceği temel düşüncesi öne çıkarılmalı ve mücadele bu temelde yürütülmelidir.

5 Aralık 2001 ✘

(*) Makalemizde hep Süryanilerden bahsediyoruz Süryani(ler) diye yazdığımız her yerde Asuri (Süryani, Keldani) gibi yazmamak için kısaca Süryani tanımını seçtik Ama bu Asuri ve Keldanileri dıştaladığımız anlamına gelmiyor. TC'nin Süryanileri ne ulusal azınlık olarak, ne de Lozan Antlaşması'nda Ermeni, Rum ve Musevileri din'i azınlık olarak tanıdığı gibi tanımadığını ortaya koymakla aynı zamanda Asuri ve Keldanilerin de ulusal ve din'i azınlık olarak tanınmadığını ifade etmek istiyoruz

Okuyucumuz bu bilinçle yazıyı okumalıdır

Ayrıca bu konuda bilgi verecek, bizleri ilerletecek her yazı ve makaleyi de sevinerek yayınlamaya hazır olduğumuzu açıklıyor, okuyucularımızdan katkı yapmasını talep ediyoruz.

Köye geri dönüş devam ediyor... (mu?!)

Gerilla savaşının yoğun olarak sürdüğü yıllarda, özellikle gerillaya destek veren alanlar başta gelmek üzere, ulusal mücadelenin kitlesel tabanının bulunduğu bölgeleri insansızlaştırma politikasına tabi tutan sömürgeci faşist Türk devleti, PKK'nin tek yanlı savaşa son vermesi sonrasında, insansızlaştırma politikalarının açık bir suç teşkil ettiğini unutturabilmek amacıyla köye dönüşü öne çıkarmaya başladı.

Sömürgeci Türk devleti tarafından köylerinden, doğup-büyüdükleri yerleşım alanlarından zorla, şiddet ve terör yolu ile çıkarılıp göçe zorlanan ve sürülen milyonlarca insanın şimdi geri döndüklerinin; gönüllü olarak köylerine doğru yola çıktıklarının propagandası bir kampanya eşliğinde sürüyor. Sahibinin sesi burjuva medya da kendine yakışır biçimde gerçeği çarpıtarak ciddi bir kitlesel geri dönüşün yaşanmakta olduğu yalanını yayıyor

Birkaç milyon Kürdün köyünü, kasabasını terketmek zorunda bırakıldığı, bu coğrafyada yaşayan herkes tarafından bilinmektedir aslında. Hergün onlarca kişinin öldürüldüğü, katledildiği bir ortamda, köyde ve kentte yargısız infaz, gözaltında kayıp ve toplu işkencelerin hayatın günlük bir parçası haline geldiği şartlarda, oturdukları yerleşim birimlerinden zorla sökülüp atılan milyonlarca insanın koşullar elverdiğinde birgün geri dönmeyi isteyeceklerini kimse dıştalayamaz. Çünkü sözkonusu olan gönüllü göç, ya da ekonomik gelişmenin sonucu olan kırdan kente göç değil, ulusal baskı, zulüm sonucu evini, barkını terketmek zorunda bırakılanların göçü, gerçekte surgunüdür. Tek başına bu olgu bile koşulların kendilerince olgunlaşması ertesinde geriye doğru yollara düşme olasılığının bir hayli yüksek olduğunu/olacağını ortaya koymaktadır.

Nitekim silahlı mücadelenin, onu yürüten taraflardan biri için terki, gerilla savaşının sonlanması ve adına barış denen tek taraflı suskunluğun gundeme hakım kılınmasının ertesinde, "sıcak savaş" zamanının geride kaldığı bir dönemde, göçetmek zorunda kaldıkları yerlerde neredeyse artık her bakımdan nefessiz kalanlar başta olmak üzere, bir kesım insan köyüne geri dönme fırsatının geldiğini düşünerek geri dönüş yollarına düştü.

Köyüne geri dönenler kımlerdir?

Göçe zorlananların önemli bir kesimi –doğrudan silahlı savaşın yürütücü gücünün yanında olmasalar da– yürüyen mücadelede ulusalcı bir kavga veren gerılla güçlerinden yana açık ya da yarıaçık bir tutum içinde bulunuyorlardı. Somut olarak gerillaya sempati duyan, onu besleyen, barındıran ve yer yer mılıslik görevi yapanlar ilk etapta göçe tabi tutuldular. Denizi kurutma taktığı öncelikle bu kesim nezdinde gündeme getirildi.

Tarafsız kalan, ama en azından devlete destek vermeyenler, değişik nedenlerle gerilla güçlerinin yanında taraf olma durumunda olmayan, fakat esasında devletin politikalarının karşısında olan ve bu tavırlarını farklı şekillerde gösteren kesim sürgün edilenler içinde sayıca en kalabalık grubu oluşturmaktaydı.

Bir dönem devletle çalışmış ve fakat zaman içinde devletten uzaklaşmak ısteyenler de göç ettirildi. Bunlar, doğrudan köy korucusu kımliği almamış, ancak bir biçimde (yoksulluğun getırdiği zorluklar da eklenınce...) para karşılığında ıstihbaratçılık yapan kararsız kesimler de devletın hedefi haline geldi ve özellikle ıkılı rolde oynayanlar sürgün kervanına dahil edıldiler.

Korucu çetelerinden bır kısmı devletin gazabına uğradı ve bunlar da göç yollarına düşürüldü. Bır dızi etkenin üst üste gelmesi ertesinde koruculuğa karar veren geçmişin "ulusalcısı" kimi köylü çeteleri bir dönem çok hızlı gerilla karşıtı konumda bulunarak devlete büyük hizmetlerde bulundular. Bır kısmı işin devlet katındakı "ıyi Kürt ölü Kürttür" hikayesini anlayarak taraf değiştirmeye yeltenir olması, akabinde bunların devletın zulmüne uğrayarak bölgeyi terketmelerini gündeme getirdi.

Kuzey Kürdistan'daki sıcak savaşın son bulması sonrasında halıyle göç ettırılenler geri dönüyorlar. Hakim sınıfların "terör son buldu, halkımız geri dönüyor" vb. bıçımdeki propagandalarıyla, sürgünün, göçün gerçek nedenleri ve suçluları da gızlenmeye çalışılıyor.

Kımlerin geri dönmek istediği ve döndüğü noktasında genel durum kabaca şöyledir:

Mevsımlik işçi durumunda bulunan, genellikle yaz aylarında geçıcı çalışma maksadıyla tarımda (son

yıllarda turizm alanında da benzer bir durum yaşanmaktadır) çalışmaya giden aileler geri dönenlerin arasında ilk sırayı almaktadırlar. Fındık, pamuk, kayısı vs toplama mevsiminin bitiminin ardından geldiği yere geri dönenleri "geri dönüş hızlanıyor" biçiminde lanse eden burjuva medya, "devlet vatandaşın yardımına koşuyor" yalanını yaymaktadır. Böylelikle sürgün politikaları sonucu göç etmek zorunda kalmışların masumane bir şekilde ve "pışman olarak" geri döndüğü imajı yaratılıyor. Bunda belli ölçüde başarılı da oluyorlar...

Göçe zorlanmışların arasında bütünüyle evsiz-barksız, işsiz ve biçare durumunda bulunanların yaşadıkları şartları terketmek üzere ve geri dönmeyi çare gördükleri, böylece sığıntı geldikleri kentleri, naylon çadırları terkedip geri köylerine döndükleri, dönmeye çalıştıkları olgudur. Ancak, durum propaganda edildiği kadar yaygın ve kitlesel nitelikte değildir.

Devletin hizmetinde çalışmış, sonra anlaşmazlık neticesinde yolları ayrılmış, genellikle koy korucusu kimliğine sahip olanların içinde küçük bir azınlık geri dönmek istiyor, dönüyor. Devletle birlikte çalıştıkları dönemde, göç ettirdikleri köylülerin mallarına/mülklerine el koyarak semiren ve maddiyat sahibi olan bu köylü çeteleri köylerinde vaktı zamanında edindiklerinin üzerine konmak maksadıyla devletle tekrardan arayı iyileştirip geri dönmek istiyorlar ve bunlar küçük bir azınlığı oluşturuyor.

Yaşlı kuşakların geri dönmeyi, "ata topraklarına" kavuşmayı, doğdukları ve büyüdükleri yerin havasını tekrar solumayı; bir yerde yaşamlarının son demlerini aynı topraklarda geçirmeyi arzuladıkları ve bunlar içinde bir kesimin –ama gerçekten küçük bir kesi-

Kitlesel göçe ve sürgüne tabi tutulan bütün halk grupları için geri dönüş hakkı savunulmalıdır!

Türkiye Cumhuriyeti devleti sınırları içinde zorla tutulan/kalan ulus ve ulusal azınlıkların göçe-sürgüne gönderilmesi olgusu, bu zulme uğrayan ulus ve ulusal azınlıkların geri dönme taleplerini de haklı bir biçimde beraberinde gündeme getirmektedir. Her şeyden bağımsız olarak sürgün edilen kitlelerin geri dönme talepleri haklıdır ve bu hak savunulmalıdır.

Geride kalan yüzyıl içerisinde, Osmanlı İmparatorluğu'nun son yıllarında etnik temeldeki kitlesel katliam eşliğinde başlatılan Ermenileri göçettirme/ülkelerinden çıkartma, soykırım barbarlığı, aynı geleneğin sürdürücüsü TC devleti tarafından devam ettirildi. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan bu yana geçen zaman dilimi boyunca bu topraklarda sürgün edilen, göçe zorlanan milyonlarca insanın varolduğu tartışmasız bir olgudur. Asuriler, Ermeniler, Kürtler, Rumlar vb. sürgün politikalarının mağdurudurlar.

Sürgün ve geri dönüş olayı, sadece PKK'nın başlattığı gerilla savaşıyla sürgün edilen Kürt kitleleri ilgilendiren bir sorun değildir. 1920-1940 arası Kürtlerin kitleler halinde sürgün edilmesi, sömürgeci TC devletinin Kuzey Kürdistan'ı insansızlaştırma politikaları çerçevesinde ilk sürgün dönemi olarak anılmaktadır. Küçük koloniler biçiminde Marmara ve Ege kentlerine serpiştirilmiş bu grupların tekrar geri dönme çabaları çok dar bir kesim nezdinde bir ölçüde gerçekleşmiş olsa da, hâlâ gönderildikleri yerlerde kalanların, bir bakıma "yerli" hale gelmişlerin büyük çoğunluğu oluşturduğu biliniyor. Bu kesimin geri dönme talebi ile hareket etmeleri halinde ise bu talebin haklı olduğu görülmelidir.

Kürtler nezdinde ikinci büyük sürgün dalgası ise 1985 ile 1995 arasında gerilla savaşında yoğunlaşılan dönemde gerçekleşti. Kuzey'i terketmek zorunda kalan milyonlarca insan değişik ülkelere doğru göç yoluna düştüler. Milyonlar Türkiye metropollerine yöneldi; ülkenin diğer parçalarına göçedenler; Ortadoğu ve Balkanlara yerleşmek zorunda kalanlar; Batı Avrupa'ya iltica eden yüzbinlerce mülteci vb. hepsi son on/onbeş yılın sürgün bilançosudur.

Halkların, bu coğrafyadaki sürgün ve kitlesel göç olayı esasında Kürtlerle başlamadı. 20. yüzyılın hemen başında Ermeni soykırımı ve ardından dayatılan kitlesel göç olgusu Türkiye Cumhuriyeti devletinin kurulmasının hemen öncesi ve kuruluş sürecindeki bir gelişme olarak belleklerde tazeliğini korumaktadır.

Ermenilerin, arada geçen bu kadar zamana rağmen, geri dönme isteklerinin haklı olduğu, bu hakkın savunulması gerektiği tartışma götürmez. Bu tavır, yalnızca Türk sömürgeci devletine karşı çıkış temelindeki bir tutum olarak kavranmamalı, bilakis Batı Ermenistan'da

min– geri döndüğü de olgudur.

Çok az bir kesim de, silahlı mücadeleyi bıraktığını ilan ettikten sonra barış sürecine girdiğini açıklayanların politikalarını şu ya da bu şekilde benimseyenler oluşturmaktadır Bu kesim, ulusalcı duygu ve düşünceleri sömürgeci devlete karşı bir tepki olarak "ata toprağını" sahiplenmek arzusuyla geri dönüş yapmaktadır. Bunların geri dönüşü durumunda sömürgeci devlet tekrardan göç politikalarını devreye sokabilmektedir. Devlete muhalif, geçmişteki ve bugünkü devlet uygulamalarını eleştiren ve karşı çıkan; ailesinde mücadele içerisinde yeralan ve mücadelede yaşamını yitirmiş yakınları olan ailelerin geri dönüşü genellikle sorunlu geçmekte ve geri dönme isteği tam bir kâbusa dönüştürülmektedir. Çoğu kez de geri dönüşleri doğrudan devletin kolluk güçleri tarafından engellenmektedir.

Geri dönenlerin kımler olduğu listesine, parası ve varlığı yerinde olan, genellikle Avrupa'da yaşayan ya da Avrupa emeklisi olan bir kesim de kentlerin bu-

göçe zorlananların geri dönüp kendi ülkelerine yerleşmeleri talebinin doğruluğu esasına bağlı olarak ele alınmalı ve savunulmalıdır. Böyle bir tavır şovenizme karşı tutarlı karşı çıkışı temsil ettiği gibi, sürgüne gönderilen Ermeni halkının enternasyonal temelde sahiplenilmesi, kendileriyle dayanışılması açısından da gereklidir. Özellikle Kürt komünistlerinin Ermeni soykırımı döneminde sürgüne tabi tutulan Ermenilerin Batı Ermenistan'a geri dönme ve yerleşme haklarını savunmaları her türden Kürt milliyetçisi anlayışla arasına koyduğu derin ayrım çizgisinin gerekli ve doğal bir sonucudur. Kürt milliyetçilerinin neredeyse tamamının bu hakkı savunmadığı, konuya değinenlerin ise dil ucuyla meseleyi geçiştirdiği koşullarda bu talebin ısrarla savunulması çok daha gereklidir.

Ermeniler, dönmeleri halinde elbetteki "eski" yerleşim birimlerine yerleşeceklerdir. Kendi ülkelerine dönmektedirler; bu doğal hakkın kullanımı kendilerine aittir ve bunun bir başka halkın yaşam hakkının ihlaliyle ilgisi yoktur. Batı Ermenistan'ın bir ölçüde Kuzey Kürdistan ile iç içe geçmesi, ülke olarak Ermenistan'ın Batı parçasının varlığını ortadan kaldırmaz. Böyle bir tutum Batı Ermenistan'ın tanınmasının kabulünü üstlenmeyi getirir. Milliyetçilerin bu konudaki objektif inkâr anlayışı, Batı Ermenistan'ı Kuzey Kürdistan coğrafyası ve haritası içinde göstermesi yanlış yaklaşımı, ancak komünistlerin ısrarlı bir şekilde mücadeleleriyle etkisiz hale getirilebilir, getirilecektir.

Geri dönüş talebi olanlar yalnızca Ermeniler değildir. Asuriler de geri dönme talebine sahiptirler. Göçe zorlanan ve bilinçli bir biçimde yerlerinden sürülen Asurilerin geri dönme talepleri bizzat Kürt komünistleri tarafından sahiplenilmektedir. Kuzey Kürdistanlı komünistler Asuri azınlığa mensup sürgün kurbanlarının dönüş talebini savunur ve bunun mücadelesini yürütür.

Türkiye Cumhuriyeti devleti tarafından sürülen, hatta bizzat resmi/gayrı resmi her yola başvurularak alenen yurtdışına çıkarılan başka halklar da mevcuttur. Bunun en bariz örneği Rumların başında geçen olaylar/gelişmelerdir. Özellikle Batı'da ticarette belli bir ağırlıkları olan Rumlar, TC'nin ilk kuruluş yıllarında (zor yöntemleri, tehdit ve şantaj, ganimete konma) ve sonra 1950'li ve 1960'lı yıllarda başlatılan provokasyon ve cadı avı yöntemleriyle kitleler halinde yurtdışına sürüldüler. Bu bağlamda TC'nin barbarlığının sürekli gündeme getirilmesi ve teşhiri gerekli olduğu kadar; geri dönmek isteyen Rum kitlelerinin –eğer varsa– geri dönüş hakkı yönünde taleplerinin savunulması da bir o kadar doğrudur.

Kürt milliyetçilerinin –göç sürgün bağlamında da– her şeyi Kürtlerden ibaret gören tavrı ve pratik tutumu kökten yanlıştır. Milliyetçi tahribatların azaltılması da ancak komünistlerin ısrarlı ve tutarlı bir şekilde diğer halklarla birlikte hareketine ve aynı zamanda halklara yapılan haksızlıklara karşı çıkarak haklı ve doğru taleplerini sahiplenmekle mümkündür.

Etnik/ulus kimlik ve mensubiyet bağlamında Türk ve Kürt komünistlerinin geri dönüş hakkı talebini gündeme getiren; geri dönüş sorunu olan bütün halk gruplarına, azınlık milliyetlere ve kesimlere karşı öncelikle ve özellikle sorumluluk taşıdıkları ve doğru enternasyonalist tavrın temsilini yaptıkları/yapmaları gerektiği tartışma götürmez. Bu sorunda Türkiyeli ve Kuzey Kürdistanlı Bolşevikler nettirler ve pratiklerinde bunu kanıtlamaktadırlar.

6 Aralık 2001

naltıcı havasından kurtulmak için kendilerini köylere atmak isteyenler katılmaktadır.

Bunların, sınırlı düzeyde köylerine (çoğunlukla emekliliğin tadını (!) çıkarmak için geri dönmek üzere) yaptıkları yatırımlar, burjuva medyada baş köşeye çıkarılmakta ve propaganda edilmektedir Köy yerinde yüzme havuzu, çatılı evler, villa örnekleri, göl kıyılarında balık ziyafetleri vb. vb. genellikle bu kesime aittir.

Köye geri dönen tüm bu kesimlerden insanlar, göçe zorlanmış milyonların içinde birkaç on bin kişiyi geçmiyor. Nitekim silahlara vedanın yürürlüge girdiği zamandan bu yana geçen zaman diliminde, devletin bütün şişirmelerine rağmen geri dönenlerin toplam sayısı 30 bin kişi civarındadır Sürgün edilenlerin sayısının dört milyon civarında olduğu bilindiğinde bu sayının denizde bir damla suya benzediği görülecektir. Konuya ilişkin burjuva basında çıkan, *"İçişleri Bakanlığı verilerine göre, 17 ayda 30 bin 224 kişi terör yüzünden terk ettiği mezra ve köylere döndü."* biçimindeki haberler de bunu doğrulamaktadır.

Geri dönenlerin toplam sayısı sürgün edilen milyonlarla karşılaştırıldığında hemen hemen kimsenin geri dönmemiş tespitine varmak zorlama olmasa gerek. Ama devlet açısından mesele, geri dönenlerin varolduğunu kamuoyuna göstermek; olayın tek taraflı olarak ulusal mücadeleye fatura edilmesini sağlamak ve devletin güya "terör"den göç etmek zorunda kalmışlara kucak açtığını göstermektir. Amaç kendini aklamak olduğundan, bu işe bir kampanya düzleminde el atmakta ve bunu belli ölçülerde başarıyor da.

İşin gerçek yüzüne bakıldığında, geri dönüş için şartların kesinlikle mevcut olmadığı sonucu çok rahatlıkla görülmektedir. Köyleri ve mezraları, hatta yer yer kasabaları başlarına yıkılmış; evleri yakılmış, arazileri, bağ ve bahçeleri viraneye çevrilmiş; köylerin etraflarının sarıldığı ve üstelik boşaltılan yerlere mayınların serpildiği bir coğrafyada, geri dönmek için şartların varolduğunu söylemek açık bir sahtekârlıktır.

Şartlar hiç bir biçimde geri dönüş için uygun olmadığı halde, sürgün edilen kitleleri geri dönüşe çağırmak esasında onlara ölümlerden ölüm beğenmelerini istemekten başka anlam ifade etmez. Burjuva sistem içinde bile ele alındığında, geri dönmek için en azından savaş öncesi kurulu düzenlerinin tekrardan kendilerine sunulması gerekir. Bu yapılsa bile Kürtlerin zorla göç ettirilmesinin, sürgününün objektif koşullarını ortadan kaldırmaya yetmez. Çünkü Kürtlerin sürgün edilmesinin, zorunlu göçünün kaynağı faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskı ve zulmüdür. Geri dönüşün özgür ortamını yaratmak için de sorunun özü bu baskı ve zulme son vermek için mücadele etmektir.

Özellikle son dönemlerde, tescilli ırkçı, faşist Ecevit tarafından tekrardan ısıtılan Köy-Kent projesi kapsamında yapılananlar da ulusal baskının başka biçimlerde sürdürülmek istendiğini göstermektedir. Her bakımdan sömürgeci asimilasyon politikasını yoğun ve yaygın bir biçimde hayata geçiren devlet, bu bağlamda da asımilasyon politikasını sürdürmektedir. Geri dönen birkaç on bin insan nezdinde yapılan "iyileştirme programları" uygulamaları da bu amaçlarını açıkça ortaya koymaktadır.

Her ne şekilde olursa olsun geri dönmek isteyenlerin geri dönüş talebi haklıdır. Özellikle Kuzey Kürdistan coğrafyasında sürgün edilen Kürt kitlelerin geri dönmek için girişimleri, onların en doğal hakkıdır. Bu bağlamda sömürgeci faşist Türk devletinin doğrudan suçlu ve sorumlu olduğu bilince çıkarılmalı, geri dönüş isteği ve eylemi bu bilinçle savunulmalıdır.

Sömürgeci Türk devletinin bu suçu işlerken tek başına olmadığı, emperyalist devletlerden büyük bir destek gördüğü bir olgudur. Bu gerçek de ısrarla gündemde tutulmalıdır. Savaşın yarattığı bütün tahribatın destekleyicisi ve onaylayıcısı olarak emperyalist devletler de Kürt kitlelerinin sürgün edilmesinde ve göçe zorlanmasında sorumludurlar. Özellikle emperyalist merkezlerden gelen "Kürt sorununun çözümü" planlarına umut bağlayanların bu coğrafyada ezici çoğunluğu oluşturduğu bir momentte bu gerçek, yanı emperyalistlerin bu bağlamdaki sorumlulukları da bilinçlere çıkarılmalıdır.

Bu noktada reformistlerin, milliyetçilerin, sömürgeci Türk devletinin suçlu ve sorumlu olduğu gerçeğinin üzerinin örtülmesi, meselenin basit bir geri dönüş derekesinde ele alınması yaklaşımına karşı da mücadele edilmek zorundadır. "Hadi köyümüze geri dönelim!" tarzında arabesk yaklaşımların sonuçta devleti aklamaya hizmet edeceğinin bilincinde davranılmalıdır. Yürüyen onbeş yıllık savaşın sürgün edilen milyonların hayatı üzerinde yarattığı tahribat öyle basite alınacak bir şey değildir.

Bizce sorun bugünkü sömürgeci ortamda gerçek anlamda çözülecek bir mesele değildir. Faşist Türk devleti yıkılmadan, gerçekten devrimci demokratik bir iktidar kurulmadan milyonların geri dönüş işininin gerçek çözümü mümkün değildir. Fakat bu, şimdi yapılması gerekenlerin yapılmaması anlamına gelmez. Daha şimdiden sömürgeci TC, göç ve sürgün politikalarını hayata geçirdiği her alanda, bunların zararlarının tanzimi için zorlanmalıdır.

5 Aralık 2001 ✘

Kürdistan'da dinsel hakimiyet...

Kürdistan'da İslamı temellerdeki dinciliğin güçlü olmasının elbette bir dizi nedeni var. İslam dininin ortaya çıkışıyla birlikte ilk etkilerinin, kısa süre sonra Kürdistan'a kadar sıçraması; bu coğrafyada İslamın kabulü ve temsilinin sağlanmasından bu yana dinin toplumdaki egemenliği bugünlere kadar gelmiştir. İslamı kabul etmeyenlere karşı uygulanan zor ve şiddet neticesinde İslamın etkisinin ve de korkusunun toplumun içine derinliğine yer etmesi sürekliliğinin bir nedenidir. İslam öncesi inanışların, İslamın ortaya çıkışıyla birlikte bu coğrafyada neredeyse silinme, yok olma durumuna kadar indirilmesi İslamın neden bugün güçlü bir konumda olduğunun başka bir örneğini vermektedir.

Kürt toplumu içindeki etkin ve yönetici kimliğe sahip olanların İslam inanışı temelinde egemenliklerini sürdürme ısrarı ve gösterdikleri kararlılık elbette bunların günümüze kadar konumunu sürdürmesini beraberinde getirmiştir Böyle bir etkinin korunması ve sürdürülmesi Kürdistan'ı egemenliği altında tutan imparatorluklar / devletler tarafından da kabul görmüştür. Bu kabul, beraberinde Kürt din adamlarının tartışmaz bir otorite olarak toplum içinde söz sahibi olmalarını sağlamış ve din-İslam dini aracılığıyla hem egemen imparatorluklar (Kürdistan'ı kendilerine bağlamış devletler) ve hem de Kürt dın adamları İslamı, toplumu idare etme, uyutma aracı olarak kullanmışlardır. Osmanlı ve İran devletlerinin Islam dini temelinde Kürt toplumu içinde İslamın etkisini yaygınlaştırma tutumu aynı paralelde yürümüş, birbirlerine karşı koz olarak kullanırlarken bile dinin mahkumiyetine bağlanmalarına özel bir özen gösterilmiştir. Kapitalizmin bütün yeryüzüne yayıldığı, geride kalan yüzyılda artık Kürdistan'da da gün geçtikçe kapitalizmin geliştiği ve güçlendiği bir durumda bile, Kürdıstan'da İslamı temellerdeki dinsel ağırlık kendini korumuştur. Geleneksel olarak Kürt halkı içerisinde etkı sahibi olan, pekçok bakımdan belirleyici bir nitelikleri bulunan dinsel elit konumunu kapitalizm şartlarında da sürdürmüştür. Bu olgu, bizzat Kürdistan'ı kendi aralarında pay eden sömürgeci devletler tarafından memnuniyetle korunmuş, hatta teşvik edilmiştir. Zira dinsel temelde geri ılışkilerin ve bağların korunması sömürgeciler açısından işlerini kolaylaştırıcı bir faktör olarak kullanılmıştır. Nitekim İran, Türkiye, Irak ve Suriye gerici devletleri Kürdistan'ı egemenlikleri altında tuttukları her parçasında, Kürtler arasında din adamlarının etkilerinin muhafaza edilmesine çalışmışlardır. Kimi zaman dinsel görünümlü başkaldırılarda bile öne çıkan din adamı/adamları nezdinde dinden uzaklaşmalarını değil, toplumun dine bağlılığını teşvik ve propaganda eder bir tutum içine gırmışlerdir. Geri bıraktırılmışlık Kürdistan için tipik bır özelliktir. Kapitalizmin gelişme düzeyi elbette bır haylı geridir ve fakat bu gerilik sömürgecı devletlerın, emperyalist siyasetlerin özel bir marifetidir. Bu esas yönün dışında Kürt ulusu içinde geri ılışkileri koruma alışkanlığı küçümsenmeyecek boyuttadır. Doğrudan geri bıraktırılmışlık ilişkisi içinde ele alındığında; Ubeydullah Nehrilerın, Berzencilerin, Şeyh Saitlerin, Seyit Rızaların ve Barzanılerin Kürt ulusu içindeki dinsel etkiyı kırmak değil, güçlendırmek yönünde rol oynadığı rahatlıkla görülecektır.

Kapitalist ilişkiler gelıştikçe bu etki bir ölçüde dumura uğramasına rağmen, ortadan kalkmadı, bilakıs son dönemlere kadar bir dizi yerde farklı politik kesımler, dinsel yapılar ve genel olarak toplum nezdınde referans olarak gösterilmeleri durumu devam ettı/edıyor. Kürt ulusu içinde adına aydınlanma diyebileceğımız, kapitalizmin gelişmesıne paralel bır rönesans gerçekleşmedığı için, toplum olarak esas dayanaklardan biri her zaman ıçin dinsel faktör olmuştur. Günümüze kadar bu faktör referans (kıble) olma özellığini korumaktadır. Çok az sayıda komünist ve devrimci hariç neredeyse polıtık yapılanmaların, siyasi hareketlerın tümü din olgusu ile içli-dışlı bir bağ içindedırler. Kürt çevrelerın çoğu dinsel inanışlara taviz vermekte ve yerı geldığinde doğrudan dinsel söylemlerle ortaya çıkabılmektedır.

Kısaca özetlemeye çalıştığımız bu tablodan ortaya çıkan sonuç, dınsel etkinın Kürdistan'da hâlâ ciddi bır tehlike olarak varlığını koruduğu, korunan bu ilişkilerin yeni ve çok daha tehlikeli yapılanmaları beraberinde getireceğidir.

Kürt ulusu ıçindeki geleneksel dinsel etkının ve buna bağlılığın etkili olduğu bır olgudur. Elbette bununla ideolojik/felsefı bakımlardan mücadele edilmeli, toplumumuz aydınlatılmaya ve halkımız dinin etkisinden kurtarılmaya çalışılmalıdır. Ancak bu konuda takınılacak tavırlar, politik yönden aşırı dıncı ve gerıcı örgütlenmelere karşı, emperyalist devletlerin ve bölge sömürgeci devletlerin ortaya çıkardığı, büyütüp beslediği dinsel odaklara karşı tutum ile dindar halk kitlelerine karşı farklı olmak zorundadır. Bugün Kürdistan'da politik yapılar nezdinde dinsel etki altında politika yapanlar çoğunluğu teşkil etmektedır. Gerçekten laık bir özellık taşıyanların sayısı çok azdır. Ayrıca fanatık ve gerici temelde dinsel örgütlenmeye sahip yapıların çıkma zemını hayli güçlüdür. Hemen her parça açısından bu durum geçerlidir. İslam dininin büyük bir ağırlık oluşturduğu, diğer dinsel grupların da dını temellerde varlıklarını öne çıkardıkları bir gerçekliktir. Bu koşullarda komünistlerin çok sabırlı ve uzun bır sürece yayılacak ikna, dönüştürme ve kazanma faaliyetı yürütmeleri kaçınılmazdır. Bu çalışmayı bugünden yapmak, yarını kazanmak ıçin şarttır.

7 Aralık 2001 ✘

Şeyh Ubeydullah Nehri ve din

"Şeyh Ubeydullah'ın kendi nişan fermanını taşıyan bir Türk memuruna serzenişi bu ruh halini açıkça yansıtır:

«Bu duyduklarım da ne, Ermeniler Van'da bağımsız bir devlet kuracaklarmış ve Nesturiler de kendilerini İngiliz tebası ilan edip İngiliz bayrağını yükselteceklermiş. Kadınları sılahlandırmak zorunda kalsam da buna asla izın vermeyeceğim.»" (Wadie Jwaideh, Kürt Milliyetçiliğinin Tarihi Kökenleri ve Gelişimi, İletişim Yayınları, 1. Baskı 1999, sayfa157)

Kendi dini inancını paylaşmayan Ermeni ve Nesturı halklarına karşı böylesine bir düşmanlık besleyen; dini inancı sözkonusu olunca (ki hayatına yön veren dinsel dünya görüşüdür) bütün halkları hedef tahtasına koyan; aynı şekilde kadınları aşağılayan ve insan yerine koymayan yukarıdaki sözlerin sahibi, bugün hâlâ çoğu Kürtler tarafından önemli bir lider olarak anılan/kutsanan Şeyh Ubeydullah Nehri'dir.

Bu sözler, Kürtlerin önemli bir kesimi açısından dinsel ağırlığı olan Şeyh Ubeydullah Nehri tarafından 1800'lerın sonunda ifade edildiğinde; aktardığımız yerde belirtildiği gibi gerçekte anti-İngiliz bir tutum/anlayıştan vs. ileri gelmiyor...

Şeyh Ubeydullah Nehrı, dinsel fanatizmin, İslama bağlılığın ve kendinden olmayan diğer inanışlardan insanlara karşı düşmanlığın girdabında bulunduğunu; dinsel gericiliğin temsilcısi olarak aynı zamanda kadınlara karşı taşıdığı bağnazlığın sözcüsü olduğunu kanıtlayan bir tavır sergiliyor.

Esas olarak dinsel inançlarının farklı olmasından kaynaklansa da, Ermeni halkına karşı duyulan bu kin ve nefret aynı zamanda kendinden olmayanlara karşı bir düşmanlıkla birleşiyor. Yaşadığı dönemde Kürtler arasında lider olarak kabul edilen Şeyh Ubeydullah Nehri ise bu yaklaşımın temsilciliğini yapıyor.

Nakşibendi tarikatı lideri konumunda bulunan Şeyh Ubeydullah Nehri, dinsel alandaki öncelleri gibi davranıyor. Nehri'nin kendisinden önceki dini liderleri örnek alarak sağladığı temsilin ondan sonra da farklı şekillerde devam etmesi ve hatta günümüze kadar varlığını sürdürmesi dinsel gericiliğin bizim coğrafyamızdaki derinliğine yer eden gücünü göstermektedir.

Denebılir kı Kürdistan'da Nakşibendiciliğin gelişmesinin, yaygınlaşmasının nedenlerinden biri de köklü bir aile ve geçmişe sahip Şeyh Ubeydullah'tır. Bu durumda Ubeydullah Nehri'nin Osmanlı egemenliğine karşı koyuşunu ortaya koyarken, aynı şekilde o'nun dinsel temelde olumsuz bir rol oynadığını ikircimsiz bir şekilde ortaya koymak gerekiyor.

Aslında bu konumda bulunan yalnızca Şeyh Ubeydullah Nehri değildir. Şeyh Sait'ten Molla Mustafa Barzani'ye kadar Kürt liderlerinin neredeyse tamamı dinci karaktere sahip olmuş veya ağırlıklı olarak din faktörünün egemenliğinde kalmışlardır. Son 25 yıllık süre içinde bu alanda kimi farklılıklar yaşandı ise de, dine karşı devrimci tutum alınamadı ve Kürt yapıları dinsel alandan kopamadılar. Ubeydullah'ın Ermeni karşıtlığı da aynı şekilde bugünlere kadar –farklı düzeylerde de olsa– gelmiştir.

Eğer, Kürtlerin tarihinde dinsel gericilik bir olgu olarak ve üstelik güçlü biçimde varolmuşsa onun bugünkü yansımaları ile amansız bir mücadele yürütmemiz kaçınılmazdır.

Dinsel gericilikle mücadelede bir avuç komünist dışında tutarlı bir mücadele yürüten kimsenin bulunmadığı koşullarda, üzerimize düşen sorumluluğun gayet ciddi boyutlarda olduğunun bilincindeyiz. Özellikle Kürt politik yapılarının din konusunda alabildiğine uzlaşmacı, din ile barışık ve içiçe bir yaklaşım sergilemeleri vb. işimizin bir hayli zor olduğunu gösteriyor.

Kürt ulusunun geniş kesimleri içinde olduğu kadar, aynı ülkeyi paylaştığımız diğer halklar arasında da dinsel faktörün önemli oranda etkili olması gerçeği de, karşı karşıya bulunduğumuz problemin ne denli büyük ve önemsenmesi gerektiğini açıkça ortaya koymaktadır.

Bütün bunlara ilaveten sömürgeci Türk devletinin coğrafyamızda dinsel etkinin devamı için gösterdiği çaba da meselenin uzun süre canlı tutulacağının göstergesidir. Nitekim bugüne kadar dini temellerde ortaya çıkan örgütlenmelerin Kürdistan (Kuzey Kürdistan'da da) somutunda derinliğine yer etmesi, geniş taban bulması; hatta cinayet şebekeleri şeklinde kurulan ve çalışan dinci karşıdevrimci yapıların varlığı vb. önümüzdeki dönemlerde de dinci temelde örgütlenmelerin güçlenme eğilimini göstermektedir.

7 Aralık 2001 ✘

"Aydınlanma" değil, uyutma!

Belirli bir dönemden beri Özgür Politika gazetesinde PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ın "Savunma"sı yayınlanıyor. "Demokratik Uygarlık Manifestosu" şeklinde propaganda edilen bu "savunma"yla birlikte PJA üyelerinin yorumlarına da geniş biçimde yer veriliyor. Bu yazıları incelediğimizde bunların hepsinin temel özelliğinin, PKK'nin bugün izlediği siyasetin benimsenerek bu siyasetin kadın alanına aktarılması olduğunu bir kere daha görüyoruz.

"Aydınlanma" mı, uyutma mı?

Bütünüyle "barış ve demokrasi" siyasetine kilitlenen PJA, sürekli olarak "kadın ve barış" konusuna vurgu yapıyor. Bu siyaseti gerekçelendirmek için "kadının barışçıl doğası"na atıfta bulunmaktan çekinmeyen PJA'lı kadınlar, Kürt kadınlarına "barış fedaisi olma" çağrısında bulunuyorlar:

"İnsanlığın temel sorunlarının barışla, diyalogla çözüleceğine kadın yüreği herkesten daha çok inanmış ve bu yüzden de kendisini daha çok adayan konumda. Büyük bir özveri, emek ve fedakarlık var." (Gülizar Tural, Özgür Politika, 10 Aralık)

Büyük bir söz "barış"! Ezilenler cephesinde kim istemez ki barışı?! İlle kadın olmak da gerekmez! Fakat, "Kadının barışçıllığı"na çok fazla vurgu yapıldığı yerde, kuşkulanmakta fayda var –hele hele özgürlük mücadelesi yürüttüğünü söyleyenler bunu yapıyorsa! Neden bu vurgu, sorgulamak gerek. Kiminle, nasıl bir barış? Bu soruyu sormak gerek!

Bugün dünyanın her yerinde ezilen ve sömürülen kadınların hakları için mücadeleye atılmaya, mücadeleye teşvik edilmeye gereksinimleri var. Bu nedenle ezilenlerin-sömürülenlerin cephesinde "kadınların barışçıllığı"na vb. dair, onları pasifize etmeye açık söylemlere değil, onları hakları için mücadeleye çağırıcı, uyarıcı söylemlere yer olmalıdır.

Fakat, "Barış"ı korumak ya da sağlamak adına, baskı ve sömürü düzenine karşı en az direniş çizgisi geçirilmek isteniyorsa; ezilenlerin zararına sınıf düşmanıyla "barış" dayatılıyorsa ve üstüne üstlük bunun emekçi kadınların özgürlüğü anlamına geldiği safsatası anlatılıyorsa –o zaman burada bilinçli bir uyutma taktiği sözkonusudur. 21. yüzyılda "kadın rönesansı"nın (yani kadın aydınlanmasının) öncüsü olduğunu iddia eden PJA'nın yaptığı tam da budur. Ne pahasına olursa olsun, "her şey barış için" siyasetine saplanan PJA, bu siyasetini gerekçelendirmek için siyah-beyaz, iyi-kötü şablonuna başvuruyor: Onların söyleminde artık haklı-haksız savaş ayrımı yok! Bir yanda savaş, diğer yanda barış var. Bütün kötülüklerin başı "savaş", diğer yanda bütün güzelliklerin ortamını sağlayan "barış" var. Savaşın kadınlar açısından da en büyük kötülük olduğu şöyle anlatılıyor:

"Savaşın her ülkede en ağır darbeyi kadın ve çocuklara vurduğu bilinen bir gerçeklik Yine savaş sürdükçe kadının özgürlük, kimlik kazanma mücadelesi, bu konudaki en doğal hakları en erken rafa kaldırılacak haklardan olmaktadır. Savaş kadın için kölelik koşullarının, zeminlerinin daha da meşru kılındığı bir süreci ifade ediyor aynı zamanda. (...) Ama barışın hakim olacağı bir toplumda kadın özgürlük sorunu çok daha yakıcı gündeme gelecektir, çok yönlü çözümünü dayatacaktır. Toplumun gündemine kadın sorununun çözümünün girmesini geciktiriyor. Ve kadının alınan, satılan, sömürülen, değişik amaçlar için kullanılan konumu devam ediyor. Ama barışın hakim olacağı bir toplumda kadın özgürlük sorunu çok daha yakıcı gündeme gelecektir, çok yönlü çözümünü dayatacaktır. " (aynı yerden)

Genel olarak savaşlarda en çok toplumun en zayıf olan kesimlerinin, kadınların, yaşlıların, çocukların zarar gördüğü bir gerçektir. Fakat buradan barışın herşey olduğu ve haklı-haksız ayrımı yapmadan her türlü savaşın kötü olduğu sonucu çıkartılamaz. Marksist-leninistler daima haklı ve haksız savaş ayrımı yapmışlar ve haklı savaşlardan yana tavır takınmışlardır.

Bırakalım bu genel doğru yaklaşımı bir yana, bugün PJA'nın "kadın rönesansı" olarak ileri sürdüğü siyasetin somut olarak ne anlama geldiğine bakalım: Bu siyaset, Kürdistanlı emekçi kadınlar açısından faşist Türk devletinin varlığı koşullarında "kadın özgürlük sorununu" gündeme getirmeye çalışmak anlamına gelmektedir. PKK'nin güdümündeki PJA'nın "ba-

rış ve demokrasi" siyasetinin temel taşı Türk devletinin varlığının devamının kabulüdür. Bu anlamda "barış fedaisi olma" adına Kürdistanlı emekçi kadınlara salık verilen kendi öz çıkarlarından, ulusal, cinsel, sınıfsal taleplerinden fedakârlıktır.

Biz Kürdistanlı komünist kadınlar, bizleri Türk devletiyle ilelebet birlikte yaşamaya boyun eğmeye zorlayan "barış" projelerini yanlış ve kurtuluşumuzun önünde engel oluşturan bir siyaset olarak reddediyoruz. Biz, ulusal-cinsel-sınıfsal kölelikten kurtuluş mücadelemizin faşist Türk devletinin devrimle yerle bir edilmesinden geçtiğini biliyor, mücadelemizi bu hedef doğrultusunda örgütlüyoruz. Bu yol şüphesiz uzun ve zorludur, fakat tek gerçek alternatif de budur. Türk şovenizminin, erkek egemenliğinin, ezenlerin-sömürenlerin egemen olduğu bir toplumda "barışın hakim olacağını" savunmak ve "kadının özgürlük sorunu"nun "çok yönlü çözümünün" gündeme gelmesini beklemek olmayacak işle uğraşmaktır. Olanaksız olan devrim mücadelesi değil, egemenlerle ezilenlerin çıkarına olan bir işbirliğidir!

PJA'nın "zihniyet devrimi"...

PKK ve PJA'nın söylemlerinde son dönemlerde dillerine pelesenk ettikleri yeni bir kavram: "zihniyet devrimi"! "Demokratik Uygarlık Manifestosu" dedikleri Öcalan'ın "Savunmaları"ndan yola çıkarak bir "zihniyet devrimi" gerçekleştirmenin gerekliliğini sürekli vurguluyorlar. Ancak, nedir sözkonusu olan bu "zihniyet devrimi"nin içeriği diye yakından baktığımızda, her zamanki gibi boş laf kalabalığıyla karşılaşıyoruz.

Ancak boş olmayan, bilinçli olarak ve sürekli tekrarlanan bazı şeyler de var. "Önderlik'e bağlılık" çerçevesinde geliştirilen "Önderlik kültü"nün artık açıkça yeni bir "din yaratma"ya doğru evrimlendiğini, görüyoruz. Öyle ki, PJA yöneticilerinden Nuda Karker "Uygarlık Manifestosu"nun insanlığa yol gösterici yeni bir kitap olduğunu ileri sürebilmektedir:

"Savunmalar ne Kuran, ne İncil ne de Tevrat gibidir. Bunlar da kendi süreçlerine göre bir çıkış anlamına gelse de Parti Önderliğinin savunmaları 21. yüzyıl açısından bütün değerlerin toplandığı, hem hepsini içeren hem de hepsini aşan insanlık için yeni bir manifesto ve yol gösterici niteliktedir. Diğer kitaplardan farklı olan boyutu özellikle kadına hitap etmesi, tamamıyla kadın eksenli olmasıdır." (Özgür Politika, 5 11.01)

Bir başka PJA önderi savunmalardan esinlenerek kendisine "Acaba ben ne kadar PKK ideolojisinin rahibiyim?" diye sorduğunu belirtiyor. (Özgür Politika, 2.11.91) Doğrusu "rahibesiyim" olacaktı! Burada, çok açık ve bilinçli bir şekilde kitap-mesih-rahiplik gibi dinden ödünç alınan, dine yaslanan kavramlar kullanılıyor. Yine bir başka PJA'lı, kadınların kendilerini İsa'ya adayan rahibeler misali Başkan Öcalan'a adadıklarını şu kelimelerle ifade ediyor:

"PJA olarak . ne bunu unutabiliriz, ne de bize özgürlük aşkını yaşatan, tüm güzelliklerin kaynağı Başkan Apo'ya olan aşkımızdan vazgeçebiliriz." (Özgür Politika, 10.12.01)

Bunlara daha bir dizi örnek eklenebilir. Ancak aktardığımız bu birkaç alıntı PJA'nın genel yaklaşımına ışık tutmaktadır. Bu satırlar, "Özgür Kadın Partisi"ni kurmuş olmakla övünenlerin –örgütsel bağımsızlıklarına rağmen– özgür olma durumundan çok uzak olduklarını, kendilerini bağımlı ve yol gösterici mesihe muhtaç gördüklerinin ifadesidir. Önderlik'in esarette olduğu şartlarda da tek dayanaklarının yine Önderlik, daha doğrusu onun açıklamaları olduğunu söylemektedirler:

"Parti Önderliğimizin esaretinden önce Önderliğin gücüne dayanan, kendi ayakları üzerine bir duruşu esas alma değil de, hep böyle bir yerlerden bekleyen, isteyen bir yaklaşımımız vardı. Önderliğin esareti ve savunmalarla birlikte bundan sonraki süreçte kadının dayanacağı bir şey kalmamıştır. Kadının güç olabileceği, kendisini özgürleştirebileceği temel bir dayanak varsa o da Önderliğimizin savunmalarıdır. Herşeyimizi oradan alıyoruz. Kadının ekmek, su kadar önemli olan savunmalara dayanarak bir yürüyüşü esas alacağına da inanıyoruz." (Özgür Politika, 5.11.01)

Burada da "Önderliğim sensiz biz hiçbirşeyiz." düşüncesi tekrarlanıyor. Bütün bunlar, PJA'lı kadınların kendi kurtuluş davalarını kendi ellerine almaları gerektiğini kavramaktan çok uzak olduklarını kanıtlamaktadır. Sözkonusu olan yine ulusal-cinsel-sınıfsal baskı ve sömürüden kurtuluş mücadelesinde bilimsel yaklaşım değil, bir kurtarıcı peşinde koşmaktır. En fedakâr, en mücadeleci kadınların kendi güçlerinin bilincinde olmaktan çok, bunun yerine "rahibelik" peşinde koşmaları gerçekten de üzücüdür. Fakat bu, kadın örgütüne, kadın hareketine tamamen çıkarcı yaklaşan PKK'nin siyasetinin bir ürünüdür.

Bu noktada PJA'lı kadınların pederşahi-feodalizmin zihniyetinden ne kadar kurtulduklarının da işareti vardır. Tanrı-ağa-paşaya tapınma "Aydınlanma çağı"na değil, feodalizm dönemine denk düşmektedir. Önce bu noktada "zihniyet devrimi" gerçekleştirilmek, her türden feodal-pederşahi zihniyetten kopmak gereklidir.

"Kadın eksenli" yeni dinler, "kurtarıcı tanrılar", idealist yaklaşımlar vb. çözüm değildir. Kadınların özgürlüğü için, maddi yaşam koşullarının değişmesi, özel mülkiyet sisteminin ortadan kaldırılması gereklidir. Bizim ideolojik politik çizgimiz ve örgütlenme hedefimiz bu doğrultudadır.

20 Aralık 2001 ✘

SONU GELMEYEN TÖRE:
Başlık parası!

Kadınları alınır-satılır bir mal derekesinde gören ve toplumdaki yerlerini de buna göre belirleyen feodal zihniyet her ne kadar yara almış ve büyük şehirlerde önemli ölçüde gerilemişse de, başlık parası ve berdel gibi feodal töreler hâlâ varlığını sürdürüyor. Bunlardan başlık parası, evlilikte kadınlara hiç söz düşmediğinin de ifadesi. Evlilik annebaba ya da aile büyüklerinin kendi aralarında pazarlıkla gerçekleştirdikleri bir eylem. Kızlarını, kimi uygun görüyorlarsa ve tabii ki kimden daha fazla başlık parası alma umudu varsa ona veriyorlar –daha doğrusu satıyorlar! Berdel ve başlık parası gibi feodal töreler kadınların horlanmışlığının, aşağılanmışlığının, bir parça eşya yerine konuluşunun en belirgin işareti. 13-14 yaşında çoğu kez hiç tanımadığı bir erkeğe ve tanımadığı bir aileye satılan bir kız... Para sayıldı diye köle gibi çalıştır! Onun yeri feodal-pederşahi aile hiyerarşisinde merdivenin en alt basamağındadır...

Gazetelerin verdiği bir habere göre Şanlıurfa-Siverek'de başlık parasının yaygınlığı konulu bir araştırma yapılmış. Bu araştırmanın sonucunda bölgede başlık parası ve takı takma törelerinin varlığını sürdürdüğü ortaya çıkmış. İlçe merkezinde başlık parası adeti azalma göstermesine rağmen yine de var; ve kırsal alanda yaygın olarak var. Başlık parası aşiretten aşirete ve kızın aşiretteki yerine göre 10 ile 15 milyar lira arasında değişiyormuş. Takılar da yine başlık parasına göre ayarlanıyormuş. Örneğin bölgede en yüksek başlık parası ve takı isteyen aşiret olan Karakeçili aşireti 10-15 milyar lira başlık ve 1 kg altın takı istiyormuş. Diğer aşiretlerin talep ettiği başlık parası ise çoğunlukla 1 ile 3 milyar lira arasında. Buna bir de altın takı ekleniyor.

Araştırmanın sonuçlarında az sayıda aşiretin başlık parası adetinden vazgeçtiği de yeralıyor. Bunlardan biri İzol aşireti. Bayırözü Köyü'nde yaşayan İzol aşireti üyeleri başlık parası adetini tamamen kaldırmış. Diğer bölgede oturan aşiret üyelerine de bu yönde baskı yapıyorlarmış.

Yapılan bu küçük çaplı araştırma feodal törelerin tamamen bertaraf edilmesi için hâlâ çok çalışılması, mücadele edilmesi gerektiğini gösteriyor. Başlık parası, berdel gibi törelere karşı mücadele komünistlerin, devrimcilerin görevidir. Çevremizde tanık olduğumuz olaylarda susmamalı, tavır koymalıyız. Salt başlık parası ve berdel gıbi açıktan feodal törelere karşı değil, genç kadınların kendilerinin seçmedikleri, sevmedikleri insanlarla evlendirilmeleri, görücü usulü evlendirilmeleri pratiğine de karşı koymak zorundayız.

Kadınları aşağılayan-horlayan tüm töreler tarihin çöplüğüne!

20 Aralık 2001 ✘

DÜZELTME

16. sayımızda yayınladığımız "PJA somutunda Kürt kadın hareketi nereye?" başlıklı yazımızın son bölümü teknik bir nedenden ötürü yayınlanmamıştır. Yayınlanmayan bölümü aşağıda yayınlıyor, bu yanlışlıktan dolayı okurlarımızdan özür diliyoruz.

stêrka bolşêwîk

"Ve örneğin Gazeteci Berjin Haki, bir konuşmasında "kitap" konusunu ortaya atıyor: "Herkesin bir kitabı var ama, Kürtler olarak bizim yoktur. Kendimize ait bir yaşam fesefemiz olmalıdır." Burada da "kitaplı dinler"e duyulan özlem dile geliyor.

Bütün bunlar PJA'nın yaratılan Önderlik kültünü daha da besleme tavrını sürdürmekte, Önderliğe bağlı olarak saptanan çizginin bir dini emir boyutunda Kürt kadınlarına benimsetilmesini kendine görev bilmektedir. Özgür Kadın Partisi iddiasıyla ortaya çıkan PJA, özgürlüğünün derecesini bu bağlamda izlediği siyasetle de göstermektedir. Örgütsel bağımsızlık herşey değildir, bir kadın örgütünün kurtuluşa götürme potansiyeline sahip olup olmadığının ölçütü değildir. İstenildiği kadar örgütsel bağımsızlığa kavuşulmuş olsun, bir "kurtarıcı"ya, bir "tanrı"ya tapınmaktan kurtulunmadığı sürece gerçek anlamda bir özgürleşme sözkonusu olamaz. Kadınların ulusal-cinsel-sınıfsal kölelikten kurtuluşu kendi mücadelelerinin ürünü olacaktır. Onların kurtarıcılara, tanrılara ya da tanrıçalara gereksinimleri yoktur."

Bolşevizmi güçlendirme kampanyasına sen de katıl!

Kuzey Kürdistan ve Türkiyeli işçi, emekçi kadın ve erkek arkadaş!

Ülkelerimizdekı tüm ezilen ve sömürülenlerin ortak düşmanı sömürgeci faşıst Türk devletini yıkma mücadelesinde Bolşevik Parti'miz 7. Kongresini başarıyla gerçekleştirerek ileriye doğru bir adım daha attı. Bolşevık Parti'mizin attığı bu adım, emperyalist barbarlığın binbir çeşidinin yaşandığı ve dünyanın her geçen gün daha büyük bir barbarlık içinde çöküşe doğru gıttiği günümüzde; emperyalist barbarlığa, ulusal baskıya ve her türlü baskı ve sömürüye son verme mücadelesinde hiç de küçümsenmeyecek önemli bir adımdır. Bolşevik Parti'miz emperyalist barbarlığa son vermek ıçin bize yol gösteriyor.

Fakat, emperyalist barbarlığa, ulusal baskıya ve sömürü sıstemine son vermek, ancak işçi ve emekçilerin, ezilen ulus ve milliyetlerin Bolşevik Partı önderliğinde kendi kurtuluşları için mücadeleye katılmasıyla mümkün olabilir.

Bu mücadeleye katılmaları için işçi ve emekçilerin, ezilen ulus ve milliyetlerden halkların kendi kurtuluşlarının kendi ellerinde olduğunu görüp kavraması gerekiyor. Fakat emekçi yığınların bilinci, burjuvazinin, yani kapitalist-emperyalıst sistemin işgali altındadır.

Bolşevik Parti'mizin işçi ve emekçilerin bilinci üzerındeki bu kapitalist-emperyalist işgali kırma, kaldırma mücadelesi senin de mücadelendir. Bu mücadelede yerini al, Bolşevik Parti'yi destekle! Bolşevik Parti'yi desteklemek, emperyalist barbarlığa, haksız ve gerici savaşlara; her türlü ulusal baskıya, sömürü sistemine, işsizliğe, yoksulluğa, açlığa, cehalete, erkek egemenliğine, doğanın talanına karşı mücadele demektir. Bolşevik Parti'yi desteklemek, sömürgeci faşıst Türk devletine karşı, devrim ıçin mücadele demektir. Halklar hapishanesi TC'nin yıkılıp ezilen Kürt ulusu ve ulusal azınlıkların ulusal baskıdan kurtulması; değişik halkların özgürlüğü için mücadele demektir Bolşevık Partı'yı desteklemek.

Bolşevik Parti'yı desteklemek, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanabileceği, ezilen mıllıyetlerin tam hak eşitliğinin sağlanacağı özgür koşulların yaratılması mücadelesini desteklemek demektir

Kuzey Kürdistanlı işçi, emekçi kadın ve erkek arkadaş!

Kuzey Kürdistan ve Türkiye coğrafyalarının merkezi birleşik partisi olan partimiz Bolşevik Parti (Kuzey Kürdıstan-Türkiye) 7. Kongresinde takındığı tavırla, bir kez daha değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin kurtuluşunun örgütü olduğunu belgelemiştir.

Bolşevik Parti'mizin 7. Kongresi, bir kez daha Kuzey Kürdistan ve Türkıye'de merkezi, birleşik bir parti çatısı altında birleşmiş iki ayrı bölgesel partinin inşasının gerekliliğinin altını çizmiştir.

Bu, somut olarak Kuzey Kürdistan'da Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'un inşasını hızlandırmak; partimizin ayrışması sürecinde atılan adımları güçlendirmek ve daha da ilerlemek demektir.

Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, TC'yi yıkma mücadelesinin tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği, ortak mücadelesiyle, faşist Türk devletini yerlebir edecek demokratik devrimle ancak mümkündür.

Bu mücadelede zafere ve kurtuluşa yürüyebilmek için Kuzey Kürdıstan'da da Bolşevik bir Parti'nin inşa edilmesi günün en acil görevidir. Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'un inşasına omuz ver, destekle!

Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'u desteklemek, sömürgeci faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'daki egemenliğine son vermek için mücadele demektir.

Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'u desteklemek, Kürt ulusunun gerçek ulusal kurtuluşu, özgürlüğü için; ezilen ulusal azınlıklara tam hak eşitliği için; her türlü ulusal baskıya son vermek için mücadele demektir.

Kısacası; Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'u desteklemek, Kuzey Kürdistan'da sürgünlere, gözaltında kayıplara, faili meçhul(belli) cinayetlere, ambargolara vb. vb. ulusal zulmün tüm biçimlerine son vermek için mücadele demektir.

Bu mücadele senin de mücadelendir, mücadelende yerini al! Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'u destekle! Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) saflarında yerini al!

Bolşevizme yaptığın her destek faşist Türk devletine vurulan bir darbedir! Bolşevızmi güçlendirme kampanyasına sen de katıl!

Kasım 2001 ✘

PARTÎYA BOLŞEWÎK (KURDİSTANA BAKUR)

OKUYUCU MEKTUPLARI

PARTİMİZİN 7. KONGRESİNİ SELAMLIYORUZ...

"Örgütlenme silahımızdır! Haydi; işçi sınıfının öncüsünü kazanmaya!" temel şiarıyla toplanıp başarıyla sonuçlandırılan 7. Kongremizi, bölgemizde yoğun bir şekilde tanıtma çalışması yürüttük.

Yaptığımız çalışmaları kısaca şöyle sıralayabiliriz:

– 7. Kongre duyurusunu bölgemizde yoğun bir şekilde dağıttık.

– 7. Kongre hakkında çıkarılan kuşlamaları yoğun bir şekilde yaptık.

– 7. Kongre hakkında afiş ve pullamaları yoğun bir şekilde yaptık.

– Çalışma alanımızda bir bölgede yazılama yaptık. "Yaşasın 7. Kongremiz", "Örgütlenme silahımızdır" sloganları yazıldı.

– 7. Kongrenin aldığı kararların daha iyi kavranması, sınıf mücadelesi içinde kullanılması için kavrama ve kavratma çalışması yürüttük.

7. Kongremiz, Bolşevizmin Kuzey Kürdistan–Türkiye'de vardığı noktayı tespit etmesinin yanısıra, bütün başarılara rağmen daha henüz işin başında olduğumuzu, daha yapılacak çok işin, yerine getirilmesi gerekli olan çok daha fazla görevin olduğunu tespit etti.

Görev; 7. Kongremizin aldığı kararların hayata geçirilmesi için çalışmak, partimizin daha da gelişip güçlenmesi için görevlere dört elle sarılmaktır.

Emperyalist barbarlığa son verme, sınıfsız, sömürüsüz yeni bir dünya yaratma mücadelesinde, tüm yoldaşlarımızı görevlere dört elle sarılmaya, bolşevizmin onurlu bayrağını daha yükseklere kaldırmaya çağırıyoruz.

Yaşasın 7. Kongremız!

Yaşasın Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)!

Bolşevizm yenecektir!

Ekim 2001

KK-T'den bir grup SB okuru ✘

Bolşevik Parti 7. Kongresi üzerine notlar!

Bolşevik Parti 7. Kongresi 2001 yılı içerisinde yapıldı. 7. Kongrede alınan siyasi kararlar Parti basınında devrimci kamuoyuna açıklandı. Ben bu yazıda kongrenin bır başka boyutunu, yoldaşlar arası ilişkileri ve kongre sürecini biraz anlatmak istiyorum.

Bolşeviklerin Parti Kongreleri genellikle yenilikleri ve değişimleri beraberinde getirir. Bu değişimlerin ne yönde olacağı da, kongreleri gerçekleştiren Bolşeviklerin savundukları siyasi çizgisinden bağımsız olarak ele alınamaz. Bolşeviklerin yaptığı kongreler ile oportünist örgütlerin yaptığı kongreler arasında nitelik olarak fark vardır. Çünkü Bolşevikler kongrelerinde daha önce söylediklerini tekrarlama yerine, yenilikleri ve değişimleri ortaya koyarak Parti çizgisini daha da ileri götürmektedirler. Oportünistlerin kongreleri ise, genelde savunulan oportünist çizgileri daha da derinleştirip geriye doğru bir adım atılmasını beraberinde getirir.

Ben (...) çalışma alanından delege seçilerek kongreye katıldım. 7. Kongrenin çalışmalarının ağırlığını örgütsel sorunlar oluşturuyordu. Kongre süresi boyunca, kongrenin başarıya ulaşması için görev bölümü yapılmıştı. Kongreye katılan her yoldaş belirli görevler üzerlenmişti. Görevleri üzerlenen tüm yoldaşlar, görevlerini en iyi bir şekılde yerine getirmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Kimıleri kongrenin mutfağını tutuyor, kimileri mutfak işleri ile uğraşıyor, kimileri temizlik yapıyordu. Spor yapmayı da unutmuyorlardı. Kimileri sabah sporu yapıyor, kimileri ise sağlıklı yaşamanın gereği olarak düzenli koşuyordu. Takımlar oluşturarak voleybol ve futbol oynamayı da ihmal etmiyorlardı. Oynanan maçlarda kıyasıya bir mücadele sürüyordu.

Bugünkü dünyamızda emperyalizm egemenliğini sürdürüyor. Hergün yaşanan gelişmeler emperyalizmin dünyayı barbarlığa doğru sürüklediğini gösteriyor. Sosyalizmin-Komünizmin ortaya çıkışından bu yana en zayıf dönemini yaşadığı bir ortamda Bolşeviklerin 7. Kongrelerini gerçekleştirmeleri komünizmin ölmediği, çökmediği ve asla çökmeyeceği, emperyalizmin tek alternatifinin sosyalizm-komünizm olduğunu bir kez daha ortaya koymaları, emperyalist dünya sistemine en iyi bir cevaptı. Kongreye katılan tüm delegeler bunun bilincindeydi. Kongre delegeleri Bolşevik olmanın, bilinçli atılan bir dizi adım sonucu gelinen nokta olduğunu biliyorlardı. Kongre delegeleri milliyetçiliğin, gericiliğin, şovenizmin, idealizmin, soytarılığın, üçkâğıtçılığın, egoizmin, köşe dönücülüğün emperyalizmin bir ürünü olduğunun bilincindeydiler. Kongre delegeleri 21. yüzyılda da insanlığın kurtuluşunun proleter dünya devrimi olduğunu ve bu yönde 7. Kongrenin alacağı kararların hayati önemde olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden de kongre delegeleri kongrenin başarısı için üzerlerine düşen görevleri yerine getiriyorlardı.

7. Kongre en başından itibaren yoldaşlık ilişkilerinin egemen olduğu bir kongre oldu. Kongreye katılan her delege, bizim yoldaşlarımızın sıradan insanlar olmadığını, onların sınıfsız, sömürüsüz, yeni bir dünya kurmak amacı ile kolkola yürüdüğünün bilincindeydi. Yoldaş olmak aynı idealler uğruna mücadele etmek anlamına gelir. Yoldaş olmak, proletaryanın safında yer alma ve proletaryanın kurtuluşu için mücadele yürütme anlamına gelir.

Yoldaşız, çünkü aynı parti içinde kenetlenerek sömürüye karşı aynı idealler uğruna mücadele yürütüyoruz. Yoldaşız, çünkü parti çalışmasının kendi özel yaşamımızdan önce geldiğini biliyoruz. Yoldaşız, çünkü 20 yıldan beri Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ve bütün dünyada Bolşevizmi hakim kılmak için küçük bir grup olarak da olsa mücadele yürütüyoruz. Önümüze koyduğumuz muazzam görevler ve hedefler var. Yoldaşlık ilişkileri akrabalık, arkadaşlık ilişkilerinden daha yüksek ve daha değerli bir ilişkidir. Çünkü kolkola yürüyen, yeni bir dünya yaratma sevdası ile mücadele eden yoldaşların kalbi, dünya işçi sınıfının ve ezilen halklarının kalbiyle birlikte atmaktadır. Yoldaşız, çünkü bir amaç birliğimiz var. Biz dünyayı değiştirme amacı ile yola çıktık. Parti içinde ve çevresinde bu amaca katkısı olan herkes bizim yoldaşımızdır. 7. Kongrede birkez daha yoldaşlık ilişkilerinin egemen olması bu yüzdendir.

Tabii ki, kongre delegeleri arasında görüş ayrılıkları da çıkıyordu. Ama onlar Bolşeviklere yaraşır bir atmosfer içerisinde tartışıyorlardı. Onların amacı, tartışması, parti çizgisini ilerletmek ve partinin gerçek sınıf partisi haline getirilmesi idi.

Kongrede kolektif yaşam yoldaşları birbirlerine daha da yakınlaştırıyordu. Partimizde kolektivizmin belirleyici olduğunu 7. Kongre birkez daha kanıtlıyordu. Kongre delegeleri, uğruna mücadele ettikleri bir dünyanın kolektif yaşamını kendi aralarında uyguluyorlardı. Ayrıcalıkların ve imtiyazların olmadığı bir kongre çalışmalarını sürdürüyordu. Seçilen her delege ve çağrılı delegeler tartışmalara katılıyor, doğru bulduğu görüşler temelinde özgürce oy kullanıyordu Bu durum ise, partinin en yüksek organı olan kongrenin çizdiği sınırlar içerisinde sorunları yoldaşça tartışıp çözüme kavuşturma olanağını veriyordu.

Zaman akıp gitmişti. Kongre çalışmaları sona ermişti. Kongrenin başarılı bir şekilde çalışmalarını sona erdirmesi tüm yoldaşları sevindiriyordu. Her yoldaşın gözlerindeki bu sevinci görmek mümkündü. Kuşkusuz kongrenin çalışmalarını başarılı bir şekilde sona erdirmesinde tüm yoldaşların katkısı vardı. Kongre delegeleri alınan kararları pratiğe geçirmek için çalışma alanlarına döneceklerdi. 7. Kongre partinin önüne onurlu ve yüce görevler koymuştu Bu görevlerin yerine getirilmesi ve partinin gerçek sınıf partisi haline gelmesi için çalışacaklardı Sevinçleri bu yüzdendi. Diğer taraftan üzüntüleri de vardı. 7. Kongreye değişik çalışma alanlarından yoldaşlar katılmıştı. Kongre süresi boyunca tüm yoldaşlar birbirleri ile kaynaşmış ve kollektif bir yaşam sürmüşlerdi. Birbirlerinden ayrılmaları, ayrı çalışma alanlarına gitmeleri üzüyordu onları. Diğer yandan 7. Kongrenin görevini başarıyla tamamlaması bu üzüntüyü unutturuyordu.

Kongre sona ermişti. Artık vedalaşma zamanı gelmişti. Ayrılan yoldaşlar birbirlerine sarılıyor, mücadelede başarılar terimini kullanıyorlardı. Çünkü kimi yoldaşlar uzun bir süre birbirlerini göremeyeceklerdi. Ama önemli olan Parti çalışması idi. Partinin çizgisinin hayata geçirilmesi ve gelecek kongreye kadar çalışmanın daha da ilerletilmesi amaçlanıyordu.

Bir kongre daha sona ermişti. 7. Kongrenin daha da yükseklere kaldırdığı Bolşevizm bayrağı, bizlerin önüne onurlu görevler koymuştur. Şimdiye kadar olduğu gibi, bundan böyle de bu görevleri çözmek bizlerin elindedir.

Bolşevizm er ya da geç zafer kazanacaktır. Yeter ki, biz onun çizgisini pratikte uygulayalım! Yeter ki, 7. Kongrede daha da ilerletilen Bolşevik çizgimizi özümseyelim ve ona hayat verelim! Yeter ki bizler Bolşevizmin yılmaz savaşçıları olalım, Bolşevik insanlar gibi yaşamayı, davranmayı ve savaşmayı becerelim!

7. Kongrenin yükselttiği Bolşevizm bayrağına sarılalım!

Yaşasın Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)!

Bolşevizm yenecektir!

Ekim 2001

Kongreye katılan bir delege... ✘

Faşist Türk devleti "barış" istemiyor!

"PKK'nin akan kanın durması ve barış sürecinin gelişmesi için 1 Eylül 1998'de ilan ettiği tek taraflı ateşkesin üzerinden 3 yıl geçti. PKK bu süreçten sonra barışın gelişmesi için silahlı güçlerini de Türkiye dışına çekti, ancak devlet demokratikleşme ve Kürt sorununu çözme noktasında bir türlü adım atmadı." (25-31 Ağustos 2001, Yedinci Gündem, sayı 10. Yazı içinde aktarılan alıntılar bu gazetedendir.)

Bu satırlar Özgür Yılmaz'a aittir. "PKK yetkililerinden Cemil Bayık" ile yaptığı söyleşinin girişinde Özgür Yılmaz bunları söylüyor.

Özgür Yılmaz'ın vurguladığı gibi; PKK'nın tek taraflı ilan ettiği ateşkes 3 yıldır sürüyor. PKK tek taraflı silahlı mücadeleyi durdurarak silahlı güçlerini Kuzey Kürdistan-Türkiye dışına çekti. PKK'nin attığı bu "samimi" adımlara karşılık, faşist devletin Kürt sorunu ve PKK bağlamında tavrı değişmemiştir. "Resmi Kürt politikası, yani inkâr ve imha siyaseti değişmemiş"tir.

Mesela HADEP'in 1 Eylül'de Ankara'da yapmak istediği "barış mitingi" yasaklandı. Başta Amed olmak üzere, İstanbul, Adana, Mersin gibi şehirlerden mitinge katılmak isteyen Kürt emekçileri coplanarak gözaltına alınarak mitinge gitmeleri engellendi.

Faşist Türk devleti Kürt emekçilerinin "barış" istemine copla, gözaltına almayla, abluka ve faşist terörle cevap verdi. 1 Eylül 2001, devletin resmi tavrının değişmediğini bir kez daha gösterdi. PKK'nin, adına barış dediği, gerçekte devletle barışma-anlaşma siyasetine, devlet inkâr ve imha ile cevap veriyor. PKK devletle barışmada, devlet ise imhada ısrar ediyor. Bu çelişki PKK tarafından da görülmüyor değil.

"Partimizin çözüme yönelik oldukça samimi ve sorumlu davranarak attığı bu adıma karşı 9 Ekim'de önderliğimize karşı geliştirdikleri uluslararası komplo ile cevap vermişlerdir. Ve 15 Şubat'ta önderliğimizin esaretiyle yeni bir aşamaya vardırılan bu komplo günümüzde de çeşitli biçimlerde devam ettirilmek istenmektedir. Uzatılan anlamlı barış eline komployla cevap verilmesi, tarafların savaş ve barış karşısındaki konumlarını anlatmaya yeterlidir."

"Uzatılan barış eline komployla cevap verilmesi"nden çıkarılması gereken sonuç nedir? Adına barış denilen gerçekte devletle anlaşma siyaseti olan bu istemden vazgeçmek. Kürt ulusunun sahip olması gereken hakları almak için devrim mücadelesini yükseltmek. Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de faşist devlete karşı halkların ortak devrimini örgütlemek için, bir cephede birleşmek, örgütlenmek, devrim için savaşımı sürdürmek.

PKK bu sonucu çıkarmıyor.

"Geride bıraktığımız üç yıl içinde yaşanan gelişmeler, partimizin doğruluğunu, haklılığını ve çözüm gücünü bir kez daha kanıtlamıştır."

"Barışçıl çözüm, barış içinde birarada kardeşçe ve özgür yaşam ciddi bir seçenek haline getirildi. Bu doğrultuda yeni oluşumlar ve hareketler şekillenmeye başlıyor."

"Türkiye şu veya bu biçimde ama, 'olmazsa olmaz' tarzında bir değişim ve dönüşüm sürecine girmiştir. Resmi Kürt politikası, yani inkar ve imha siyaseti değişmemiş de olsa tabanda olumlu dalgalanmalar yaratılmıştır."

Cemil Bayık; PKK'nin uzattığı barış elini devlet tutmamış olmakla birlikte olumlu gelişmelerden bahsetmekte, "barış" siyasetinin sürdürülmesini istemektedir.

Savaşma alternatifi ancak ısrarlı barışma siyasetine rağmen, devlet tavrını değiştirmezse, gündeme getirileceğinden dem vuruluyor. Bu da mücadeleyi sürdürmenin doğru bir aracı olarak değil, devleti "barış masasına" getirmek için koz olarak kullanılmaktadır.

"Eğer partimizin tüm sorumlu ve samimi çabalarına rağmen bu süreç gelişmez, Kürt sorunu bir çözüme gitmez ve savaş tekrar bir seçenek olarak ortaya çıkarsa, bunun sorumlusu Türk devleti olacaktır. Savaş bizim için bir zorunluluk, Türk devleti için akılsızca bir seçenek olacaktır. Biz tercihimizi barıştan yana yaptık ve bu seçeneği kendi mücadelemizle yarattık."

PKK'nin "sorumlu ve samimi çabaları"nın son sınırı nedir? PKK daha ne gibi çabalar gösterecek? Bu sorulara Cemil Bayık ile yapılan söyleşide tavır yoktur

"PKK savaşı durdurarak barış sürecini başlattı. Ancak devlet yapması gerekeni yapmadı, yapmıyor. Eğer devlet halk için, halka hizmet temelinde varsa, o zaman Türk devleti öncelikle barış ve demokrasiyi Türk halkına layık görmelidir. Kürdü inkar, imha siyasetinden vazgeçerek, gerekli demokratik, siyasal yasal düzenlemeleri yaparak Kürt sorununun çözümü yönünde adım atmalıdır."

Türk devleti halk için, halka hizmet için kurulan bir devlet değildir. Türk devleti sınıflı, kapitalist toplumlardaki her devlet gibi sömürücü sınıfların çıkarlarını korumak için varolan bir devlettir. Türk devleti halka hizmetin değil, halka baskının bir aracıdır

Faşist devlet PKK'nin istediği gibi PKK ile anlaşırsa, bununla ne gerçek barış olur, ne de Kürt sorunu gerçekte çözülür. Kürt sorununun, daha doğrusu Kürt ulusal sorununun gerçek çözümü için tek doğru yol; Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan tüm ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin tek bir cephede birleşmeleri ve faşist devletin devrimle yıkılmasıdır.

Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) sorunun için mücadele ediyor. Her sınıf bilinçli işçi ve emekçinin yanı, Kuzey Kürdistan'da tek alternatif olan Bolşevizmin saflarında örgütlenmek olmalıdır

24 Eylül 2001

...'den bir Stêrka Bolşewîk okuru ✘

JI ALÊKSANDROPOL STAVROPOLÊ

Lı Alêksandropol esker pêl dıdın. Lı meydanê, lı istasyonê, kom, kom dıçûn û dıhatın.

Hın tırêna esker dıbırın enıyê, û hıneka ji, jê vedıgerandın. Ewên jı cebhê hati, lı ıstasyon bı deng û tevdanên xwe, qıyamet radıkır, mitinga pêktanin, şandıyar rêdıkırın. Yekineyên dın ku dıçûn enıyê, sıwarı tırêna dıbûn bı gotınên "Mal...", bı rê dıketın û dı tarıyê de wında dıbûn.

"Herın, eni êdi qe..." Vasıya, eskeri bolşevik ku mın dı hatına xwe de lı Aleksendropol, naskırıbû bı kêfxweşi, dı nav dıranên xwe re fikand. Xwe avête tırêna ku dıkete istasıyonê, xwe pê gırt û gote mın: "Şamıl were, xwe bavêjıyê!...

Dı mezeloka tırenê de mın cıyê xwe çêkır.

Ber bı Tıflisê ve em bı rê ketın.

Çend roja, lı Tıflis, me ne dızani em çı bıkın? Dıhate gotın ku lı rê, tırên dısekınandın. Xelk talan dıkırın, çek dıstandın û dıkuştın. Rewş endişenak bû. Dıgotın ku lı nêziki Ganca, tırênek perçe kırıbûn, heçi tê de bûn çekê wan hatıbû standın, û tu kes ne dızani ew bırıbûn kû? Mıdirê ıstasyon ne dıhışt ku esker bı rê kevın. Jı nışkave, hate gotın ku jı bo bêçek û rêkırına enıyê eskerên ku lı Tıflis bûn, Kozak bıanıyana...

Esker xwe tev da. Mitingek dani, da ku bızanın lı gora vê xeberê, ewê çı bıkın? Çekên xwe bıdın wan an xwe lı ber wan bıgırın?.. Vasıya dıçû dıhat û bı çend eskera re pıstepıst dıkır.

– Şamıl! Ewi dawıyê bani mın kır.

Ez nêziki wi bûm.

– Gelo tu rıya Vıladikokaz dınasi?

Gi lı dora mın kom bûbûn.

– Belê, ez dızanım. Mın vegerandê. Dıgel vê yekê tu cara bı peyati, ez ne çûbûm Viladikokaz.

Me da rê. Panzde rojan em lı çıya man, dawıyê, dı meha çırıya pêşin de em gıhaştın Vıladikokaz.

Lı vır bı xwe, tu nızam tune bû. Esker, bı tımami tıren zeft dıkırın û dıçûn Rûsıya. Hevalên mın xıstın serê mın ku ez ji bı wan re herım Stavropol. Lı Vıladikokaz ji Hıkumeta Mıweqet hebû, û mın lı wê tu kes nas ne dıkır. Mın dılê xwe kır ku ez herım cıyên dûrtır, Rûsıya, xebatgeha Bolşevika...

Bı vı awayi, em gıhan Stavropol. Roja dıtır, ez çûm lı hevalên xwe yên partıyê bıgerım. Rojeke tımam, mın her derê bajêr nas kır, bêi ku rasti tu nasê xwe bêm.

Ez vegerıyam ıstasyonê. Lı nav bajêr, bêdengi hıkım ferma bû. Bı Vasıya re, dûr û dırêj, lı ser rewşa xwe, me axaft. Dı dawıyê de, me qerar da ku em hıneki bısekının. Da ku em jı nêza nemırın, me ji xwe re hemalti dıkır.

Ûsa, me çend roj derbas kırın.

Carekê, lı ıstasyonê ez lı şıxul dıgerıyam, Rêwıyek lı wê rûnışti bû, û lı ber lıngên wi ji, çend çente hebûn. Mın xwe nêziki wi kır:

– Hem welat, belki tu hewcedarê arıkarıyê yi? Mın gotê û çenteyên wi nişan danê. Ewi, jı ser serê mın heya lıngên mın lı mın nêri:

– Gelek baş e, arikarıya mın bıke, ezê heqê te bıdım. Ewi lı mın vegerand.

Mın çente danin mılê xwe û em çûn mala wi ku jıstasyonê gelek dûr bû.

Çente pır gıran bûn, û yek jı wan dı pışta mın re hate xwar.

Tırsiyayi ez sekınim. Ewi şaş lı mın nêri: "Mın efû bıke heval! Ez ji sınga xwe brindar ım; jı lewre mın ne dıkari arikarıye te bıkım."

"Jı mın re heval, got." Ez fıkırım û mın çente disa hılgırtın û em dı rıya xwe re çûn.

Gava em gıhaştın mala wi, ewi heqê mın û çay û nan dan mın û jı kû dıhatım jı mın pırsi. Mın baweriya xwe pê ani û çiroka rev û hatına xwe jê re go.

– Ne xwe tû bolşevik i? Ewi jı mın pırsi.

– Belê...

– Kaxıtên te hene?

– Çı kaxıt?

– Şehadetname yan pırseke borinê.

– Na...

– Ûsa nabe.. Lê, bınêr mın, ezê jı te re tışteki bınivisım; here vê adresa ha, ewê te qebûl bıkın...

Mın karta wi gırt û bı dılşahi ez çûm ku lı Vasıya, bıgerım.

Roja dıtır em ketın Ordıya Sor. Fermendarê me Miralay Şpak bû..

ŞERÊ HUNDIR

Dı sala 1918 de, mıfraza me, dı mıntıqeya Salisk de, Şerê çeteyên Rûsên Spi, dıkır.

Gava mıfraza me gırêdayi alaya yekemin a Stavropolê kırın, hevalê mın Vasıya, dı vegırtına Batayısk de, hate kuştın. Pıştıre, dı mıntıqeya Tasaristen de, me bı Rûsên Spi re lıhevxıstın; û dı dawıyê de, em çûn ku Stavropol jı cembera Kozakan xılas bıkın.

Her weki, jı leşgergeha wi, jı enıyên dın re qıwet rêdıkırın, rewşa Stavropolê roj bı roj, dijwartır dıbû. Çeteyên Spi lı dora bajêr xuya kır, û ordıyên Spi xwe kar kır ku êrişi bajêr bıkın. General Şkûro, enıya me qelaşt û hate me. Pıştı şerên xwinrêj, bajar kete destê dıjmın. Me xwe kışande gundê Tataroskayê û jı wê ji, bı ber êrişekê, me xwest ku em bajêr disa bêxın destê xwe. Du cara, em gıhaştın nav bajêr lê her du cara ji em bı şûnda vegerandın.

Dı van lıhevxıstınan de, yek jı fermendarên me yên mêrtır û hêjatır, heval Şpak hate kuştın.

Jı gundê Tataroskyê, me xwe kışande ser Nevimoskaya. Dı van şeran de, jı bo êrişa Stavropolê lı ber çemê Mariç, bergeheke nû hate danin. Bı mefrezeyên pıçûk, me avêt ser bajêr, lê, lı Medevêdka em bı şûnda hatın êxıstın. Lı wê, nexweşıya tıfûs ez avêtım erdê. Bı bırındaran ra ez bırım Pıyatigrosk û jı wê Vıladikokaz.

Lı wê ji, bı nexweşıya (Paratifoid), ez disa ketım nav nıvina. Ez hêdi, hêdi dıhatım ser xwe. Tıfûs, û Paratifoid, ez yekcar jı qıwet xıstıbûm û xwarına xestexanê ji ne dıhate xwarın. Hıngê, Çeteyên Ûrisên Spi, dest bı êrişi kır. Rojekê, me dengê topa bıhist; xestexane, wek ku miroyekê fûri...

– Rûsên Spi... Rûsên Spi... Ev pırs lı dora me, jı devê her kesi derdıketın. Ên ku dıkarın jı pıya bısekının, lez dıdan xwe ku jı xestexanê derkevın.

Lı cem mın Kozakek jı Kûbanê hebû; rabû ser xwe û cılê xwe xwest.

– Tu dıçi? Mın jê pırsi

– Herê

– Kû da?

– Xwe bıgehınım ordıya xwe.

– Lê, ka bınêr! Tu bı zor xwe lı ser pıya dıgırı...

– Xem nake, li derve, ezê xurt bıbım. Ma tu dıxwazi ez lıvır bımınım da ku Rûsên Spi bên û mın bıdın ber xençera?

Kozakê me jı xestexanê derket. Mın ji dıl kır ku ez herım, lê, ez ewqas sıst bûm ku bê arikarıya tu kesi, mın ne dıkarari lı odeya xestexanê bıxwe bımeşım.

"Çıqa jımın bê, ezê xwe zû, zû, rahet bıkım!"

Ev xwestın dı mın de ewqas xurt bû ku, yek dıkare bêjê, ewê dı çend rojan de ez bı qıwet kırım. Dı nav odê de, ez êdi bı tena xwe dımeşıyam, nêzıki pencereya dıbûm û guhê xwe dıda dengê tıfınga. Şer êdi, lı nav bajêr çêdıbû Rojekê, serê sıbê me bıhist ku Rûsên Spi ketıne nav bajêr û ew gırtıne.

Pıştı çend saetan, Kozak hatın xestexanê; lı Kozakên komunist û lı Drûjana xwe dıgerıyan; gava yek jı wan dıditın ew dı ci de dıbırın hewşê û ew dıdan ber tıfınga.

Serê mınê rût û rıha mın a lı xestexanê dıjêj bûyi, şık xıste dılê wan ku ez cuhi, me.

– Tu cuhi yi! Dıgotın mın, her du mılên mın dıgırtın û ez dıhejandım.

– Na, ez kurd ım.

– Tu derewa dıki û ev?.. Berde!.. Bınêrın.. Bı zor derpıyê mın daxıstın. Mın dıgote wan ku ez mısılman ım û ku... Şewata derbekê qemçi, gotınên mın dan bırin. Ez avêtım erdê û bı kulma bı mın ketin. Dı vê gavê de, Sertebib xwe gıhande hawara mın. Lı ser mılên wi nişanên zabıta hebûn:

– Ev çı ye? Çı dıkın? Ewi qir kıre kozakan,

– Ez beni, em hêsaba cuhiyeki dıbının...

– Kê gote we ku ew cuhi ye?..

– Cuhi bı xwe ye. Ez beni.. Lıvır, temaşe bıke!?.

– Ev kurd e, mısılman e.. Wi dı ci de berdın!..

Kozaka, şaş bûyi, ez berdam; lê ne bı dılê wan bû. Gava derdıketın qir kırın mın:

– Emê disa bêne te, tu jı destê me nafılıti...

Wê şevê, jı derba keti, mest û helak, mın jı nexweşnêr hêvi kır ku jı mın re cıleki peyda bıke. Ên hevalên me yên mıri, gış lı wê bûn. Pirê jı mın re pantalonek qetıyayi û çakêtek anin. Ber bı sıbê mın xestexane berda, û lı derve, raste ermeniyên mıhacır hatım ku bı min gelek şa bûn, Yek jı wan, Xaço, nasekê me yê kevın bû.

Lı bajêr, talan û vegırtına xanıyan bê perwa dom dıkır. Xwe veşartın dijwar û bı xeter bû. Xwedıyên xanıyan jı bo nefsa xwe dılerızin. Tu kes ne dıkari gazına jı wan bıke, jı ber ku lı kuçan, lı ber derıyan, komunist, eskerên Ordıya Sor, û herçi kesên ku ew vedışartın, dıdan ber tıfınga an bıdarve dıkırın. Lı nav bajêr ger bı xwe, bı xeter bû; eger hema, kêfa kozakeki serxweş bı rûyê yeki ne hata, dı ci de, şeş derba xwe derdıxıst û ew dı serê wi de vala dıkır.

Dawıyê, jına Xaço, derketına mın jı mal mınasıptır di. Êvarekê, Xaço jı mın re nan û kartol dan û ez bı rê kerım. Bı şevê, ez jı bajêr derketım; armanca mın ew bû ku dı enıya rûsên Spi re derbaz bım û xwe bıgehınım Sora. Pıştı çend rojan ez gıhaştım gundê Qizler. Mın ne pere ne ji nan hebû.

Ermenıyeki dewlemend ez bırım cem xwe ku ez jê ra bexçevanıyê bıkım.

Dıgotın ku dı van rojan de, Sora dı nav qamişa da xwe dabûn xuya kırın. Bı kêfxweşi, mın guh dıda van xebera, û, jı bın de ji mın xwe pêktani ku ez dom bı rıya xwe bıkım. Pıştı çend rojan, fır-

seteke xweş kete destê mın.

Carekê, çend zabıtên serxweş hatıbûn bexçeyê me. Efendıyê mın jı wan tırsıyayi, jı wan ra xwarın, vexwarın jın anin û sefahet destpê kır. Heta sıbê, heya bêhiş ketın, vexwarın. Hınek jı wan, mest bûyi, lı bexçê, lı bın sıtêra raketın.

Wê şevê, xew qet ne ket çavên mın û seyra sefaheta wan a kırêt kır. Gava gış serxweş ketın mın xıste eqlê xwe ku ez çekên wan bıdızım û xwe bavêjim nav qemişa. Du tıfıngên Kozaka, lı ber masê avêti bûn, lê, rext lı raketıyan bûn. Mın bêhna xwe gırt û çar lepıka, xwe gıhande Kozakeki, rextê wi bırı, tıfıng gırt û jı wê revıyam. Mıdeteke dırêj , bêi ku rasti hevalên xwe yên Sor bêm ez dı nav qamişa de geriyam.

Jı teab keti, mın xwe dırêj kır ku hıneki bêhna xwe bıstinım.

Hındık ma bû ku ez dı xew da herım, çend zılama xwe avêtın mın û dı nav mılên xwe de ez gıvaştım. Mın zor da xwe ku jı destê wan bıfılıtım, lê ez xurt gırtıbûm û lı berikên mın dıgeriyan. Mın baş lı rûyê wan nêri û jı nışkave, kenekê ez gırtım... Ne xwe, ew bûn... Fedaıyên me yên sor bı xwe bûn...

Gava zanin ez ki me, ez bırım mıfrezeya canbêzara. Lı çıyan, lı dar û devıyan me xwe dıveşart û me davêt ser tırênên çek û posatşer, û yekineyên pıçûk ên Rûsên Spi. Me rıya eskerên Jeneral Dratsenko ên şıkesti dıgırt û gelek xısar dıdan ordıya Şkûro ya par û mar bûyi. Dı van roja da, Ordıya Sor ji, eskerên Jeneral Denınkın, jı Xarkof derdıkırın.

Dı bıhara sala 1920 de, lı Georgivıyesk, me xwe gıhande Ordıya Sor.

Lı Qefqasıyaya Bakur, dijmınên Sewreya Sor, şıkestıbûn û hemû enıyên şer jı wan pak bûbûn. Em, şerevan bı xwe, çûn enıyeke nû, enıya ava û sazkırına abûrıya (iqtisadiyat) Qefqasıya ya hılweşıyayi.

VEGER

Salên Şerê Hındur, jı bo mıdeteke dırêj, jı Kurdıstan, jı welatê mın ez bı dûr xıstıbûm. Dı Sıbata Sala 1924 de, partıya me ez rêkırım Ermenıstanê da ku lı wê, dı nav Kurda da bıxebıtım. Komiteya Navçe (Lıcne Merkezi) ya partıya Komunista Ermenıstanê, ez tayın kırım ku bı işên (Eqelıyatên Qewmi) mijûl bıbım. Jı wê rojê de, rûpela jıyına mın a nû despêkır. Mın xwe xıst şerê xwinmijên mıletê Kurd: şerê axa, teşnaq û bega, da ku lı şûna wan, lı warên koçer, û lı gundan, sovietên gundi, emele û fabrika, pêkbınım.

Bı dılxweşıyeke mezın, mın çıya, û çêreyên welatê xwe ditın, cıyên ku dı pıçûkahıya xwe de, mın bı bav û brayên xwe re kerıyên xelkê çêrandıbûn.

Mij, hın bı hın stûrtır û bı xoftır dibû û serê Axri yê bı ewır, jı mın vedişart. "Dê û bavên mın, hın sax ın, gelo?" Dı dılê xwe de mın jı xwe dıpırsi, û hêdi, hêdi, nêziki çıyayên gundê xwe yên kesk dıbûm.

Va ne, holıkên me, yên dı erdê de temırı! Le çı qewımıye? Gundên kurdan gış vala bûn. Deri û pencereyên xanıyan vekırı bûn... Çı bı gundıya hatıbû?.. Xelil lı ku yê?.. Bavo, Yadê?.. Ez daketım newalê. Dı çemê şile re ku sinorên gundên Ermeni û Kurd pêk tine, derbazbûm û lı ber xanıyê pêşin sekınım. Ermenıyeki porspi, dı bistaneki de erd dıkola.

– Heval! Mın gotê, kurd lı kû ne?

Ewi, çavên xwe yên nıv kor rakırın ser mın, bı mılê xwe xweydana xwe paqij kır:

– Gelo tu nızani? Ewi bı bê baweri, vegerande mın û disa zıvırı şıxulê xwe.

– Guh bıde mın, mın gotê û jı hesp hatım xwar. Bêje mın, dıya mın, bavê mın Şemo, lı ku ne?

– Şemo? Ma tu nuhati yi?

– Belê.

– Ew gış çûne... Kalo destê xwe dırêji çıyan kır.

– Ku da?

– Ser çıyayê Alagozê

– Alagozê? Jı mêjve?

– Belê, jı mêjve. Here lı wan deran bıgere...

Pıştıre, kalo, pışta xwe, bı awaki welê da mın, mın fehım kır ku êdi tu gotınên wi ne mabûn.

Pışti jı mal der ketına mın bı çend rojan, hıkım ketıbû deste partıya Taşnaq. Ev partıya ermenıyên dewlemend, a dijmınên sewrê, û ya dijmınên hıqûqnasên gundi û xebatkeran bû. Armanca wê ev bû: Pêkanina Ermenıstanekê jı deryakê heya derya dın ango jı derya Reş heya Derya Spi. Jı bo bı ci anina vê armancê, ewê qelandına kurdên Ermenıstanê danıbû ber xwe; da ku bı tımami paşıya xwe jı wan pak bıke û pıştıre bı hemû qıwetên xwe bavêje ser Kurdıstana Tırkıyê.

Jı lewre, nihu mın gund vala dıditın û ezab û işkenceyên xebatker û feqirên kurd, dıhatın ber çavên mın. Kurdên ku mın lı bakurê Qefqasıyê, dibûn, jı mın re qala zılma Taşnaqan kırıbûn.

Çeteyên Taşnaq, bı çekên ku Ordıya Qeyser lı Ermenıstanê hıştıbûn, gundên kurd û tırkmen, talan û wêran dıkırın.

Lê, eşirên ku, wek Sıpki, Heseni û Zurki, serekên wan hıkmê partıya Taşnaq qebûl kırıbûn, lı cıyê xwe mabûn. Mezınên wan rıtbe û nişan standıbûn. Hınek jı wan bûbûn efser (zabıt). Van axa û bega,

ji Taşnaqa re eskerên kurd pêk anibûn, û pê, bi hevaltiya Taşnaqa, feqir û xebatker diqelandin. Li ser her mifrezekê kurd, Taşnaqa yek ji zilamên xwe yên mixlis datanin. Li miqabilê vê arikariyê, begên Kurd ji nuve, sixreyên derebegitiyê danibûn; heta, ewên ku di zemanê Qeyser de bi xwe hatibûn rakirin ji. Xebatker, êdi ji taqet diketin, Taşnaq, mawzer di dest de di bin emrên Ximpabêt (serekên çete) ên xwe, li gora dilê xwe, dikuştin, talan dikirin, dişewitandin, xelk didan ber xwençera. Tu kesi ne dikari serê xwe li ber wan rake. Serekê eşira Zurki, Cangir axa, bûbû serfermendarê qiwetên kurdi û, ritbeya serheng (mirelay) standibû. Ûsif beg Teymurof ji, di civatmileta Taşnaqan de neminende bû.

Beg har bûbûn. Kê bi emrê wan ne dikir, heya bikeve ber mirinê, dihate lêxistin; milk û pez û dewarê wi jê dihatin standin. Ji bo Ordiya Taşnaq, bêşên bilind hatibûn avêtin ser xelkê, dewar û zadên wan, bê hisab û kitab, dihatin zeft kirin. Lê para şêr, disa di destê began de dima.

Egid beg Teymurof, ji aliyê Taşnaqan, serekê polis tayin bûbû: bi zilm û bi bê wicdani, mala xelkê dişewitand û eşira Şerqi tani helakê. Her weki, Şerqiyan êdi ne dikarin hikma Taşnaqan hilgirin, li deşta Serdar-Abad isyan kiribûn û danina hikma Sovietan xwestibûn. Ji bo şerê wan, Taşnaqa li bin fermendariya Garo Sasoni, ordiya xwe rêkiribûn. Eşira Şerqi ya piçûk, bê çek û bê arikar ne dikari li ber alayên Taşnaq ên heya diranên xwe çek kiri, xwe pir bigire. Isyana wan ne çû seri, û rebena ji destê Taşnaqan, işkenceyên li tû deran ne dididi kişandin; her tiştê wan hate hilweşandin û ew bi xwe di xwina xwe de hatin xeriqandin...

Çend rojan, bi ûmida peydakirina dê û bavê xwe, ez gund bi gund geriyam, lê, tu kesi ne dikari min li ser wan ageh bike. Her weki kurd girêdayi adetên xwe bûn, gava min, behsa wan dikir, serê xwe xwar dikirin û bê deng diman.

Hingê, min zani ku felaketek hatiye serê dê û bavê min. Min berê xwe da Alagozê, cem kurdên koçer. Di niqtekê de min bi xwe re jendirmeyek bir û êvara roja ditir, hêdi, hêdi, di şiveriyeke teng re, em digihaştin çiyê. Hespên me di kaşa çiyê re, bihn çikandi, bi rê ve diçûn.

Bisteke di em ketin merceke piçûk. Li vê, li vê ber bi geliyê ve, konên reş hatibûn danin. Li ber koneki, kurd kom bûbûn; em li cem wan sekinin û ji wan hêvi kir ku konê Sereka Sovyeta şani me bidin. Giş li hev nêrin û destê xwe dirêji deştê kirin:

– Sovyet li wê ne, cem me, li vir, hin axa û şêx in.

– Ev çêre, ya kijan eşirê ye? Min pirsi.

– Ya eşira Heseni ye.

– Serek ki ye ?

– Elixan beg Teymurof; yeki ji wan got. Û serekê çêre ji Şêx Silêyman e. Tu bêfeyde pirsa sovyetan diki. Piştire koneki mezin û zengin şani min da û bi ser de ajot: Mistefa beg Teymurof hatiye; ew hez nake ku kurda behsa sovyetan bikin.

Zilameki bejin kin, ji kon derket û ber bi me ve hat. Ji kemera wi ya ziv xencerek daleqandi bû. Di destê wi de, qemçiyeke bi qebda zêrin hebû. Kurdan, li ber wi xwe heya erdê tewandin.

– Çi dixwazin? Bi rûsi, ewi ji me pirsi.

– İşê me bi serekê soviyetê re heye, bi nermi, min vegerandê.

Mistefa beg keni:

– Serekê eşir pismamê min e, û mala wi, ha li wê ye! Ewi gote me û bi destê xwe newalek, di mija êwareê de niv xuya, şani me da.

– Sipas, min gotê û hespê xwe dirêji konê pismamê wi kir.

Li ber devê newal, bi tenê bi kevir dora wan girti, konên kurdên feqir hebûn. Li ber deriyê yeki ji wan, jinikeke bejin bilind û porspi, disekini. Min silav lê kir; rû û dengê wê tiştek ji zarotiya min a dûrketi, ani bira min.

Min bala xwe dayê:

– Xaltka Parê! Min qir kirê û ji hesp hatim xwar. Ew, tirsiyayi xwe bi şûn de da.

– Ez Ereb im, Ereb Şemo, Ez nayêm bira te, Xaltka Parê?

– Na, tu ne Ereb i, tu bê simbêl i, te rûyê xwe kur kiriye! Ewê bi hişki gote min.

Hingê hate bira min ku li cem kurda, kurkirina Simbêl guneheke mezin bû.

Min gelek xwe westand da ku baweriya wê binim ku ez Ereb Şemoyê şivan bi xwe bûm, ku pir caran, ewê ez ji destê bavê min derêxistibûm, gava, ewi dikir ku li min xe. Ser van gotinan, êdi, tu şikên wê ne mabûn û bi kenekê dilxweşiyê ez ezimandim mala xwe. Em ketin konê wê yê disa weke berê perişan Di ci de, Xaltke Parê, xwe da xebatê da ku ji me re xwarinekê pêk bine.

– Ereb, çi hatiye serê te? Muyên spi ketine porê te... Û destê xwe li ser serê min gerand.

Min hingê behsa Rûsyaya Sovyeti û şerê hundir kir, û ji vi bi şûnda, kurd êdi çawa wê bijin, gotê. Bi şev dereng, Gelo, mêrê Xaltka Parê hate mal. Ewi, ji sibê heya wê demê, şixulê begê xwe dikir. Gava bihist ku ez kurê Şemo me, bi kêfxweşi silav li min kir û rûnişt. Dûm û dirêj, li ser kurda me ji xwe re axaft.

Çar sal bûn ku nizama sovyeti, li Ermenistanê hatibû danin,lê gundi û koçerên kurd, disa wek

berê, bı ısûla eşirti dijin, lı ser wan disa, axa an kurên wan hıkım dıkır. Hin, meclısên eşraf û dewlemendan hebûn, û şêxa jı jı alıyê xwe gundi û rencberên kurd bı navê din tazi dıkırın. Isûlên ıstısmara kurda weke berê dıman, bı tenê rengê wan guhırı bûn. Nıhu, axa û beg , şûna ku rast bı rast bı deste xwe, xelkê bıêşının û malên wan bıxwın, şêx dıdan pêşıya xwe.

Perçeyên erd, çêre û zozanên baştır, dı destê beg û gundıyên dewlemend de bûn.

Û yên ku bı kêrı tu tıştı ne dıhatın, jı gundıyên feqir, rencber û belengazan re hatıbûn hıştın. Kerıyên bega, bı sedan ve serı, jı bêşa mıaf bûn, jı ber ku xwedıyên wan lı ser hıkım bûn. Edalet jı bı awayê berê, disa bı destê began dıhate bı cı anin. Dı nav eşirê de, jı bo neheqi û mıxalefetekê, axa û bega pez an pere dıstandın, bê şik ku jı bo xwe, lê ne jı bo yên zıyan dıtı.

Xelk hin xûki dıdan beg û axan; lê nıhu jê re (reeû) dıgotın. Zılamên bega ên xas hebûn, ku xweş têrı kırı, lı her derê, pesnê begên xwe dıdan û ew parazkerên feqiran, dıdan zanin. Gava Neminendeki sovyeti dıhate wê derê, ev xulam dıçûn pêşıya wı û lı sınga xwe dıxıstın û qir dıkırın ku dınav eşirê de hıkım gelek baş e, û feqir jı her tada û neheqıyê hatıne parastın. Kurda cıyên qemçıyên bega xweş tanin bira xwe lê ne dıwêrin rastıyê bıbêjın neminendeyên Soviyetan. Jı çirokên Gelo, yekı xweş hıs dıkır ku ev kurdên perişan lı rıyekê dıgerıyan ku jı bın zılmê xılas bıbın. Gava, Gelo bihist ku ez jı Erivanê hatıbûm rêkırın da ku kurdên fexir bıgehinım hev, erd û çêre jı destê bega û axa bıstınım û wan jı yên mıhtac re par bıkım, bı tırs gote mın:

– Ereb, beg û axa dewlemend û xurt in, lê, em bı xwe?.. Û Gelo çavên xwe lı konê xwe yê rût gerandın.

– Dıvê arikarıya Hıkma Sovyeti bıkın, da ku xelk jı zılma axa, beg û dewlemenda xılas bıkın. Dıvê ku hemû kurd jı xwe re soviyetan deynın, mın gotê.

Pıştı ku ez bı Gelo re lı hev hatım ku êvarê hemû kurdên rencber û feqir lı mala xwe bıcıvine, ez sıbê zû, jı mal derketım. Nivro, em gıhan çêreya Yûsıf beg, serekê Eşira Heseni, lı wê, lı meydaneke pıçûk, bistek sıwarı lı hev gıhabûn, û gundıyen feqir jı, lı dora wan kom bûbûn.

– Cırıd! hevalê mın gote mın.

Sıwara, bı qirin, serê hespên xwe ber bı nevalê ve berdan û darên xwe avêtın hev.

Şêx, beg û maldar, lı alikı, lı cem hev bûn û lı lêstikê dınêrın. Gava em jı wan xuya bûn. Elixan beg hate pêşıya me; ew jı berê de ageh kırıbûn. Deh gava jı me wê de, jı hesp hate xwar û bı rûsi, xêrhatın da me.

– Lı vır serek kı ye? Mın jê pırsi û lı koma beg, şêx û maldaran nêrı.

– Ez ım, xulamê Dewleta Sovietên Lenin, Serekê Koçerên Eşira Heseni, Elixan beg disa sılav da û xwe xwar kır. Em kurd bı xwe mıleteki pıçûk ın, em têkılı tu kesi nabın, û tu kes jı bela xwe nade me. Mıletê me bı xweşı dıjı û gış jı nızama Lenin razi ne, Elixan beg gote mın.

Mın disa çavên xwe lı dora xwe gerandın û lı ser balgıhên nerım pal dayi, mın kaleki porspı dı. Bı gırani ewi sılav da me û em ezımandın konê xwe. Elixan û Yûsıf beg ne dızanin ku ez kurd ım û bı hev re serbest bı kurdi xeber dıdan. Beg, şêx, maldar û mela, lı dora me lı serçoga rûnıştın. Ez gelek kêfxweş bûm ku ez wek bıyani dızanim.

Gava Yûsıf beg bıhist ku ez jı Erivanê têm, dest bı pesandına Nizama Sovyeti kır.

Lı ser destexanekı xwarın danin ber me

– Va ye xwarına me. Ûsıf beg gote mın; em mıleteki gelek feqir ın. Berê herkesi, Tırka û Ûrısa lı me tada dıkırın, lê nıhu, lı bın hıkma Sovyeti, jıyina me xweştır bûye. Dengê xwe hıneki bırı û lı dora xwe nêrı. Guhdarên wi, gış bı teyıd serê xwe hıjandın.

– Em bı nızama Sovyeti pır kêfxweş ın. Em ne Qeyser ne jı dewleteke kurdi ya bı serê xwe dıxwazın. Em koçerên serbest ın. Heta zımanê me bı xwe nin e.

– Zımanê kurda nin e ?!! Mın gote Yûsıf beg û xwe şaş nişan da.

– Me çı zıman heye? Lı vır em bı rûsi, û lı mınteqa Abaran, kurdên me bı ermenî dıxwinın.

Mın dengê xwe ne kır.

Êvarê, kerıyên pez ên bê hed û hêsab, lı ber konên Yûsıf beg bûn kom. Ev e halê te yê qedandınê? Mın dı dıle xwe de got û lı ber deh, donzde şıvanên bı kıncên perıtı, lı hezaran seriyên pez nêrı.

Me ızın jı wan xwest û me berê xwe da konê Gelo. Lı wê, kurdên belengaz lı benda me bısekınıyana...

Wê şeva ha, dı nav tehtan de, lı cem kona, cıvina kurdên feqir yên Alagozê ya pêşın hate danin. Koçera, bê deng, guh dan gotınên mın ên lı ser Soviyetan.

Mın gote wan ku Lenin dıxwest ku mıletê kurd azad bıbe, dı xweşıyê de bıji û jı destê axa, beg û dewlemenda xılas bıbe...

Pıştı cıvınê, kurdên feqîr, disa bê deng jı hev cuda bûn, da ku sıbê herın û jı gundıyên dın re gotınên mın belav bıkın. Ev cıvina me ya pêşın, bê deng derbaz bû, lê pıştı vegera me, çıya û deşt û

zozan, wek lehıyekê xwe hıldan:

– Erebê Şıvan! Erebê Şemo, Lenin bı xwe ew rêkırıye da ku me jı bındesti, perişani, nezani û zılmê, xılas bıke... Kurda dıgotın.

Adetên çend sed sala xebatker û rencberên kurd elımandıbûn sebrê. Jı lewre, ewan bı tırs û bı dizi jı halên xwe gazın dıkırın. Lı cem kurdên gundi, berê hatına mın ji, lı hınek cıyan, soviyetên gunda hatıbûn danin. Lê, hın dewlemend ji ketıbûn nav wan.

Serekê yekê jı van Soviyeta, hevalê mın, Xelil bı xwe bû. Mın ev gund, jı bo şerê beg, axa û şêxa jı xwe re kıre qerargeh. Lı wê, bı saz û gıhandına xortên kurd me destpêkır.

Jı bo peydakırına dê û bavê xwe ez gıhaştım heya Tıflisê, û lı wê, xwişka mın, jı çı hatıbû serê wan ez ageh kırım.

Pışti çûna mın jı mal, Taşnaqa, bavê mın gelek êşandıbûn da ku bıkın ku mın vegerine mal. Bavê mın, jı bêgaviyê bı kıfletên xwe ve, jı welêt derketıbû û çûbû mıntıqeya Aleksendropol. Pışti wi, gelek mıhacırên kurd hatıbûn wê derê.

Lê, lı wê ji, kin û dijmınti xıstıbûn nav mıleta û serekên eskeri bı kêfa xwe hereket dıkırın. Carekê, xımpabêtên Taşnaq, bavê mın bırıbûn derve û ew êdi venegerandıbûn. Pışti çend roja, nêzıki gundeki, bavê mın kuşti dibûn.

Xwişka mın ji bı yadê re derketıbû çıyê; lı wê dıya mın ji jı nêza mırıbû.

Bı vi awayi, mın ıxtıyarên xwe sax ne din. Ez vegerıyam ser karên xwe. Dı nav salekê de, mın jı feqir û rencbera, fıreqeke xurt pêk ani. Dı sala 1925 an de, beg jı hıqûqên sıyasi ketın; feqir ew ne dıhıştın ku bıkevın cıvinên wan. Şereki dijwar dı nav me û wan destpê kır. Bega xwestın ku xelk lı me rakın. Şêx û mela lanetê Xwedê lı mın û lı hevalên mın berandın û em xayınên din, dijmınên mıletê kurd, dijmınên mıqedesat û yên adetên bav û kalan, ilan kırın.

Jı bo parastına mezınahi, hıkım û dewlemendıya xwe, û ji bo cahil, sefil û perişan hıştına rencber û xebatkerên kurd. Şêx, axa û bega, mıraceati her tışt kırın, lı kuştına me bı xwe gerıyan, lê me guh ne da wan û lı ser rıya xwe bê tırs û telaş meşıyan.

Dı sala 1925 an de, lı hemû warên koçeran, soviyet hatın bıjartın. Bı vi awayi, me dawıya zılım, neheqi û zorkeriya beg û axa û şêxên kurd ani.

(Ereb Şemo,
Şıvanê Kurd, Weşanên Riya Azadi,
1990 Koln, Rupel 67-81)

19 Aralık cezaevleri katliamını unutmadık, unutturmayacağız! Katliamların hesabını faşist Türk devletinden devrimle soracağız!

FAŞİZME ÖLÜM, TEK YOL DEVRİM!

KARKERÊNÊ TEDÊ WÊLATO Û SARÊ BINDESTO JÛBENE

SÊWETA SAZÛBÎYAYENA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

astarê bolşewîk

AMOR: 17 · TAVARE 2001 · CERM: 250.000 TL

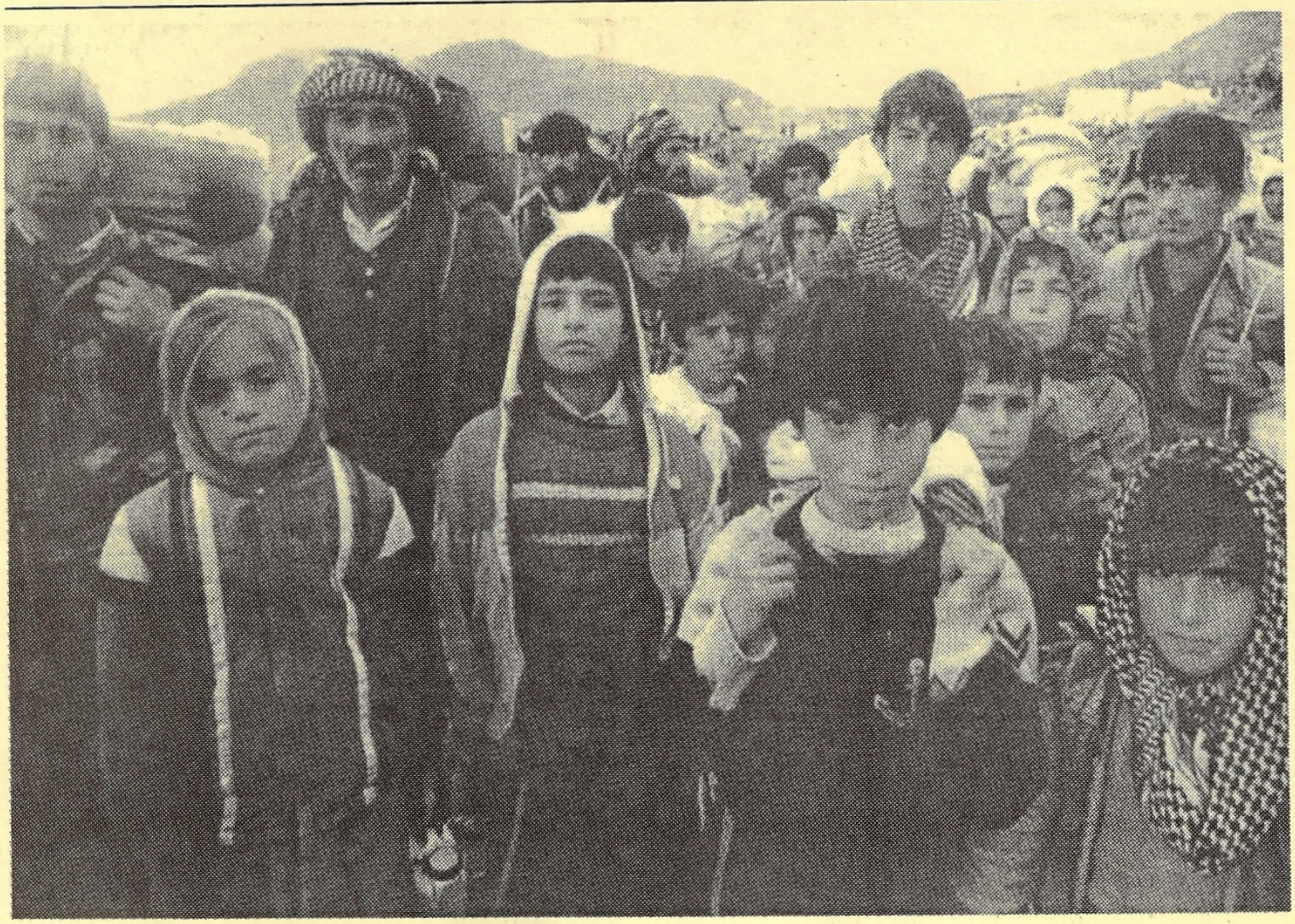

BEN İSTERİM Kİ

Ben isterim ki;
insanlar yetim kalmasın,
aç susuz yatmasın
Ben isterim ki;
analar ağlamasın,
umutlar sönmesin,
yoksulluk olmasın
Ben isterim ki;
insanlar tutsak olmasın,
kadınlar da özgür olsun
her sabah
güzel güneşle uyansın
bu dünya bizimdir desin
Ben isterim ki;
insanlar boyun eğmesin,
köle olmasın
Ben isterim ki;
herkes kendi dilini konuşsun,
baskılar zulümler olmasın
bombalar patlamasın
Ben isterim ki;
haksız savaşlar olmasın,
çocuklar ağlamasın, ölmesin
Ben çok şey isterim,
insanların mutluluğundan yana,
olan herşeyi isterim.
Ben isterim ki;
herkes eşit olsun
sömürü, sömürülen olmasın
benim istediğim
anda yaşanmıyorsa,
ben başka bir dünya isterim! ✘

H. Sağlam, SB okuru bir komünist, Istanbul, Kasım 2001